RINA KENT

GÜÇ TAHTI

3

REN

YAZAR HAKKINDA

Rina henüz beş yaşındayken adı sanı duyulmamış bir filmdeki kötü adama âşık olup adam öldürüldüğünde hüngür hüngür ağlamıştı. Aile üyeleri Rina'nın bunun "adil" olmadığını haykırışını şaşkınlıkla izlemişti.

O zamandan beri, büyüleyici bir şekilde anti-kahramanların, kötü adamların ve toplumun dışladığı kişilerin en sevdiği karakterler olduğunu farkındaydı.

Büyüdükçe, Rina canlı bir hayal gücü ve hikâye anlatma yeteneği geliştirdi. Böylece ahlaki açıdan gri erkeklerin sözcüsü olmak ve onlara hak ettikleri sonu vermek için çalışmaya başladı.

Her şey canavarlarla ilgili hikâyelerle başlayıp ardından söz konusu canavarları sevecek ve kabul edecek kadar cesur kadınlarla ilgili hikâyelere dönüştü.

Ay Işığı Kitaplığı

@ayisigikitap

GÜÇ TAHTI

RINA KENT

XoXo

Rina

Ay Işığı Kitaplığı

REN

GÜÇ TAHTI
RINA KENT

Özgün Adı: THRONE OF POWER
Çeviren: Gamze Belge

Genel Yayın Yönetmeni: Sude İlter Kahramanoğlu
Editör: Fulya Yıldız
Redaksiyon: Ceylin İlter
Son Okuma: Hilal Selek
Sayfa Tasarım: Ren Kitap

Basım Yılı: Mayıs 2026
ISBN: 978-625-8691-32-0
Yayınevi Sertifika No: 30492

© Türkçe Yayın Hakları 2026 Ren Kitap
© Copyright 2021 THRONE OF POWER by Rina Kent

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Park, Fine & Brower Literary Management LLC. / Nurcihan Kesim Ajans tarafından Ren Kitap Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Ren Kitap
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Kat:2 D:8
Zeytinburnu/İstanbul - Tel: 0212 641 34 76

Baskı:
My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok.
No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0 212 674 85 28 mymatbaa34@gmail.com
Sertifika No: 47939

www.renkitap.com

GÜÇ TAHTI

RINA KENT

Çeviren: Gamze Belge

Güçlü kadınlara.

YAZAR NOTU

Merhaba okur arkadaşım,

Kitaplarımı daha önce okumadıysan bilmiyor olabilirsin ama ben üzücü ve rahatsız edici olabilecek karanlık hikâyeler yazıyorum. Kitaplarım ve karakterlerim herkesin kaldırabileceği türden değildir.

Güç Tahtı, bir ikili serinin ilk kitabıdır ve tek başına okunamaz.

Taht Düeti:

#1 *Güç Tahtı*

#2 *İntikam Tahtı*

Daha fazla bilgi için www.rinakent.com adresini ziyaret edebilirsiniz.

ÇALMA LİSTESİ

Throne – Bring Me The Horizon
A Little Wicked – Valerie Broussard
Monsters – Shinedown
Kingdom of Cards – Bad Omens
Start a War – Klergy & Valerie Broussard
I luv that u hate me – Story Untold & Kellin Quinn
Let Down – Dead By Sunrise
Scars – No name faces
Tell Me Why – Dream on Dreamer
Not Afraid to Die – Written by Wolves
Legends Never Die – Solence
Shotgun – Spoon
Far From Any Road – The Handsome Family
I'm a Wanted Man – Royal Deluxe
Cold Blood – Dave Not Dave
Bad Man – Blues Saraceno
This is War – Thirty Seconds to Mars
Dance With The Devil – Breaking Benjamin
Monster – Colours
The Resistance - Skillet
Cut the Cord – Shinedown
Hard to Love – Too Close to Touch
Kerosene – Vanish

1. BÖLÜM

Kyle

Gerçek, gördüğün şey değildir. Senin onu nasıl yorumladığındır.

Tamamen doğru bir gerçek ya da mükemmel bir gerçeklik diye bir şey yoktur. İnsanlar ve amaçlar vardır.

Barış ve savaş vardır. Kaybetmek ve kazanmak vardır.

Asıl gerçeği, kendi gerçeğimi, otuz yıl önce benden aldıkları gerçeği aramak için uzun bir yol kat etmiştim.

Beni bir makineye dönüştürdüklerinde, bunun geri dönüp onları içten içe yok edeceğini hiç düşünmemişlerdi.

Beni hafife almışlardı.

Bunu yaptıklarında çok hoşuma gidiyordu. Bu, onları parçalamak, kemiklerini kırmak ve tüm deliklerinden kanın akmasını izleyerek en iyi zamanı geçireceğim anlamına geliyordu.

Bu benim sistemimdi, benim gerçekliğimdi. Kimse beni durduramayacaktı.

Ölüm bile.

Deneyebilirdi ama ölüm gibi önemsiz bir şeyin beni korkutması için çok yol kat etmiştim.

Öldüğümde hepsini, isimlerini ve unvanlarını da dahil olmak üzere, yanımda götürecektim.

Ben bu dünyadan silinirsem, onlar da silinecekti. Ben bir gölgeye dönüşürsem, onlar da öyle olacaktı.

Bu benim dirilişimdi.

Brooklyn'in tenha bir bölgesinde bulunan devasa malikânenin önünde duruyordum. Duvarlar o kadar yüksekti ki kimse içeriyi göremezdi. Yakınlarda yüksek binalar yoktu, bu da keskin nişancı tehdidini ortadan kaldırmak için taktiksel bir hamleydi. Duvarların kenarları askeri kamp gibi tellerle çevriliydi ve duvarlar boyunca düzenli aralıklarla yerleştirilmiş birkaç kamera kırmızı renkte yanıp sönüyordu.

Bir adım öne atarsam, beni gerçekten öldürdüklerinden emin olmak için yüz kez ateş etmekten çekinmeyecek korumalar tarafından kuşatılacaktım.

O kadar ciddilerdi ki, onların yanında ölü numarası bile yapamazdım.

Suçlarını işlediklerinde, dünyadan tamamen güvende olacakları bu tür saraylarda saklanmaları gerektiğini biliyorlardı.

Ancak benden değil.

Asla benden değil.

Bir adım öne çıkarak kapının tam önüne geldim. Kapı açılmadı ama beklendiği gibi, arkamdan gürültülü, kaba ayak sesleri geliyordu. Onlara öğrettiğim gibi izlerini gizlemeyi hiç öğrenmemişlerdi.

Neyse. Sanırım hiçbir askeri suikastçıya dönüştüremezdiniz.

"Ellerini havaya kaldır," dedi korumalardan biri kalın Rus aksanıyla.

Söyleneni yaptım. Ölüm beni korkutmuyordu ama ölüm nedenimin sırtımdaki delikler olması çok yazık olurdu. Sadece bu da değil, benim gibi bir efsaneyi öldürdüğü için övgü toplayacak olan bu Rus budala olurdu. Çok utanç verici, inanın bana. Artık vaftiz babamın yüzüne bakamazdım.

Son birkaç yıldır bakamadığım gibi. Ancak bu, şu an için uygun olmayan başka bir trajik hikâyeydi.

O tekrar konuşmadan önce, arkamdan silahın tetiğinin çekilme sesi geldi. "Ellerini başının arkasına koy ve yavaşça dön. Tek bir yanlış hareket yaparsan beynini yere dökerim."

Döndüm ve tahmin ettiğim gibi, üç kişi vardı. İkisi silahlarını yanlarında tutarken liderleri, sert yüz hatları ve korkutucu olmaktan çok komik görünen asimetrik bıyığı olan kıdemli bir koruma, *AK-4*'ü bana doğrultuyordu.

Seçtiği silah kesinlikle komik değildi.

Yüzümü görünce gözleri açıkça şaşkınlıkla büyüdü ve bir anlığına tereddüt etti.

İhtiyacım olan tek fırsat buydu.

Öne doğru atılıp boğazına dirsek attım. *AK-4*'ü tutuşu gevşediği anda silahı kaparak belimden silahımı çektim.

Diğer iki asker şok içinde uzun süre hareketsiz kaldılar. Silahlarını bana doğrulttuklarında, ben çoktan *AK-4*'ü ve silahımı onların yüzlerine doğrultmuş durumdaydım.

"Bir anlık tereddüt etmenin ölümüne yol açabileceğini söylememiş miydim?" Onların kıdemli korumasına bakıyordum çünkü onu -ve iğrenç bıyığını- daha önce görmüştüm. Bunlar yeni askerlerdi, ergenlik çağından yeni çıkmış gibiydiler.

Rusça küfretti, sonra tekrar İngilizceye geçti. "Burada ne işin var, Kyle? Uzak duramadın, değil mi?"

"Bir Vor'a saygı göster, köylü." O tekrar küfrederken ben sırıttım.

Hepsi bir İngiliz'e, yani Rus olmayan birine, önceki *Pakhanları** tarafından bu unvanın verilmiş olmasından nefret ediyordu. Kimsenin bu unvanı elimden alamaması, benden daha da çok nefret etmelerine neden oluyordu.

Nefretin önemi yoktu. Önemli olan benim hedefimdi.

Umurumda olmayan bir örgütün seçkin grubunun üyesi olmak, nihayet meyvesini veren planımın bir parçasıydı.

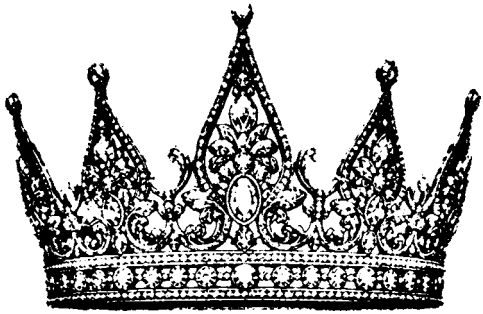
AK-4'ün ucuyla ona işaret ettim. "Şimdi beni patronuna götür."

Göğsünü şişirirken bıyığı sanki o da eyleme katılıyormuş gibi seğirdi. "Neden yapayım?"

"Igor'la başlatmamız gereken bir savaş var."

@ayisigikitap

* Rus mafya yapılanmasında (Bratva) en üst düzey yöneticiye, yani "baba"ya veya "büyük patrona" verilen unvandır. -e.n.

2. BÖLÜM

Rai

Güç elinden kaçarsa, hiçbir şeyin kalmaz.

Mesele sadece zirvede olmak değildir. Yeterince yüksekteysen, kimse sana ya da yakınlarına dokunamaz. Kimse sana bakmaya cesaret edemez. Bakmaya cesaret ederse de, senin onlara yansıttığın taviz vermeyen tavrın karşısında gözleri kör olur.

Bu yüzden durmuyordum ve asla durmayacaktım.

Sıralamada ne kadar yükselirsem, bana o kadar saygı duyarlardı ve bir gün, hepsi büyükbabamın soyadına boyun eğeceklerdi.

"Biz Sokolov'uz, Rai," demişti bana bir keresinde. "Biz diz çökmeyiz. Diğer herkes diz çöker."

Onun sözleri kalbime kazınmış olarak merdivenlerden aşağı indim. Ev, Bratva'nın New York'taki yerleşkesinden beklendiği gibi çok büyüktü. Geniş mermer merdivenler, açık renkli mermer döşemeli büyük bir koridora çıkıyordu. Ortadaki *chesterfield* kanepe, sütunlar, hatta halı bile altın rengi çerçevelerle çevriliydi. Tavanlar tonozluydu ve ortada meleklerin şeytanlarla savaştığı bir tablo vardı. Bu tablo

genellikle ziyaretçilerin durup resmin karmaşık detaylarına bakmasına neden oluyordu.

Diğer yandan, bu genellikle onların "hallolmadan" önce gördükleri son şey oluyordu. Ortaklarımızı buraya davet ederken, düşmanlarımızı da davet ediyorduk.

Cennet ve cehennem. Melekler ve şeytanlar.

Dedushka -büyükbaba- bu konuda şiirselди. Kökenleri düşünüldüğünde bu şaşırtıcı olmamalıydı. O sadece Amerika ve Rusya'daki en başarılı Bratva şubelerinden birinin lideri değildi, kökleri İkinci Dünya Savaşı'nın sonuna kadar uzanıyordu.

Ben de o soyun bir parçasıydım.

Aslında, artık onu koruyabilecek tek kişi bendim.

Bugün, bana keskin bir hava katan siyah takım elbise pantolonunu tercih etmiştim. Bej renkli paltom, giymeme gerek kalmadan omuzlarımda asılı duruyordu. Bu, *Dedushka*'dan öğrendiğim bir tuhaflıktı. Sarı saçlarım zarif bir topuz şeklinde toplanmıştı. Makyajım abartılı değildi ama birkaç kat kalınlığındaydı, bu da beni yirmi sekiz yaşında değil, otuzlu yaşlarda gibi gösteriyordu.

Vory dünyasında genç olmak bir zayıflıktı ve onların benim eksikliklerimi kullanmasına asla izin vermeyecektim.

Merdivenlerin altında parlak bir yüz beni durdurdu. Büyük kuzenim Anastasia, beni görünce gülümseyerek mükemmel derecede düzgün minik dişlerini gösterdi. Aslında, burnundan dudaklarına ve vücuduna kadar her şeyi mükemmeldi. Tek büyük olan şey, kocaman yeşil gözleriydi. Sanki tropikal okyanusun sakinliğine bakıyormuşum gibiydi.

Dizlerinin altında biten mütevazı, uzun kollu bir elbise giyiyordu. Benimkinden birkaç ton daha açık olan sarı saç-

ları, uzun bir kurdeleyle düşük, düzgün bir atkuyruğu şeklinde toplanmıştı. Her zamanki gibi, yüzünde tek bir gram makyaj yoktu. Gülümsemesi bir an için söndüğünde, kırmızı alarmım bir anda devreye girdi. İçimdeki kana susamış anne ayı ortaya çıktı.

"Ne oldu, Ana?"

"Şey..." Başını salladı. "Hiçbir şey, Rai. İyi günler."

"Ana." Kimsenin karşı gelemeyeceğini bildiği ciddi tonumla konuştum. "Ya şimdi bana söylersin ya da söyleyene kadar bütün gün burada dururuz."

Alt dudağını ısırdı, doğal olarak kalın kirpiklerinin altından bana baktı. Bu da söylemek üzere olduğu anlamına gelmeliydi.

Vory dünyasına girdiğimden beri, sadece *Dedushka*'m olduğunu düşünmüştüm ve o Bratva'nın *Pakhan*'ı olduğu için bu yeterliydi.

Sonra büyük amcam Sergei, *Dedushka*'nın en küçük kardeşi, Anastasia'yı bizimle yaşaması için getirmişti. Onunla ilk tanıştığımda on üç yaşındaydım. O ise sadece beş yaşındaydı. O zamanlar bana, sanki dünyayı görüyormuş gibi, ben onun daha önce yaşadığı hayattan kurtarıcısıymışım gibi bakıyordu.

Anında en iyi arkadaş olmuştuk. Daha doğrusu, ben onun koruyucusu olmuştum çünkü o dünyaya açılmak için çok kırılgan biriydi.

On beş yıl sonra, o hâlâ beni eskisi gibi görüyordu.

Ona yaklaştım, çantamı yanıma indirdim ve sesimin sertliğini gidermeye çalıştım. Anastasia bana güveniyordu ama aynı zamanda benim korkutucu olabileceğimi de söylemişti. Ona karşı değil, genel olarak korkutucu.

Ana'nın bana karşı hissetmesini istediğim son şey buydu ama eğer onu korumam söz konusuysa, sadece korkutucu olmakla kalmazdım, tüm dünyayı paramparça ederdim.

Elimi omzuna koyup nazikçe okşadım. "Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun, değil mi?"

İki kez başını salladı.

"O zaman bana neyi söylemiyorsun?"

Anastasia yine alt dudağını ısırırdı. "Kızmayacak mısın?"

Belirgin bir Rus aksanı olan çoğu Vory'den farklı olarak, o mükemmel bir Amerikan aksanıyla İngilizce konuşurdu, muhtemelen küçükken ona İngilizce öğrettiğim içindi.

"Sana asla kızmayacağım." Ona gülümsedim, bu muhtemelen birine sunabileceğim en sıcak gülümsemeydi.

"Babam dedi ki... dedi ki..."

"Ne?"

Yutkunurdu. "Hazırlanmam gerektiğini söyledi."

"Neye hazırlanman?"

"Biliyorsun."

"Söylemezsen bilemem, *Nastyusha*." Onun Rusça takma adını kullandım çünkü buna daha iyi tepki verirdi.

"Evliliğe."

"*Neye?*" diye bağırdığımda o irkildi, omuzları dokunuşumun altında sertleşti. Onu korkuttuğum için içimden kendime lanet okudum ve sakinleşmek için birkaç saniye bekledim. "Seni kiminle evlendireceğini söyledi mi?"

Düz ayakkabılarına bakarak başını bir kez salladı. "Sadece hazırlanmam gerektiğini söyledi. Bu... bu, eğitimime devam edemeyeceğim anlamına mı geliyor?"

Son cümlesinde sesi çatladı. Beni bu kadar derinden etkileyen çok az şey vardı ve Anastasia kesinlikle bunların

başında geliyordu. Onun acı çekerken görmek, sanki bir uzvum kesiliyormuş gibiydi.

Çenesini kaldırdığımda, bana sefil bir ifadeyle baktı. Gözyaşı yoktu çünkü o, küçük yaştan itibaren mükemmel Vor'un kızı olarak yetiştirilmişti.

Ona göre ağlamak, benim düşündüğüm gibi bir zayıflık değildi. Anastasia'nın sözlüğünde gözyaşları hanımefendiye yakışmazdı ve toplum içinde gösterilmemeliydi.

Üzüntüsünü ifade etmek istediği hâlde yapamaması, bıçağı daha da derine batırıyordu.

Zorla gülümserken saçlarını geriye doğru okşadım. "Hiçbir şeye hazırlanmana gerek yok. Büyük amcamla konuşacağım ve bunların hiçbiri olmayacak."

Yüzü aydınlandı. "Gerçekten mi?"

"Hiç söz verip tutmadığım oldu mu?"

Yüzünde nazik bir ışıltı belirdi. "Asla."

"Gidip çalış ve bunu dert etme. Sınavların yaklaşıyor, şirkete gelmene gerek yok."

"Gelmek istiyorum."

Ana, neredeyse bir yıldır *V* Şirketi'nde staj yapıyordu. Herkesin bizim işimizde işe yaramaz olduğunu düşündüğü bilgisayar mühendisliği okuyordu. Onu cesaretlendiren tek kişi bendim çünkü bu, onun özgürce ve hiçbir kısıtlama olmadan seçtiği bir şeydi. O bir matematik dehasıydı, bu yeteneğini kullanmasaydı çok yazık olurdu.

"Nasıl istersen. Büyük amcam nerede?"

"Yemek odasında... fakat oraya girmek istemeyebilirsin. Babam, Vory ailesinin diğer üyeleriyle toplantı yapıyor."

"Elbette yapıyordur. Tahmin edeyim, Mikhail de orada mı?"

"Evet."

Büyük amcamın o baş belası oradayken evlilik konusunu açmasına neden şaşırmadım acaba?

"Çalışmaya devam et, Ana. Bunların seni etkilemesine izin verme."

Tereddüt etti, ardından, "Dikkatli ol. Oradakilerin seni sevmediğini biliyorsun," dedi aniden.

"Bugünden sonra beni daha da sevmeyecekler."

"Rai..."

"Merak etme. Dikkatli olacağım," dedim onu memnun etmek için ama içten içe bir savaş planlıyordum.

O bir adım öne çıkıp bana sarıldı. "Kendine dikkat et, *Rayenka*."

Ardından merdivenleri yavaşça çıktı.

Anastasia dışında kimsenin Rusça takma adımı söylemesinden hoşlanmıyordum. *Dedushka*'nın yanına taşındığımda, annemin bana Rai adını verdiğini ve bunun aslında Rusça bir isim olan Raisa'nın kısaltması olduğunu iddia etmişti. Bana Rusça bir takma ad takabilmek için bu hikâyeyi uydurmuştu.

Onun ölümünden sonra, sadece Anastasia bana bu isimle hitap ediyordu. Bir de büyük amcam Sergei, bana kızgın olmadığı zamanlarda. Bugün bana takma isimle seslenmeyecekti çünkü onun toplantısını mahvetmeye tamamen hazırdım.

Yine davet edilmediğim toplantıyı.

Yedi yıl önce *Dedushka*'nın ölümünden sonra, büyükbabamın kendi oğlu gibi yetiştirdiği yeğeni Ivan gücü o kadar çok istiyordu ki, sadece beni değil, kendi amcası Sergei'yi de öldürmeye çalışmıştı.

Cehennemi yaşayıp geri dönmüştüm. Arka planda çalışarak güvenlik grubu, destek grubu ve Vory'nin çalışma kolu olan dört tugay komutanıyla toplantılar düzenlemiştim. Hatta tugay komutanlarının liderlerinin kendi ailelerinden daha çok güvendikleri güçlü *boyevik**'leri bile işe almıştım.

Dedushka bana Vory'nin iş yaptığı nüfuzlu kişilerin isimlerinin yazılı olduğu kara kitabı bırakmıştı. O kitaba sahip olanın hüküm sürmesi gerektiğini söylemişti. Tabii ki, kardeşlikteki herkes bir kadının kendilerine hükmetmesine izin vermektense beni öldürürdü.

Ben istememiştim ama *Dedushka* bana aile adını emanet etmişti. Hayattaki görevim, ailemin onurunu korumaktı. Kadın olarak doğmuş olmam, kimsenin beni ezmesine izin vereceğim anlamına gelmezdi.

Ancak herhangi bir direnişin beni, Ana'yı ve büyük amcamı öldüreceğini bildiğimden, kitabı ona vermiştim. Böylece Sergei Sokolov, o anki *Pakhan* olmuştu. Patron. Kardeşliğin lideri.

En azından görünüşte.

Sadece o ve ben, elit grubumuzun en sadık üyesiyle birlikte, büyük amcamın aylardır akciğer kanseriyle mücadele ettiğini biliyorduk.

Elit grubun geri kalanı bunu öğrendiği anda, her şey bitecekti. *Pakhan* zayıf olamazdı. Dik durmazsa Vory'yi yönetemezdi.

Onu görevden alacaklardı, sonra dört tugay komutanı, kardeşliğe para kazandıran gerçek krallar arasında topyekûn bir savaş çıkacaktı. Güvenlik ve destek grubunun liderleri de katılabilirdi. Kurtlar kurtlara karşı savaşacaktı ve kesin olan

* Rusça militan anlamına gelir. -ed.n.

bir şey vardı: Anastasia'yla ben ya ailelerinden birileriyle evlenmek zorunda kalacaktık ya da itaatsizlik durumunda öldürülecektik.

Asi karakterimi düşünürsek, beni kesinlikle öldüreceklerdi.

Dedushka'nın zamanında gelişen kardeşlikten beni kovmalarına imkân yoktu. Bu mirası o başlatmıştı, ben de onu sürdürecektim.

Büyük amcam hüküm sürerken, ben *V* Şirketi'nin saflarında yükselmiştim. Bu, kardeşliğin meşru cephesiydi ve vergi işlerinin çoğunu halleden büyük miktarda para akıtıyordu.

Bir yıl önce, Vory'nin açgözlü bir ortağından icra direktörlüğü görevini kapmıştım. Bu kadar kısa sürede, *V* Şirketi'nin net kârı yüzde elli artmıştı ve gelecekte de artmaya devam edecekti.

Büyük amcam CEO'ydu ama bu sadece görünüşteydi. Gerçekte, tüm işler benim omuzlarımdaydı.

Bunu bir yük olarak görmemiştim. Bu, onların masasında yerimi almamın bir yoluydu. Büyük amcam, kardeşliğe sunduğum başarılar nedeniyle beni gururla Vory'nin toplantılarına davet etmeye başlamıştı ama görünüşe göre hepsine değil çünkü bu toplantıya davet edilmemiştim.

Derin bir nefes alarak yemek odasının önünde durdum. Çift kapısı altın süslemelerle çevriliydi ve bu karmaşık tasarımı meditasyon yapmak için bir fırsat olarak kullanıyordum.

Tamam, savaş. Geliyorum.

"Bayan Sokolov." Solumdan gelen soyadımın sesi beni durdurdu. Vladimir'e ya da benim ona taktığım isimle Vlad'a baktım.

O, elit grubun bir üyesiydi, bir Sovyet yanlısıydı, yani esasen *Pakhan* ile dört tugay komutanı arasındaki ana koordinatördü. Dört tugay komutanı arasındaki barışı koruyan ve Vory'ye kâr getirmelerini sağlayan önemli bir rol oynuyordu.

Vlad, elit grubun güvendiğim tek üyesiydi; daha doğrusu, onun sadakatine güveniyordum. *Dedushka* tarafından gruba dahil edilmiş, rütbesini yükselterek bugünkü konumuna gelmişti.

Benim gibi, o da *Dedushka*'nın adını iktidar konumunda tutmak istiyordu.

"Günaydın, Vlad."

"Vova ya da Vlodya, hanımefendi. Bana Amerikan takma adları kullanmayın." Rus aksanıyla konuşuyordu ama kardeşlikteki diğerleri kadar belirgin değildi.

"Ne istersem onu kullanırım."

O da homurdanarak cevap verdi. Sık sık böyle yapıyordu, homurdanarak ve nefes vererek cevap veriyordu. Aşırı derecede içine kapanıktı, bu da özellikle benim Amerikalı tarafımı veya o tarafın ona nasıl hitap ettiğini ne kadar sevmediğini ifade ederken ortaya çıkıyordu.

Vlad genellikle huysuz ama yoğun bir kişiydi, askerlerine sadece itaat edilmesi gereken bir tonla emirler yağdırırdı.

Huysuz kişiliğine uygun bir görünüşü de vardı. Ben hiç de kısa boylu değildim ancak o o kadar uzun ve genişti ki, önümde durduğunda görüşümü engelliyordu. Takım elbisesinin ceketi üzerinde küçük kalıyor, sakalı da onun korkutucu yanını daha da artırıyordu.

"Şimdi çekil, Vlad. Katılmam gereken bir toplantı var."

Küçük, soluk gözleri aynı kaldı ama benimle kapı arasına girdi. "Siz davet edilmediniz."

"Yine de söyleyeceklerim var."

"Sözlerinizi kendinize saklasanız daha iyi olur, hanımefendi."

"Biliyor musun, Vlad? Ne düşündüğün umurumda değil."

"Hanımefendi."

"Vlad." Onun delinmez bakışlarına kendi bakışlarımla karşılık verdim.

"İçeri girmek istemezsiniz."

"Neden?"

"Dört kral orada."

"Ne kadar kalabalık olursa o kadar iyi. Hepsi bunu duymalı."

Homurdandı. "Vor'u onların önünde utandıramazsınız. Bu zayıflık göstergesidir."

"Biliyorum ve tam da bu yüzden onların önünde onu kızdırmamaya çalışıyorum. Ancak ben sessizce durup hiçbir şey söylemezken, onun zihnini çürütmelerine izin vereceğimi düşünüyorsan, Rai Sokolov'u tanımıyorsun demektir."

"Zihnini çürütmek mi?"

"Anastasia'yı istiyorlar. Büyük amcam ona evlilik için hazırlanmasını söylemiş ve bunun arkasında kim var biliyor musun? O dört lanet kral çünkü büyük amcam onu evlendirmek istemez."

Vlad'ın ifadesi değişmedi ama monoton bir ses tonuyla, "Hayır," dedi.

"Hayır ne demek? Ana'yı evliliğe zorlamalarına izin veremem. O daha yirmi yaşında, dünyayı henüz anlamayan ve okumaya devam etmek isteyen bir çocuk. Ona gelinlik giydirmeden önce onların gözlerini oyarım."

Vlad, alaycı ve şaşkın bir ifadeyle bana baktı. "Eminim yaparsınız."

"Elbette yaparım, o yüzden orada durup hayır deme."

"Sergei onu buna zorlamaz demek istedim."

"Ne sen ne de ben orada değilsek bunu nasıl bileceksin?"

"Patronu zayıflatmaya hakkınız yok, hanımefendi."

"Evet, evet." Onun sert ses tonunu umursamaz bir el hareketiyle geçiştirdim. O bana bunu her gün hatırlatıyordu.

Bir saniye sessiz kaldı ve bu konuda benimle dişe diş mücadele edeceğini düşündüm. Ancak sonra düşünceli bir ses tonuyla, "Sizin yapmanıza ne dersiniz?"

"Neyi yapayım?"

"Evlenin."

"*Ne?*"

"Siz daha büyüksünüz, bir koca alabilirsiniz."

"Aklını mı kaçırdın?"

"Aslında bu, tamamen mantıklı bir çözüm. Anastasia'yı korumak ve hüküm sürmeye devam etmenin tek yolu evlenmektir."

"Bunu düşünmediğimi mi sanıyorsun? Ama kardeşlikten herhangi bir koca beni itaatkâr bir araç hâline getirecektir. Öyle olacağına ölmeyi tercih ederim."

"Ya onu sizin itaatkâr aracınız hâline getirebilirseniz?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Sizin için hüküm sürecek bir koca almayın. Sizin aracılığınızla hüküm sürecek bir kukla alın."

"Sen de böyle bir adamın kardeşlikte var olduğunu mu düşünüyorsun? Her biri güç için aç."

"Sizin gibi, arka planda başkalarının kendi adına hüküm sürdükleri insanlar var. Siz de o pozisyonu alabilirsiniz."

Ah. Bununla ilgili hikâyeler duymuştum ama hep bunların efsane olduğunu düşünmüştüm.

"Böyle adamların varlığından nasıl emin olabilirim?"

"Var. Birkaç tanesiyle karşılaştım ve bu planı da bu yüzden yaptım."

"Düşünme şeklini beğendim, Vlad."

O homurdandı, ben de gülümsedim. Biraz kaba olsa da -tamam, çok kaba- Vlad benim çıkarlarımı düşünüyordu. Kriterlere uyan birini bulabilirsek, bu hem Ana'nın hem de benim sorunlarımı çözebilirdi. Kukla kocamı zirveye taşıyabilirdim ve böylece sadece büyükbabamın mirasını korumakla kalmayıp Anastasia'yı da barbarca bir düğünden koruyabilirdim.

"Aklında bir aday var mı?" diye sordum Vlad'a, utangaç bir gülümsemeyle.

"Araştıracağım ve size eksiksiz dosyaları getireceğim."

Başparmağım ve işaret parmağımla çenesini tuttum. "Son zamanlarda sana en iyisi olduğunu söyledim mi?"

"Fazlasıyla." Geri çekilirken fısıldayarak mırıldandı. "Amerikalılar ve dokunma ihtiyaçları."

"Duydum ve ben de senin kadar Rus'um, Vlad."

Yüzü aynı kaldı. "İçeri girerseniz, Sergei'ye evlenmeye hazır olduğunuzu söylemek için girersiniz."

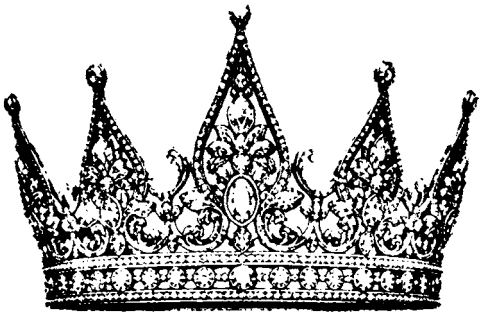
Öyleydim.

Öyle miyim gerçekten?

Kötü niyetli mavi gözlerin anıları kafamı doldururken derin bir nefes verdim. Bazen rüyaların en güzel kısmı, bazen de kâbusların en korkunç kısmıydılar. Gece yarısı beni ter içinde, titreyerek ve sarsılarak uyandıran tek şeydiler.

Hayır. O piç kurusunu unutmuştum.

İlk önce o bana ihanet etmişti. Şimdi sıra bendeydi.

3. BÖLÜM

Rai

Yemek odasının kapısını iterek açtım ve *Dedushka*'nın bana öğrettiği gibi başımı dik tutarak içeri girdim.

Elit grubun liderleri karşısında korkmak çok kolaydı. Büyük amcam da dahil olmak üzere çoğu hapse girmişti. Dış dünyada bu utanç verici bir durum olsa da, Vory'nin herhangi bir üyesi için bu bir onur nişanesiydi.

Büyük amcam Sergei masanın başında oturuyordu. Altmışlı yaşlarında, yaşlı bir adamdı. Bir zamanlar sarı olan saçları artık tamamen beyazdı ve zamanın yıprattığı bir hâl almıştı. Kanser onu daha yaşlı göstermiş olsa da muhtemelen kemoterapiye girmeyi inatla reddettiği için saçlarını kaybetmemişti. Anastasia'yı onu canlı canlı yiyecek acımasız adamlardan birine göndermeye çalıştığını bildiğimden, ona sert bakmamaya çalışıyordum.

Vlad yanımdan ayrılıp büyük amcamın sağına oturdu, bu da onun Sovyet yanlısı olarak konumuydu. Solunda ise *Obshchak** olan Adrian oturuyordu. O da Vlad ile aynı düzeyde güce sahipti ancak Adrian, tugay komutanları ile

* Rusça: örgütün ortak kasası. -ed.n.

Pakhan arasında koordinasyonu sağlamak yerine, kardeşliği güvence altına almak gibi daha kritik bir rol üstleniyordu. Rüşvet vereceği doğru kişileri bilirdi ve CIA'e rakip olacak kadar geniş bir istihbarat ağına sahipti, muhtemelen Mossad içindeki geniş bağlantıları sayesinde.

Otuzlu yaşlarının ortasında olmasına rağmen Adrian, *Dedushka*'nın zamanından beri ortalıktaydı ve görevini kusursuz bir şekilde yerine getiriyordu. Kartlarını saklı tutardı, elit grup içinde en gizemli kişiydi. Bu yüzden ona karşı her zaman temkinli olmam gerektiğini hissediyordum.

Bu toplantıya katılmış olması, onun önemli olduğu anlamına geliyordu. Adrian nadiren toplantılara katılır veya evine kimseyi davet etmezdi ancak önemli rolü nedeniyle *Dedushka* ve büyük amcamdan her zaman serbest geçiş hakkı alırdı. Kısacası, kimse Adrian'ın kötü tarafına geçmek istemezdi çünkü bunu yapanlar... Evet, kimse onların nereye kaybolduğunu bilmiyordu.

Aşırı derecede sessizdi ve sadece mecbur kaldığında, yani patron ona seslendiğinde konuşurdu. Adrian, Vory'ye sadıktı ama sadık olduğu tek şey buydu. Bir şekilde savaşta farklı taraflarda yer alırsak, beni ezmekten çekinmezdi.

Dört kral, yani tugay komutanları, geri kalan sandalyeleri işgal ediyordu: Damien, yaşlı adam Igor, Kirill ve şerefsiz Mikhail.

Sonuncusu bana dik dik bakıyordu, ben de gözümü kırpmadan ona dik dik bakıyordum. Yaşlı olmasına rağmen -Sergei'den biraz daha gençti- hâlâ dik duruyordu ve mavi gözleri aşırı derecede keskindi. Anastasia'yı, muhtemelen kendisinden daha iğrenç olan oğullarından biriyle evlendirmeyi önerenin o olduğundan hiç şüphem yoktu.

O pislik, Vory'nin en aşağılık kısmından sorumluydu, benim aktif olarak ortadan kaldırmaya çalıştığım kısımdan: fuhuş çetesinden.

Benim gitmemi istiyordu çünkü *Dedushka*'nın önünde cesurca kardeşliğin fuhuş çetesine ihtiyacı olmadığını, *V* Şirketi'nden daha iyi para kazanabileceğimiz hâlde bu konuda boşa çaba harcadığımızı söylemiştim.

Mikhail o zamandan beri beni öldürmek istiyordu. Annemin kuzeni Ivan'ı *Pakhan* olması ve beni öldürmesi için destekleyen oydu. Bunu unutacağımı düşünüyorsa, soyadımızı hiç bilmiyor olmalıydı.

Beklediğim gibi, "Burada ne işin var?" diye hırladı.

Onu görmezden gelip büyük amcamın elini tuttum, kırışık parmaklarını öptüm ve elini başıma kaldırdım. Vory'nin tüm üyeleri *Pakhan*'larını böyle selamlardı. Resmî bir unvanım veya pozisyonum olmayabilirdi ama onlar kabul etse de etmese de, bu örgütü ayakta tutan sütunlardan biriydim.

Elit üyelerin her birinin arkasında, hayatlarını emanet ettikleri en iyi *boyevik*, yani kıdemli askerleri/korumaları dururdu. Genellikle bu liderler bir sürü asker olmadan hareket etmezlerdi. Ancak *Pakhan* ile yapılan toplantılarda, patrona saygıdan dolayı sadece birine izin verilirdi.

Benim kıdemli *boyevik*'im Ruslan, Damien'in yanına oturduğumda peşimden gelip sandalyemin arkasında durdu. Damien yılan gibi bir şekilde bana sırıtarak baktı. Ben de gülümsedim ve bunun sahte olduğunu saklamaya çalışmadım.

O sadece kaygan bir zemin değildi, aynı zamanda çok pervasızdı. Damien, bizim bölgemizde bize saygısızlık eden diğer suç ailelerine suikast emri veren türden bir kraldı. Kardeşler etrafta olduğunda başlarını eğmelerini öğretmek için

olduğunu söylerdi. Şiddetli doğası ve doyumsuz hırsı onu her zaman benim "dikkat edilmesi gerekenler" listemde tutmuştu.

Karşımda oturan Kirill boğazını temizledi. Vlad'a benzer bir fiziği vardı, iri yapılıydı ama Adrian gibi daha sakindi, muhtemelen kamuflajda başarılı olması nedeniyleydi. Siyah çerçeveli gözlükleri onu keskin ve zeki gösterse de tilki gibi gözlerinin yoğunluğunu gizleyemiyordu. İçimden sırıttım. O serseri hakkında elimde bir kozum vardı, bu yüzden şimdi ağzını açıp Mikhail'in sözlerine katılamazdı.

"Bizim için bir şeyiniz var mı, Bayan Sokolov?" diye sordu Igor, sakin ama çok belirgin Rus aksanıyla. O da Sergei kadar yaşlıydı ancak sağlıklı olduğu ve hâlâ askerleriyle birlikte antrenman yaptığı için daha genç görünüyordu. Igor'un tugayı en kapalı ve ailevi olanıydı. Gerekirse gözleri bağlı olarak onun için savaşa giderlerdi. *Dedushka*'nın ölümünden sonra Sergei'yi iktidara getirmeme yardım edenlerden biri olsa da, o da diğerleri gibi gelenekçi ve cinsiyetçiydi. Asla bir kadına boyun eğmezdi.

"Evet, Bayan Sokolov. Bu zevki neye borçluyuz?" Damien bana kaşlarını kaldırarak baktı. Her iki ebeveyni de Rus olmasına rağmen, o Amerika'da doğup büyüdüğü için çoğu zaman aksansız konuşurdu.

Benim yanımda İngilizce konuşuyorlardı çünkü defalarca kendileri kadar Rus olduğumu kanıtlamış olmama rağmen, onlara ait olmayan bir "Amerikalı" olduğumu düşünüyorlardı.

"Evet," dedim Rusça, büyük amcama bakarak. "*V* Şirketi'nin son üç aylık rakamlarını ve gelecekteki net kâr tahminini rapor edeceğim."

"Bunu şirkette yapabilirsin." Mikhail saldırganlığını gizlemedi. "Vory'nin arasında yerin yok, Rayka."

Takma adımı saygısızca kullanması karşısında dişlerimi sıktım ama bunun yerine gülümsedim.

Onları nezaketle öldür, Rai. Sergei'yi zayıflatma.

"Aynı fikirde değilim, Mikhail." Çantamdan raporumu çıkarıp rakamları sıralamaya başladım. Bitirdikten sonra, parmaklarımı masanın üzerinde birbirine geçirdim ve yüzümün taş gibi soğuduğunu hissedecek kadar soğukkanlılıkla ona baktım. "Son baktığımda, genelevlerin benim kazandığımın yarısını bile getirmiyordu. Son baktığımda, bir üyenin değeri, organizasyona ne kadar kazandırdığıyla ölçülüyordu. Belki de Vory'ye kimlerin ait olup kimlerin ait olmadığını tekrar kontrol etmeliyiz."

Ayağa kalktı, yuvarlak vücudu bu çabayla neredeyse zıpladı ve parmağını bana doğrulttu. "Seni küçük..."

"Otur," diye emretti Vlad. "*Pakhan*'ına saygı göster, Kozlov."

Mikhail özür dilermiş gibi mırıldanarak isteksizce oturdu ama bana hâlâ ölümcül bakış atıyordu.

"Burada olman iyi oldu, Rai. Konuşmamız gereken bazı işler var." Sergei, ben geldiğimden beri ilk kez konuştu. Kanserden dolayı sesinde bir kısıklık vardı ve çok geçmeden bu herkesin dikkatini çekecekti.

"Benim de konuşmam gereken işler var, *Dvoyurodnyy Ded**."

Kirill, büyük amcama sevgi dolu hitap edişim karşısında alaycı bir şekilde kıkırdadı.

Dikkatim ona yöneldi. "Bir sorun mu var?"

---

* Rusça: büyük amca. -ed.n.

"Hiç yok, Bayan Sokolov." Duraksadı, orta parmağıyla gözlüğünü düzeltti. "Henüz."

Hareketinin ardındaki tehdidi kaçırmadım, bu yüzden onun ince yöntemini kullanarak karşılık verdim. Göz teması kurmaya devam ederken, önümdeki kahve fincanını kaydırdım, erimeden önce içine bir parça şeker attım. "Bunu bilmek iyi oldu."

Kaşları çatıldı. En sadık askeri Aleksander arkasında kaskatı kesildi ve eli silahına gitti. Kadınsı özellikleriyle bir koruma için küçük bir yapısı vardı ama doğrudan patronu kadar acımasızdı.

Yine de hiçbir şey yapmayacaktı çünkü ikisi de herhangi bir tehlike belirtisi gördüğümde, Kirill'le tüm tugayını yok etmekten çekinmeyeceğimi biliyorlardı.

Sergei boğazını temizlerken, ben de kahvemi yavaşça içiyormuş gibi yapıp gülümsedim. Büyük amcam, kardeşlikteki kimseyi kışkırtmamı istemiyordu, beni küçümseseler bile.

Bu yüzden bunu onun arkasından yapıyordum.

Bilmediği şey ona zarar vermezdi.

Damien, sanki yakın arkadaşmışız ve sırrı öğrenmek istiyormuş gibi sırıtarak omzuma vurdu.

"Cennette eğleniyor musun?" Önündeki sigara paketine uzanıp bir tane aldı. Yakmak yerine, çakmağı sigaraya çok yakın bir mesafede tuttu.

"Seni ilgilendirmez," diye karşılık verdim.

Kirill'in sırrı sadece bana aitti. Başka biri bilirse, ona baskı yapmanın anlamı kalmazdı.

Adrian bir an beni izledi, bu da onun da bir şeyler döndüğünü fark ettiği anlamına geliyordu.

Vlad da bana başını salladı ve Igor çay fincanının üzerinden Kirill'le beni izlemeye devam etti. Sıkıntılı bir genç kız gibi oflayıp puflayan tek kişi Mikhail'di. Beni bu masada istemediğine o kadar odaklanmıştı ki hiçbir şeyi fark etmedi. *Aptal.*

Ancak onun *boyevik*'i aptal değildi. Arkasında bir tahta gibi dururken, her şeyi duyuyor ve izliyordu, böylece daha sonra patronuna her şeyi rapor edebiliyordu.

"Buradayız çünkü İrlandalılardan gelen bir tehdit var." Sergei, ılımlı bir tonla Rusça konuşuyordu. "Adrian'ın adamları, İtalyanlarla birlikte yönettiğimiz bölgelere saldırmayı planladıklarını gösteren istihbarat topladılar."

"Lanet İrlandalılar." Mikhail, kendini büyük kötü kurt sanarak hırladı.

Vlad masaya yaslanıp parmaklarını birbirine geçirdi. "Rolan, kardeşinin ölümünden sonra İrlandalıların başına geçtiğinden beri bize karşı her zaman sert bir tavır sergiledi. Daha önce de denedi ama hiç bu kadar yaklaşamadı. Bu sefer her şeyi riske atıyormuş gibi görünüyor, hatta küçük Doğu Avrupa organize suç ailelerinden bazı müttefiklerini de yanına alıyor."

"Senin mantıksız saldırın olmasaydı onlarla bir sorunumuz olmazdı, Damien," dedi Igor, alçak ve suçlayıcı bir ses tonuyla.

Damien ellerini havaya kaldırdı, yüzünde inanamayan bir ifade vardı. "Ben lanet olası askerlerimi koruyordum, çok teşekkürler."

"Sen aptalca gururunu koruyordun," dedi Kirill.

"Bizi hep savaşa sokuyorsun," dedi Igor suçlayıcı bir sesle.

"Hak edildiğinde savaştan daha iyi ne olabilir?" Damien sigarasını yaktı, bir nefes çekti ve havaya bir duman bulutu üfledi. "Artık bununla başa çıkamayacak kadar yaşlı olman benim suçum değil. Bu kadar sıkıcı hâle geldiysen, bunu oğluna miras bırakmaya ne dersin?"

"Buna ihtiyatlı olmak denir."

Damien esnedi. "Bu da sıkıcı olmanın başka bir ifadesi. Bazen heyecanı denemelisin."

"Bize gereksiz düşmanlar edinmeyi bırakmalısın," diye karşılık verdi Kirill.

"Ah, siktir git. Rolan, Nikolai döneminde bizim saldırılarımızdan dolayı kardeşi, yengesi ve yeğeni öldürüldüğü için zaten bize saldıracaktı. Bu olay on yıllar önce oldu ama o hâlâ intikam peşinde."

"Yani ona altın tepside fırsat sunmaya karar verdin?" diye hırladı Igor.

"Sadece iyi niyetli davranıp onlar yapmadan savaşı başlattım. Bana teşekkür etmelisin."

"Ya da sana yumruk atmalıyız," dedi Kirill.

O ve Igor, Damien'e karşı birleşerek yoğun Rusça ile sonsuz bir tartışmaya girdiler. Mikhail, Damien'in tugayının ne kadar para harcadığını anlatmak için araya girdi ama tekrarlanan saldırılara rağmen Damien'in hâlâ ondan daha fazla para kazandığını söylemeyi unuttu.

Sergei, Vlad ve ben sessizce izliyorduk. Adrian ise kahvesini yudumlarken, onlara dikkatini veriyormuş gibi bile davranmıyordu. Sanki burası olmak istediği son yermiş gibi.

Bu konuda ona katılıyordum. Dışlanmaktan hoşlanmasam da, bu testosteron savaşı her zaman sinirlerimi bozuyordu çünkü hiçbir faydası yoktu.

"Yeter." Sergei sonunda tartışmaya son verdiğinde hepsi sessizleşti. "Kimin hatası olduğu önemli değil çünkü gerçek şu ki, tehdit altındayız."

"İtalyan müttefiklerimiz de yardım etmek için pek acele etmiyorlar," diye ekledi Vlad.

"*Blyad*," diye küfretti Mikhail. "Onlar İrlandalılardan her zaman nefret etmediler mi? Ayrıca, bir anlaşmamız var."

Vlad duraksadı, sonra monoton sesi odayı doldurdu. "Bu durumu kendimiz yarattığımız için anlaşmanın geçerli olmadığını söylediler."

Tüm gözler Damien'e çevrildi, o da masum taklidi yaparak ellerini havaya kaldırdı. "Bundan önce İtalyanlarla ilişkilerimizi güçlendirmemiş olmamız benim suçum değil. Hey, Adrian, onlar senin arkadaşların değil mi?"

Adrian kahvesini bitirdi. "Neden arkadaşlarım senin pisliğini temizlesin?"

"Hadi ama. Kardeşlik için bunu yap."

"Etrafa sorabilirim ama muhtemelen İrlandalıları savuşturmak için yeterli insan gücü vermezler."

"Çin mafyalarına ne dersin? Japonlar?" diye önerdi Igor. "Bize bir iki iyilik borçlular."

Kirill çenesini kaşıdı. "Bu onların savaşı değil, bu yüzden yardım teklif etseler bile, çok az olacaktır."

"Elimizden geleni yapacağız," dedi Damien neşeyle, sanki bizi bu karmaşaya sokmamış gibi.

Vlad ona sert bir bakış attı ve gruba seslendi. "İtalyanlar hâlâ en büyük müttefiklerimiz. Onları da yanımıza almazsak, bölgelerimizi kaybedebiliriz."

"O zaman onları zorla yanımıza almalıyız," dedim.

"Kim senin fikrini sordu, *Rayka?* Bebekleri giydirsen falan daha iyi olmaz mı?" Mikhail bana gülümsedi, Kirill ve Damien de kıkırdadı.

"Gelirim senden fazla olduğu gün bebeklerimi giydirmeyi bıraktım, *Mikel*," dedim gülümseyerek. O benim ismimi saygısız bir şekilde kullanmaya devam ettiğinden, ben de onun için daha da küçümseyici bir isim kullandım.

Vlad'ın dudakları seğirdi ama gülümsemeye kadar gitmedi. Damien omzuma hafifçe vurup geniş bir gülümsemeyle baktı.

Kendime not: Gelecekte Damien'in yanına oturmamalıyım.

"Onları nasıl zorlayacağız?" diye sordu Vlad, bizi konuya geri getirerek.

Kahve fincanının kenarına iki parça şeker koydum, biri kenara diğerinden daha yakındı. "Bu biziz çünkü İrlandalılar kardeşliği hedef alıyor. İtalyanlar da burada." Biraz geride kalan diğer parçayı işaret ettim. "Eğer batacaksak, onları da bizimle birlikte batırıp bu işi ciddiye almalarını sağlayabiliriz."

"Peki bunu nasıl yapmayı öneriyorsun, küçük dâhi hanım?" diye sordu Mikhail.

"İtalyanları düşmanımız yapamayız," dedi Igor, bunu bana söylemişti ama dış halkla ilişkilerimizin çoğunu Adrian yürüttüğü için ona baktı.

"Onları düşmanımız yapmayacağız, yanımıza alacağız." İlk şeker parçasını ittim. "İrlandalılar İtalyanlara saldırırsa, dolaylı da olsa..." Dramatik bir etki yaratmak için bir süre durdum, sonra bardağı sallayarak ikinci şeker parçasının küçük bir sesle düşmesini sağladım. "Topraklarını ve onurlarını savunmaktan başka seçenekleri kalmayacak."

"En büyük müttefiklerimize ihanet etmemizi mi öneriyorsun?" Kirill, sanki ailesinden birini öldürmüşüm gibi bana baktı.

"İrlandalılar saldırdığında darbeyi almamayı öneriyorum. Onları İtalyan topraklarına çekersek, satranç taşları kendi kendilerine hareket eder. Hasar verildikten sonra gidip yardım edebiliriz."

"Böylece, İtalyanlarla ilişkilerimizi güçlendirirken onları bizimle savaşa sürükleyebiliriz," diye açıkladı Vlad.

"Aynen öyle." Kahvemi kenara ittim çünkü bu kadar şekerliyken onu içmem imkânsızdı.

Igor, Adrian ve Damien sessiz kaldı. Mikhail boğazını temizledi, Kirill de yüzünü buruşturdu. Haklı olduğumu, planımın elimizdeki en iyi seçenek olduğunu biliyorlardı ama erkek egoları bir kadının onlardan daha zeki olduğunu kabul etmek istemiyordu.

"Igor." Sergei konuştuğunda masadaki herkes, Adrian dahil, dikkatini ona verdi. "Çin mafyalarından ve Japonlardan mümkün olduğunca fazla insan gücü sağlamaya çalış. Kirill'le Mikhail, ortak olanlar da dahil olmak üzere bölgeleri koruyun. Bir sonraki saldırılarının nerede olacağını asla bilemeyiz. Adrian, İtalyanlarla müzakerelere devam et."

Bir an için planımı tamamen göz ardı ettiğini düşündüm. Sonuçta, hâlâ Adrian'ın İtalyanlarla iyi geçinmesini istiyordu.

Ancak sonra, büyük amcam gözlerini Vlad'a dikti. "İrlanda bölgelerindeki casusumuzu kullanarak bir sonraki saldırılarının nerede olacağını öğrenin ve sonra İtalyanları tuzağa düşürün."

"Evet, Vor," dedi erkekler ve ben sandalyemde daha dik oturdum. Sergei ilk kez benim önerimi ciddiye alıyordu. *V*

Şirketi'nde birbiri ardına anlaşmalar yaparak kendimi kanıtladığımdan beri, Sergei beni Nikolai Sokolov'un şımarık torunu -kardeşliğin toplantılarına girmesine izin vermemesi gereken biri- olarak görmüyordu.

Damien, sınıfta dikkat çekmek isteyen bir çocuk gibi elini kaldırdı. "Ee, merhaba? Ya ben?"

"Sen yerinde kal ve bölgeni koru." Sergei ona açık yeşil gözleriyle baktı. *Dedushka*'yla kıyaslandığında her zaman ikinci planda kalmış olabilirdi ama Sergei, büyükbabamın yanında geçirdiği yıllar boyunca edindiği bilge bir özelliğe sahipti. Ne yaptığını biliyordu ve hastalığının kardeşliği yönetmesine engel olmasına asla izin vermiyordu.

"*Pakhan*, hadi ama. Bir şeyler yapabilirim," diye tartıştı Damien.

"Bu da durumu daha da kötüleştir," diye mırıldandı Igor.

Damien ona dilini şaklattı. Vory'deki büyüklerine saygı gibi bir şeyi yoktu. Kendi yöntemleriyle çılgın, süper garip vizyonu vardı ve görünüşe göre ihtiyacı olan tek şey buydu.

"Eğer bölgelerinden birini kaybedersen, tugayından çıkarılırsın, Orlov." Sergei, Damien'e soyadıyla hitap etti. "Kendimi açıkça ifade edebildim mi?"

"Kesinlikle," diye mırıldandı Damien.

"Rai." Büyük amcamın dikkati bana yöneldi.

"Evet?"

"Eksikliği olan herhangi bir tugaya gerekli finansmanı aktaracaksın."

"Sayılarını gördükten sonra yaparım."

"Lanet sayılarımı görmeyeceksin." Mikhail ilk itiraz eden oldu.

Ona tatlı bir gülümsemeyle baktım. "O zaman *V* Şirketi'nden tek kuruş bile almayacaksın."

"*V* Şirketi senin değil."

"Senin de değil. Parayı şeker gibi dağıtmayacağım. Herkesin ihtiyaçlarını bilmek için hesap raporuna ihtiyacım var ve herkesin tekrar kâr elde etmeye başladığında fonları geri ödemesini bekliyorum. *V* Şirketi senin tek yönlü bankan değil."

"Ya yapmazsak?" Kirill kaşlarını kaldırdı.

"Basit. Fark, şirket hisselerinizden kesilir. *V* Şirketi'nde endişelenmem gereken tek hissedar siz değilsiniz. Bu para, herhangi bir zamanda ve herhangi bir sonuç doğurmadan el koyabileceğiniz bir şey değil."

"*Pakhan?*" Igor, Mikhail muhtemelen bana küfür etmeden önce sözünü kesti.

"Her tugay eşit muamele görsün diye hepiniz *V* Şirketi'ne rakamları vereceksiniz," dedi Sergei. "Fonların iadesi konusunda daha sonra konuşacağız."

Büyük amcama baktım ama o emrini çoktan vermişti, geri adım atmayacaktı. Pislik Mikhail, sorunlu bir çocuk gibi bana gülümsüyordu.

İçimde öfkeyle doluydum ama dışarıdan gergin duruşumu korudum.

"Bunda anlaştığımıza göre, bir sonraki konuya geçelim." Sergei, herkesin dikkatini çekmek için boğazını temizledi. "Ben de sizin gibi hayatımı, terimi ve kanımı kardeşliğe adadım. Ancak herkesin bildiği gibi, yaşlanıyorum. Bir gün *Pakhan* görevinden ayrılmam gerekecek."

Onun sözlerinin ağırlığı üzerime çökünce yutkundum. Herkes, Adrian da dahil, bu yüzden mi buradaydı? Sergei onlara kanser olduğunu söylemeyi planlamıyordu, değil mi?

"Gelecekteki *Pakhan*'ın elit grubun bir üyesi olacağına karar verdim. Önümüzdeki birkaç ay boyunca herkesi dikkatle değerlendireceğim ve birini seçme zamanı geldiğinde, o kişi sizlerden biri olacak." Hepsi koltuklarında dikleşti, bazılarının gözlerinde güç hırsı belirdi. İçimde yanan ateş, yoluna çıkan her şeyi yok etmeye hazır bir volkan gibi dökülmek üzereydi.

Sergei'nin aile mirasını bu kurtlara bu kadar kolayca verdiğine inanamıyordum.

"Ancak kızımın sizlerden biriyle evlenmesini istiyorum. Bunu şimdiden bir lütuf olarak kabul edin."

Mikhail koltuğunda kıpırdanarak pislik oğullarını önermeye hazırlanıyordu ama onun sözünü kestim. "Hayır."

Vlad, muhtemelen kullandığım ses tonu yüzünden bana başını salladı.

"'Hayır'la ne demek istiyorsun?" Sergei'nin sesinde, onun sözünün ilk ve son olduğunu ilan eden bir keskinlik vardı. Ben onun yeğeni olabilirdim ama aile üyeleri, kardeşlik üyelerinin önünde ona karşı gelmemenin daha iyi olduğunu bilirdi.

"Hayır, Anastasia henüz evlenmeye hazır değil." Ses tonumu yumuşattım. "Eş olmak hakkında hiçbir şey bilmiyor."

"Peki bu kimin suçu?" diye mırıldandı Igor. "Onu sanki sokak kedisiymiş gibi koruyup kolluyorsun."

Bu dünyada korunmaya ihtiyacı vardı ama bunu söylemedim çünkü kesinlikle aleyhime kullanılırdı. Ana söz konusu olsa bile, hiçbir açık kapı bırakmak için kendime izin veremezdim.

"Sokolov adının yaşamasını istiyorsun, değil mi?" Yutkundum. "Ben yapacağım."

"Ne kadar şaşırdım! Hayatın boyunca bekâr kalacağını sanıyordum." Damien dramatik bir şekilde duraksadı, sonra eliyle pençe hareketi yaptı. "Evlen benimle, dişi kaplan."

"Rüyanda gör, pislik."

"Gerçekten evlenecek misin?" diye sordu Sergei emin olmayan bir ses tonuyla.

"Evet ama seçme hakkı benim."

Büyük amcam ileri doğru işaret etti. "O zaman seç."

"Zavallı piç kurusu," diye mırıldandı Kirill.

"Dikkatli ol, yoksa seni seçebilirim," diye alay ettim ama bu asla olmayacaktı. Bu masa, beni ya hapse atacak ya da deliye çevirecek veya her ikisini birden yapacak alfa pisliklerle doluydu.

"Bizi meraktan kurtar ve seç." Damien ellerini ovuşturdu. "İşte bir ipucu. Ben."

"Sen değil, dedim." Bakışlarım Kirill'e takılana kadar dolaştı. O, muhtemelen tehdidimi yerine getireceğimi düşünerek duraksadı. "Kirill de olmaz, bazı *nedenlerden dolayı*. Beni idare edemez."

Gözlüklerini düzeltirken bana gizlice orta parmağını gösterdi. Onu görmezden gelip devam ettim.

"Vlad da olmaz. O benim kardeşim gibidir. Adrian da olmaz çünkü o zaten evli, tabii ikinci bir eşe izin veren bir ülkeye taşınmazsak?"

Yüzündeki ifade değişmedi. "Gururum okşandı ama teklifinizi reddediyorum, Bayan Sokolov."

"Yazık." Üzgünmüş gibi davrandım.

"Geriye Mikhail ve Igor'un oğulları kalıyor," dedi Sergei.

Mikhail'in bakışlarına gülümseyerek karşılık verdim. "İki oğlun var, değil mi?"

"Evet."

"Son baktığımda, onlar çocuktu."

"Büyüdüler. En büyüğü otuz yaşında."

"Yaş olgunluk anlamına gelmez. Onlar hâlâ çocuk. Bu özelliği kimden almışlar acaba?"

"Rai." Beni azarlayan Sergei'ydi. "Bu, Mikhail'in çocuklarını açıkça eliyor, geriye Igor'un çocukları kalıyor. En büyüğü olan Alexei'yi seçeceğiz."

"Dur, hayır." Gözlerim istem dışı büyüdü. Alexei, Igor'dan bile daha kötüydü ve babasından kesinlikle daha çok korktuğum biriydi. Onunla evlenemezdim. O, gelenekçi ve aşırı derecede katı bir adamdı.

Ben farkına bile varmadan beni boğardı.

Belki de Mikhail'in aptal oğullarından birini seçmeliydim ama bu, o pisliği kayınpederim olarak kabul etmek anlamına gelirdi. Hayır, teşekkürler. Aile ilişkileri olmasa da benden yeterince nefret ediyordu.

Lanet olsun. Alexei ile kendimi nasıl köşeye sıkıştırmıştım? *Düşün, Rai, düşün*. Bundan kurtulmam gerekiyordu.

"Alexei benim en büyük oğlum değil, *Pakhan*." Igor'un sakin sesi düşüncelerimi kesti. "Sonunda, bir araba kazasında kaybettiğimizi sandığımız, uzun süredir kayıp olan en büyük oğlumu buldum. Aslında, onu bugün sana tanıtmak istiyordum. Dışarıda bekliyor."

"Tebrikler, Igor," dedi Sergei, her zamanki sertliğinden uzak bir sesle.

Diğerleri de onu takip etti ve Igor, ifadesini değiştirmeden tek tek hepsine teşekkür etti.

"Onu içeri alın," dedi büyük amcam, hepsi bitirdikten sonra.

Igor, korumasına işaret etti. Koruma bir kez başını salladı ve odadan çıktı.

Uzun süredir kayıp olan oğlu mu? Igor'un otuz yıl önce Avrupa'ya yaptığı bir seyahat sırasında ilk oğlunu kaybettiğine dair hikâyeler duymuştum. *Dedushka* bana bunun onu sonsuza dek değiştirdiğini söylemişti. Oğlunu kaybetmeden önce bir Igor vardı, kaybettikten sonra başka bir Igor. İlk oğlunun hâlâ hayatta olma ihtimalini bilmiyordum. Bu, kardeşlik hakkında hiçbir şey bilmediği anlamına mı geliyordu?

Bu, Vlad ile yaptığım plan gibi, ona yapışıp onu bir kukla olarak kullanmak için bir fırsattı. Vlad'a baktım ve birbirimizi anladığımızı gösteren bir an paylaştık. Adrian'la Kirill bizi izlediği için göz temasını hemen kestim.

Yanaklarımda gerginlik hissedecek kadar geniş bir şekilde gülümsedim. "Igor'un en büyük oğlu, *Dvoyurodnyy Ded*."

"Onur duydum," dedi Igor, benden çok Sergei'ye.

Kapı açıldı ve Igor'un koruması içeri girdi, ardından patronunun oğlu geldi.

Boyevik, liderinin arkasına geçip yeni gelen kişiyi ortaya çıkardığında gülümsemem kayboldu.

Yüzümden kan çekildi ve bir daha asla görmeyeceğimi sandığım gözlere bakarken gülümsemem sönükleşti.

Ancak işte karşımdaydı.

Igor'un oğlu, benim isteyerek seçtiğim kocam, kalbimi bıçaklayıp üzerinde yürüyen kişiden başkası değildi.

Lanet olası Kyle Hunter.

4. BÖLÜM

Kyle

Bir zamanlar ait olduğum insanların, ben yirmi altı yaşındayken Nikolai -önceki *Pakhan*- bana özel bir ilgi gösterdiği için bana kapılarını açan insanların önünde duruyordum.

Şimdi durum farklıydı.

Şimdi, gerginlik sanki sırtımı ikiye ayırmaya hazır bir kırbaç gibi havada dolaşıyordu.

Bu adamların çoğu beni severdi çünkü ben Bratva'nın en verimli tetikçisiydim. Hiçbir askerleri benim becerilerime yaklaşamıyordu. Onların tüm kirli işlerini yapıyor, halletmeleri gereken insanları vuruyordum.

Daha önce onların gözünde iyi bir adam olsam da yıllarca ortadan kaybolmam hiç kimsenin hoşuna gitmemişti. Kimsenin kardeşlikten ayrılmasına izin verilmezdi, en azından canlı olarak. Tek istifa yolu ölümdü.

Bakışlarım masanın başındaki Sergei'ye -Nikolai'nin en küçük kardeşine- ve onun elit grubuna kaydı. Hepsi beni tuhaf bir şekilde izliyordu, sevgili babam Igor hariç çünkü o zaten bunu biliyordu.

Ah ve o.

Küçük mafya prensesimi daha iyi görebilmek için başımı yana eğdim. Aslında küçük grupla oturuyordu. Bu, gurur duyması gereken bir ilerlemeydi.

Rai artık o kadar da küçük değildi. Yüzü yaşlanmıştı ve büyükbabasının zamanında sahip olduğu masumiyetin son kalıntılarını da kaybetmişti. Şimdi, açık sarı saçları ve beyaz teniyle soğuk, beyaz bir heykel gibi görünüyordu.

Yüzünün hatları keskindi ama bu makyajından kaynaklanıyormuş gibi görünüyordu. Sanki kılık değiştirmiş gibiydi. Dudakları doğal renkte boyanmıştı ve göz kalemi, Cadılar Bayramı için cadı makyajının bir ön izlemesi gibiydi. Duruşu dimdikti, sanki hareket edemiyor ya da uzuvlarını kontrol edemiyormuş gibiydi.

Eskiden her yerde koşuşturarak Nikolai'yi onunla bahçeye çıkması için rahatsız eden Rai'ye ya da Vladimir'le beni rahatsız edip ona ateş etmeyi öğretmemizi isteyen Rai'ye hiç benzemiyordu.

Sanki içindeki kız alınmış, onun yerine bu soğuk kadın konulmuş gibiydi.

Yine de gözleri benimkilerle buluştuğunda büyüdü. Sessiz durumunda gösterdiği tek tepki buydu ve benim ihtiyacım olan tek şey de buydu.

Rai'nin gözlerinde her zaman mistik bir şey vardı. Maviydi ama tam olarak değil. Bazen fırtınanın ortasındaki deniz gibi kararıyordu, bazen de berrak bir yaz gökyüzü gibi açılıyordu. Sonra, şu anki gibi ortada kalmış, yıkım yaratmak mı yoksa bırakmak mı istediğinden emin olamayan durumlar oluyordu.

Yavaşça, gözlerinin büyümesi kayboldu ve maviliği kapkara bir siyahlığa dönüştü. Kendi kendime gülümsedim. Ta-

bii ki Rai bırakmayı seçmezdi. O, kararlılıkla sinir bozucu inatçılığın vücut bulmuş hâliydi.

Rus tarafı her zaman üstün gelirdi. Hayatının ilk on iki yılını Amerikalı babasıyla geçirmiş olması önemli değildi. Büyükbabasının yanına gittiği anda, geçmişteki kişiliğini bir kenara bırakıp bu yaşam tarzını tamamen benimsemişti.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Damien önce, hafif bir saldırganlıkla. "Cezayı bildiğin hâlde Bratva'dan kaçtın." Ayağa kalkıp silahını göğsüme doğrulttu. "Kendi ayaklarınla ölüme geldiysen, isteğini memnuniyetle yerine getiririm."

Igor ayağa kalktı ve önüme geçerek Damien'in silahını engelledi. "Babam" yaşlıydı, kışları ve yağmur yağdığında onu rahatsız eden kötü bir dizi vardı -Nikolai'ye şikâyet ettiği gibi- ama uzun boyluydu, geniş omuzluydu, düzenli olarak kestiği beyaz sakalı vardı. Igor en ünlü kral olmayabilirdi -esas olarak Damien dikkat çekmeyi seven biri olduğu için- ama onu onlarca yıldır iktidarda tutan karizmasıyla eleştirel bir zihni vardı.

O sadece savaşlarını seçmekte değil, aynı zamanda kazanmakta da en iyiydi. Bir bakıma, Bratva'da sahip olunabilecek en iyi müttefikti. Diğerleri ise çok zor anlaşılır tiplerdi.

"Kyle benim oğlum. Ona dokunamazsın."

"O senin oğlun diye kurallardan muaf olduğu anlamına gelmez." Soğuk ve mesafeli bir tonla konuşan Rai'ydi. "Kardeşliğe ihanet etmek ölümle cezalandırılır."

Bu bir *of* anı mıydı, ne? Her ne kadar hepsinden bu tepkiyi bekliyor olsam da, nedense Rai'nin benimle ilgili düşüncelerini bu kadar doğrudan dile getireceğini hiç düşünmemiştim.

"Onun saçının bir teline bile zarar verirsen," dedi Igor

Damien'e. "İç savaşa hazır olmanı umarım."

"İç savaş olmayacak," diye Sergei araya girdi.

"Onu duydun," diye Damien'e fısıldadım. "Öyleyse oturmaya ne dersin?"

Bana öfkeyle bakarken parmağı tetiğe bastırdı. Dürüst olmak gerekirse o kadar öngörülemezdi ki, beni burada, şu anda vurabilirdi. Damien için "savaş" kelimesinin geçtiği her şey tehdit değil, eğlence ve oyundu. Bu odadaki herkesten daha fazla heyecanlanıyordu.

Tabii ki ben hariç.

"Otur, Damien," diye emretti Sergei.

Damien isteksizce silahını sakladı çünkü silahını açıkta tutarsa *Pakhan*'a saygısızlık etmiş olurdu.

Igor, diğerlerinden birinin ayağa kalkıp Damien'in yaptığını tekrarlayacağından şüpheleniyormuş gibi yanımda kaldı.

Bakışlarım Rai'ye kaydı, o da sanki ailesini öldürmüş ve cesetlerini yemişim gibi derin bir kinle bana bakıyordu.

Öfke iyiydi. Öfke, onun benim yanımda tetikte kalmasını sağlıyordu, bu tam da yapması gereken şeydi.

"Kyle," dedi Sergei adımı söyleyerek.

Ona gülümseyerek baktım. "Evet, *Pakhan*."

"Ben senin *Pakhan*'ın değilim."

"Henüz mü?" Dişlerimi göstererek gülümsedim.

Onun somurtkan ifadesi değişmedi. "Kendini açıklamak için bir şansın var. İyi değerlendir."

"Hımm, nereden başlayalım?" Derin düşüncelere dalmış gibi yaptım. "Nikolai beni bu işe soktuğunda, ben her zaman bağımsız bir tetikçiydim, biliyorsun. İşimi temiz yapar, sonra bir sonraki işim gelene kadar ortadan kaybolurdum.

Serbest çalışıyordum. Teknik olarak, Vory'ye ait değildim ve *teknik olarak*, onu terk etmedim."

Damien Rusça küfürler ediyordu, ben de anlamamış gibi davranıyordum. "İngilizce konuş lütfen. Rusçam berbat."

"Neredeydin?" diye sordu Sergei.

"Seni uzun süre aradık," dedi Kirill, neredeyse kusursuz Amerikan aksanıyla. O ve Mikhail, Igor'un kötü tarafına geçmek istemiyorlardı; bu yüzden bu zamana kadar ağızlarını kapalı tutmuşlardı. Kimseyi umursamayan piç Damien'di.

"Keşif yolculuğuna çıktım," dedim sakin bir ses tonuyla.

"Keşif yolculuğu mu?" Rai dişlerini sıkarak mırıldandı. "Bizimle dalga mı geçiyorsun?"

"Gerçekten öyle yaptım, prenses." Igor'un omzuna kolumu doladım. "Ailemi arıyordum. Onları bıraktığım yerde olduğunu kim bilebilirdi ki? Ailemin kim olduğunu öğrenmeden önce Bratva'yla birlikte olmam tam bir tesadüftü. Sanırım farkında olmadan babama çekmişim."

"Merak ediyorum," dedi Kirill düşünceli bir şekilde. "Gençken nasıl İngiltere'ye gittin?"

"Ah, o konu. Çocukluk anılarımı kaybettim ve suikastçı arkadaşlarım tarafından evlat edinildim." Adrian'ı işaret ettim. "O benim geçmişimi biliyordu. Nikolai beni işe almadan önce beni kontrol eden oydu."

Adrian içkisini yudumladı. "O, saygın suikastçılar tarafından yetiştirilen bir yetimdi."

Gülümsedim ve parmaklarımı şıklattım. "Aynen öyle. Ancak her zaman gerçek ailemi bulmak istedim."

"Bunu yapmak otuz yılını mı aldı?" diye sordu Damien.

"Onlarca yıl önce meydana gelen bir kazayı araştırmanın ne kadar uzun sürdüğünü bilsen şaşırırdın, özellikle de elim-

de pek fazla bilgi yokken ve öldürme işleriyle meşgulken. Yedi yıl önce, zamanımı ailemi bulmaya ayırmaya karar verdim. Bu yüzden ayrıldım."

"Yedi yıl boyunca aileni mi aradın?" diye karşılık verdi Rai.

"Uzun ve yorucu bir yolculuktu. Detaylı bir anlatım ister misin?"

Beni görmezden gelerek kahvesinden bir yudum aldı, ardından yüzünü buruşturdu ve kahveyi masanın üzerine itti.

Damien bir sigara daha alıp konuşmadan önce ağzına tıkıştırdı. "Bence onu geri kabul edemeyiz."

"Ben de artık kardeşliğin bir parçası olamaz diyorum." Rai da ona katıldı ve ben hoş geldin gülümsemesi altında çenemi sıktım. "Burası istediği zaman girip çıkabileceği bir çocuk oyun parkı değil. Vlad?"

Sessiz kalarak Adrian'la birlikte olayı izleyen Vladimir, bir nefes verdi. "Kyle'a önceki *Pakhan* tarafından Vor unvanı verilmişti. Onu sanki hiç var olmamış gibi ortadan kaldıramayız."

"Vlad!" diye tısladı Rai ama o yanıt olarak bir homurtu çıkardı.

"Evet, Vor." Başparmağımla kendimi işaret ettim. "O benim, hatırladın mı?"

"Oylayalım," dedi Sergei sonunda. "Kyle'ın cezalandırılmasını ve sürgüne gönderilmesini isteyenler ellerini kaldırsın."

Damien ve Rai aynı anda ellerini kaldırdı. Dışarıdan gülümsedim ama onu sarsma ihtiyacı birdenbire beni sardı. Ne zamandan beri o pisliğin tarafındaydı?

Vladimir'e bakmaya devam etti, muhtemelen onun da kendisini takip etmesini istedi ama Vladimir takip etmedi.

"Şimdi, Kyle'ın kardeşliğe dönmesini isteyenler ellerini kaldırsın," dedi Sergei sakin, yoğun Rus aksanlı konuşmasıyla.

İlk olarak Igor elini kaldırdı, ardından Kirill ve Mikhail. Vlad'la Adrian da hemen ardından kaldırdı. Bu ikisi en akıllılarıydı. Benim yeteneklerimin kardeşliğin kanunlarından daha önemli olduğunu biliyorlardı.

Sergei en son elini kaldırdı ve Rai'yle Damien'i altıya karşı iki olarak yendi. Herkes elini indirdiğinde, "Vory'ye hoş geldin, Kyle. Bu sefer gidersen, cezalandırılacaksın," dedi Sergei.

Haç işareti yapıp sırıttım. "Ölüm bizi ayırana kadar kardeşliğe hizmet edeceğim, yemin ederim."

Rai ayağa kalktı, kalın makyajının altında yüzü kızarmıştı. "İzninizle."

"Bekle." Sergei, o bir adım atmadan onu durdurdu. "Igor'un en büyük oğluyla evlenmeyi kabul ettin ve o şu anda burada."

Bingo.

"Benimle evlenmeyi kabul ettin mi?" Şaşırmış gibi yaptım. "Anastasia olacağını sanıyordum."

"Rai, Anastasia'nın yerine evlenmeyi gönüllü olarak kabul etti," diye açıkladı Igor.

Tahmin ettiğim gibiydi. Igor'u, Sergei'nin kafasına Anastasia'yı evlendirmek fikrini sokması için ikna ettiğimde, bir şekilde bu noktaya geleceğini tahmin etmiştim. Rai'nin çocukluktan beri koruduğu kız adına kendini feda edeceğini bilmek için dâhi olmaya gerek yoktu.

"Ben..." Sesi kesildi, muhtemelen geri adım atmak istedi ama kardeşliğin en yüksek ilkesinin sözünü tutmak olduğu-

nu fark etti. Bunu kaybettiğin anda, kimse sana saygı duymazdı.

"Fikrini mi değiştirdin?" diye ısrar ettim.

"Hayır." Ölümcül bakışlarıyla gözlerime baktı. "Ben bir Sokolov'um ve biz sözümüzü tutarız."

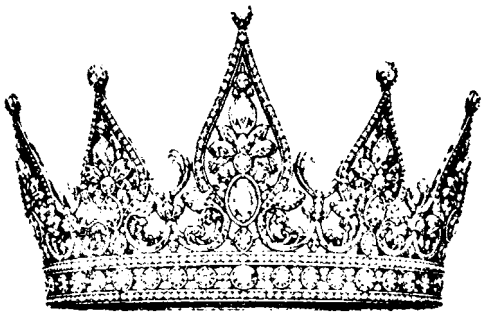
Sergei, yeğenine gururla başını sallayarak onayladı. "O zaman karar verildi. Çeyizini getir, Igor."

"Emredersiniz, *Pakhan*."

Rai kusacakmış gibi görünüyordu ama Sergei'nin elini öpüp odadan çıktı. Topuklarının sesi odanın sessizliğinde yüksek ve kendinden emindi.

Kapı arkasından kapanırken gülümsedim. Planın ikinci kısmı tamamlanmıştı. Üçüncü kısma geçme zamanıydı.

Sergei'ye sırttım. "İzninle, nişanlımla konuşmam gerek."

5. BÖLÜM

Rai

Koridorda yürürken kalbim sıcak lav gibi patlamak üzereydi.

Ruslan arabayı hazırlayacağını söyledi, ben de o benden önce ayrılırken başımı salladım. Kendime, yanlarından geçerken personele selam vermeyi hatırlattım, böylece kibirli bir kaltak gibi görünmeyecektim. Kardeşlik üyelerine karşı öyle davranmamın bir sakıncası yoktu ama personel başka bir hikâyeydi.

Hem babam hem de *Dedushka* bana altımda olanlara saygı duymayı ve bana karşı olanları yakmayı öğretmişti.

Köşede durup nefesimi düzenledim. Göğsüm, sanki koşudan çıkmışım gibi çok hızlı inip kalkıyordu.

Ancak içeride gördüğüm manzara koşmaktan daha kötüydü. Tamamen kâbus gibi bir maratondu.

Ne kadar sabit durmaya çalışsam da bacaklarım titriyordu. Sanki bugünlük beni taşımaktan yorulmuşlardı. Altın çerçeveli sütun bulanıklaştı ve gözlerimden hayal kırıklığının izlerini hızla sildim.

Bitti. Her şey bitmişti.

Kardeşliğin bir parçası olmak, her zaman sözünü tutmak demekti. İstesem bile bu evlilikten kurtulamazdım.

Zaten kesinleşmişti ve imzalanmaya hazırdı.

Neden kalbimde bir şey kırılıp aynı anda yeniden diriliyormuş gibi hissediyordum? Böyle olmamalıydı. Kyle'ın kurban olacağı iğrenç bir cinayet sahnesi planlamalıydım.

Belki o zaman içimdeki bu öfkeli ateş sonunda sönerdi. Sadece bu da değil, aynı zamanda kendimi bu evlilikten kurtarabilirdim.

Arkamda bir varlık belirdi, onun sıcaklığı ve naneyle karışık hafif temiz kokusu beni başımın tepesinden ayak parmaklarıma kadar sardı. Dönmeden önce, sıcak nefesi kulak mememi okşarken alçak, baştan çıkarıcı İngiliz aksanıyla fısıldadı: "Cezayı seçtin. Bu senin fetişin mi, prenses?"

Dönüp aynı anda elimi kaldırarak ona vurmaya hazırlandım. Ancak ona dokunamadan bileğimi tuttu.

Gideli yedi yıl olmuş olabilirdi ama bu dünyada Kyle'a bu kadar yakın olmanın nasıl bir his olduğunu unutmamı sağlayacak hiçbir şey yoktu.

Şimdi otuz beş yaşında olmalıydı ancak eskiden tanıdığım yirmi sekiz yaşındaki adamdan hiçbir farkı yoktu. Herkesle şakalaşan ama gerektiğinde gölgelere çekilen tetikçiydi. Pişmanlık duymadan öldüren, bana asla tereddüt etmemeyi öğreten suikastçıydı.

Benden daha uzun boylu olsa da Vlad veya Kirill gibi geniş omuzlu değildi. Vücudu kaslı ama zayıf, fit, çevikti. Bu da onun bir panter gibi sessizce hareket etmesini sağlıyordu. Kendini belli etmedikçe hareketlerini duymak imkânsızdı.

Siyah takım elbise pantolonu, güçlü uyluklarına sıkıca oturarak uzun bacaklarını tamamlıyordu. Beyaz gömlek gi-

yiyordu ama kravatı yoktu. Kardeşlik tarafından düzenlenen resmî etkinliklerde veya ziyafetlerde bile kravat takmazdı. Sanki isyankâr olmak için doğmuş, bundan da büyük gurur duyuyormuş gibiydi.

Kyle'ın yüzü, sanki bir dergideki model gibi keskin hatlara ve düz çizgilere sahipti. Peki ya gözleri? Kobalt mavisi gibi görünebilirlerdi ama donuk, duygusuz, neredeyse renksiz gibiydiler. Onun güvenini kazanmamın bu kadar uzun sürmesinin nedenlerinden biri de buydu. Sanki yüzünün arkasında bir kale gizliymiş gibi hissederdim, o da asla gerçek benliğini ortaya çıkarmazdı ya da belki de gerçek benliği, gözünü kırpmadan insanları öldüren kişiydi.

Elini bileğime koyarak nabız noktasını çok nazikçe okşadı. "Her zamanki gibi şiddetlisin, görüyorum."

Bileğimi çektim. "Eğer denemek istersen, katil de."

"Çok acımasızsın, prenses." Her şeyi baştan çıkarıcı kılan o aksanıyla konuşuyordu. Bu pisliğin böyle güzel bir aksanı olmamalıydı.

"Bana öyle deme. Artık şımarık küçük bir prenses değilim."

"Mmm. Elit grubun içinde yerini aldığını görüyorum, seninle gurur duyuyorum."

Nefesim, kesmeye hazır paslı bir bıçak gibi boğazımda düğümlendi. Anlaşılmaz duygular bir anda beni kaplamaya çalışsa da onları engelledim. "Benimle gurur duymana ihtiyacım yok."

"Bu beni daha az gururlandırmaz."

Dedushka'nın ölümünden sonra uzun süre aptalca beklediğim sözleri söylemeyi bırakması gerekiyordu. Neden onlardan biri değil de o bunları söylüyordu?

O bir haindi. O bir hiçti.

"Demek evlilik, ha?" Sırıttı. "Bu eğlenceli olacak, değil mi?"

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Sergei'nin önünde henüz bunu kabul etmedin. Oraya geri dönüp benimle evlenmek istemediğini söyleyebilirsin."

Bana yaklaşarak varlığıyla üzerimde hâkimiyet kurdu ve sahip olabileceğim her türlü kişisel alanı elimden aldı. "Ama ben seninle evlenmek istiyorum."

"Neden evlenmek isteyesin ki?"

"Hımm." Başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi tutup başımı hafifçe geriye doğru eğdi. Dokunuşu neredeyse hissedilmezdi ama çok samimi geliyordu; sanki en derin, en karanlık yerlerime bir yol açıyormuş gibi. "Güzel gözlerin için."

Bir adım daha öne doğru ilerledi, böylece göğsü neredeyse benimkine değecek kadar yaklaştı. Tamamen bir şeyin esiri olma hissi beni altüst etti. Sanki eylemlerimin, duygularımın ve aradaki her şeyin kontrolünü kaybetmişim gibiydi.

Kontrolümü kaybedemezdim. Kimsenin içime ulaşamamasını, hatta bana dokunamamasını sağlayan tek şey buydu.

Kyle yedi yıl sonra geri gelip kontrolümü öylece sarsamazdı. Bu yüzden onu nefes nefese ittim.

"Senden nefret ediyorum." Yıllardır içimde tuttuğum sözleri ona söyledim. "Bana kalsaydı seninle asla evlenmezdim."

Kyle ellerini yanlarına indirdi. "Damien'le evlenir miydin? Ya da Vlad'la?"

"Memnuniyetle. Sen hariç herkesle."

Sırıtıyordu ama alay etmek yerine, bu sırıtış düpedüz ürkütücü görünüyordu. Bu hareketin arkasında başka bir şey saklıyormuş gibiydi. "Maalesef, benden kurtulamazsın."

"Sergei'ye hayır dersen kurtulurum."

"Neden hayır diyeyim ki?"

"Lanet olsun, sen ciddi misin?" diye bağırdım.

"Sesini alçalt." Yine bana doğru ilerledi, bu sefer ellerini yüzümün iki yanına koyarak beni duvara sıkıştırdı. "Ayrıca evet, çok ciddiyim. Seni karım yapacağım."

"Hayalinde."

"Bana uyar. Ancak sana da uyar mı?"

"Neden bahsediyorsun?"

"Sen olmazsan, Anastasia olur. Onun güzel bir genç hanım olarak büyüdüğünü duydum."

"Sakın buna cesaret etme, Kyle."

"Bu çok kolay. Zaten diğerlerinin önünde onun yerini aldın, devam etsen iyi olur."

"Pis ellerini Ana'dan uzak tut."

"Pis eller mi?" Elini boğazıma doladı, uzun parmakları boynumu sıkıca ama çok da sıkı olmayan bir şekilde kavradı. Hâlâ nefes alabiliyordum ancak her nefes alışım işkence gibiydi, sanki hayatımın özünden hava ödünç alıyormuşum gibi.

Bu hareketin tanıdık gelmesi beni olduğum yerde tutuyordu; sanki bir düğmeye basmış gibi, istesem bile hareket edemiyordum. Ellerinde her zaman özel bir şey vardı. Parmakları uzun ve erkeksiydi, bir beyefendinin parmakları gibi görünüyordu. Ancak gerçekte, tereddüt etmeden sayısız tetiği çeken parmaklarla aynı parmaklardı.

Bir katilin elleriydi, hem de çok kalpsiz bir katilin.

Başını eğip sıcak dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Sana öldürmeyi öğrettiklerinde bu ellerin kirli olduğunu düşünmemiştin."

"Bırak beni." Bağırmak, çığlık atmak istedim ama sesim alçak, neredeyse incinmiş çıktı.

"O zaman sanırım bu kirli eller Ana'nın her yerine dokunacak."

"Seni önce öldürürsem dokunmaz." Onun duygusuz, ifadesiz gözlerine baktım.

"Beni öldürebileceğini mi sanıyorsun? Senden bunu duymak büyük bir olay."

"Yapamayacağımı mı sanıyorsun?"

"Benimle birlikte yok olmaya hazır değilsen yapamazsın. Beni tanırsın, prenses, aldığım kadarını geri veririm."

"Ben de öyle."

"Gerçekten mi? Nasıl?"

"Şu anda bir oyun oynadığını bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Sırıtıyordu ama bu seferki sırıtışı yaramazcaydı. "Ne tür bir oyun?"

"Güç oyunu. Vory'yi bir sebepten dolayı terk ettin ve bir sebepten dolayı geri döndün."

"Ne tür bir sebep?"

"Henüz bilmiyorum ama öğreneceğim."

"O zamana kadar Ana ile evleneceğim."

"Hayatta olmaz."

Yüzü ifadesizleşti ve sanki mesajı iyice anlatmak istercesine boynumu daha sıkı kavradı. "O zaman hepimize bir iyilik yapıp bu lanet olası inatçılığını bırak."

Onun duygusuz gözlerine kin dolu gözlerimle baktım.

Kızgın olmamaya çalışıyordum çünkü öfke beni aptalca şeyler yapmaya itiyordu. Öfke beni kendimden uzaklaştırıyor, rakibime üstünlük sağlıyordu.

Ne kadar kaçmaya çalışsam da bu duruma sıkışıp kalmıştım. Kyle'ı reddedersem, Anastasia'ya yöneleceğinden hiç şüphem yoktu. Onun amacı ben değildim. Sokolov ailesine girerek elde edebileceği güçtü ve amacına ulaşana kadar durmayacaktı. Asla.

Bu yüzden, kaybedeceğim bir savaşta onunla kafa kafaya savaşmak yerine, geri çekilip hattımı yeniden düzenlemeyi seçtim.

"Tamam. Bırak beni."

"Bu kabul ettiğin anlamına mı geliyor?"

"Evet," dedim dişlerimi sıkarak.

Beni bıraktı ama geri çekilmedi. "İyi günde ya da kötü günde," dedi fısıldayarak.

"Siktir git."

Kıkırdadı; sesi etrafımızda bir sonat gibi yankılandı. Güldüğünde ne kadar yakışıklı göründüğüne, keskin hatlarının yumuşadığına ve *GQ* dergisinin kapağındaki manken gibi göründüğüne kapılmamaya çalıştım.

Kıkırdaması bittikten sonra Kyle elini uzattı ve parmağıyla alt dudağımı okşadı. "Sana iyi bakacağım, prenses."

Şaka ona geri dönmüştü.

Geçmişte ona karşı hissettiğim aptalca duyguları unutacaktım çünkü onlar? Onlar büyük bir yalandı. Bunun yerine, Kyle Hunter'ın derisinin altına o kadar derinlemesine girecektim ki, onun gücünü sömürecek, sonra da ona karşı kullanacaktım.

Kasırga onu birdenbire vurduğunda, fırtınaların neden kadın isimleriyle adlandırıldığını anlayacaktı.

@ayisigikitap

6. BÖLÜM

Kyle

Rai evden çıkarken onun arkasından baktım. Adımları kendinden emin ve genişti; kalçalarını hafifçe sallıyordu ama eminim ki bunun farkında bile değildi.

Buz gibi soğuk dış görünüşünün altında, çiçek açamadan ezip yaktığı kadınsı bir tarafı vardı.

Ancak tamamen ölmüş değildi. Hiç de bile.

Kendimi onun hayatına sokup, kilit altında tuttuğu gizli yanlarını sömürme düşüncesi dudaklarımı titretti.

En sadık askerlerinden biri olan Katia onu karşılayıp dışarıya kadar eşlik etse de, bakışlarım onu girişe kadar takip etti.

Evet, sadece Rai en yakın korumalarından biri olarak özellikle bir kadını seçerdi.

Her zaman farklı şeyler yapar, dünyaya orta parmağını gösterirdi.

Ben o dünyada bir istisna olacaktım.

Benimle savaşa girebileceğini düşünüyordu ama bilmediği şey, savaşın çoktan başladığıydı. Kartlar çoktan dağıtılmıştı ve tek yapabileceği, önceden planlandığı gibi rolünü oynamaktı.

Prenses gözlerinden yaşlar dökülmesini görmek üzücü olurdu ama fedakârlık olmadan zafer neye yarardı, değil mi?

Yine de... Başparmağımı işaret parmağıma sürterek, onun teninin benim tenime değdiği hissin tadını çıkardım. O kadar yumuşaktı ki lekesiz ipek gibiydi. Onu bıraktıktan sonra boynunda kalan kırmızı izlere bakılırsa, kolayca morarabilirdi de. Bu gerçeğin beni neden heyecanlandırdığını bilmiyordum ama heyecanlandırıyordu. Bu benim ahlaksız doğamdan ya da her zaman bir şeyleri kırmayı, mahvetmeyi ve sonra da yıkılmalarını izlemeyi sevdiğimden olabilirdi.

İnsanlar bu durumda ham hâle gelirlerdi ve en gerçek, en gizli eğilimlerini gösterirlerdi.

Rai, en son kazancım olarak bu listeye katılacaktı. Tabii, sanki en sevdiği spor buymuş gibi karanlık gözleriyle beni bıçakladığı düşünülürse, bu kolay olmayacaktı.

Onun boğazını tuttuğumda elimde hissettiğim nabzını hatırladıkça, aletim pantolonuma baskı yapıyordu. Rai her şeyi biliyormuş gibi davranabilirdi ama o anda nefesi kesilmişti, onun bastırılmış arzularının bir ipucunu görmüştüm.

Keşfetmekten büyük mutluluk duyacağım arzulardı.

Elimi pantolonumun cebine sokup arkamı dönerek sessizce yemek odasına geri döndüm. Dört kralın ve Vladimir'in korumalarıyla birlikte ayrıldıklarını gördüğümde köşede durdum.

Bu durumda içeride sadece Sergei ve Adrian kalmıştı, yani işler ilginçleşiyordu.

Odanın önü boşalana kadar bekledikten sonra yavaşça yaklaştım. Odanın önünde aptal gibi kulak misafiri olmadım. Bu, yakınlarda görevli korumalara kendimi ele vermek olurdu.

Bunun yerine, salon aynasının önüne geçip kulaklığımı çıkardım, fark edilmesin diye daha derine taktım ve sonra ona dokundum. Bu aleti arkadaşımın en yetenekli *hacker*'larından almıştım. Her gün dinleme cihazı arayan korumalar onu bulamıyorlardı çünkü aslında yoktu. Normal bir lamba kablosu gibi görünüyordu.

Sesler duyulmaya başlamadan önce diğer taraftan küçük bir hışırtı geldi.

Rusça, alçak sesle ve tedirgin bir tonla, "Diğerlerinin gitmesini gerektirecek kadar acil ne var?" diye sordu Sergei.

"Bu bilgi hakkında güvenebileceğim tek kişi sensin, *Pakhan*, özellikle de mevcut koşulları göz önüne alırsak." Genelde o kadar sessiz olduğundan sesini unutacağınız Adrian, aynı dilde devam etti. "Biri kardeşlikten bir şey çalıyor."

"Ne?" diye tısladı Sergei. "Cezasının ölüm olduğunu bilirken kim bizden çalacak cesareti bulur? Bizden biri mi?"

"Henüz emin değilim. Kesin rakamları öğrenmek için hâlâ arka plan araştırması yapmam gerekiyor. Emin olduğum şey, geçen yıl *V* Şirketi'nden yurtdışındaki birden fazla hesaba stratejik olarak bir miktar para aktarıldığı. İlk başta bunu önemsiz bir şey olarak gördüm ama toplamda yüz bin dolara yakın bir miktar."

"Bu para aklama ile ilgili değil mi?"

"Hayır. Bu ayrı bir konu."

"Ne yapmamızı öneriyorsun?" Sergei topu tamamen Adrian'a attı. Bratva'nın güvenliğinden sorumlu olduğu düşünülürse bu çok da şaşırtıcı değildi. Sadece bu da değil, aynı zamanda bu kardeşliğin dâhi beyni de oydu. Yetkililerin elinden her zaman kaçabilmelerinin nedeni dört kralın acı-

masızlığı değil, Adrian'ın zekâsı ve stratejik düşüncesiydi. Genellikle onlara dokunulmazlık sağlayacak doğru nüfuzlu adamları bulurdu.

Henüz gerçekleşmemiş olayların çözümlerini öngörüyordu ve bu yüzden şu anda sahip olduğum en iyi müttefikimdi. Ancak bu, gelecekte en büyük düşmanım olacağı gerçeğini değiştirmiyordu. Adrian, gözlerden uzak durmasına rağmen, bu lanet kardeşliğe aşırı derecede sadıktı.

"Rai tüm tugayların mali raporlarını toplasın ve bana bir kopyasını göndersin," dedi Sergei'ye. "İçeriden olup olmadığını anlayabileceğim."

"Anlaşıldı."

"*V* Şirketi'nin rakamlarına da ihtiyacım olacak."

"Rai'den mi şüpheleniyorsun?" Yeğeninin adına alınmış gibi, Sergei'nin sesi sertleşti.

"Herkesten şüpheleniyorum, *Pakhan.* Aile de bundan muaf değil. Eğer şüphelerim doğruysa, ben..."

Köşeden beni izleyen bir varlık hissettiğimde kendim yayını kestim, sonra aynanın önünde gömleğimin düğmelerini ilikliyormuş gibi yapıp neşeyle ıslık çaldım.

"Burada ne yapıyorsun?" Vladimir önümde durdu, uzun boylu ve geniş omuzlu vücuduyla beni korkutmaya çalışıyordu.

Zavallı Vladimir, bir saniyede boğazını bıçaklayabileceğimi ve hiç şansı olmayacağını bilmiyordu.

Yine de bu, özellikle böyle bir zamanda gereksiz bir şiddet olurdu.

Bu yüzden ona sırıttım. "Ne yapıyormuşum gibi görünüyorum? Babamı beklerken ne kadar yakışıklı olduğuma bakıyorum."

"Igor gitti."

"Öyle mi? Rai ile konuşuyordum, o yüzden haberim yoktu."

Bana doğru bir adım atıp gömleğimin yakasından tuttu. "Onun saçının bir teline bile zarar verirsen, kalbini söküp çıkarırım."

Hâlâ gülümseyerek onu ittim. "Görüyorum ki hâlâ Sokolovlara sadıksın, güzel. Ancak beni tehdit etmene gerek yok. Onunla iş birliği yapacağım."

Hayaleti andıran gözlerini kıstı. "Nasıl iş birliği?"

Onun karşısında dikilme sırası bendeydi. "Bu karı koca meselesi. Karışma."

Neden böyle dediğimi bilmiyordum. Herkesin gözdesi olma görevinde olduğum için Vladimir'i kışkırtmak istemiyordum. Ancak onun her zaman ona yakın olması -ve görünüşe göre hâlâ öyle olması- beni son derece sinirlendiriyordu.

Neden sinirlendiğimi sorun. Hadi sorun.

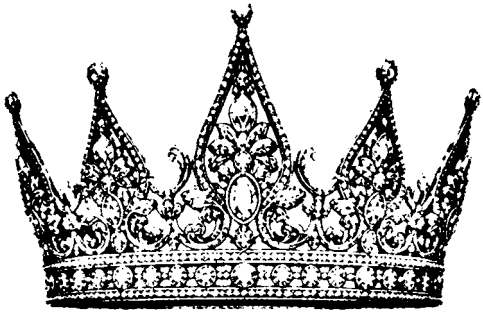
Cevap: Hiçbir fikrim yoktu. Bu daha da sinir bozucuydu.

Vladimir, "O henüz senin karın değil," dediğinde, onun yanından geçip gitmek için adım attım.

Durdum ve onun donuk bakışlarına karşılık verdim. "Olacak."

Sadece kelimeleri söylemekle kalmamıştım, içimden de hissetmiştim çünkü onun benim karım olacağına hiç şüphem yoktu. Bu tamamen plan yüzünden de değildi.

Rai, herkes gibi benim önümde diz çökecekti.

7. BÖLÜM

Rai

İş yerinde günün geri kalanında konsantrasyonumu kaybetmiştim. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım zihnimi odaklayamıyordum. Meditasyon yapmak için ara bile verdim ama o da işe yaramamıştı.

Bu yüzden ofisimde oturup, deri koltuğumun arkasına yaslanarak karşımdaki kütüphaneye baktım.

Çoğu dersi çevrimiçi olarak almak zorunda kaldığım en kötü üniversite deneyimime rağmen, işletme yönetimi diplomamı almıştım. Bunu başarmak için *Dedushka*'nın soyadına ihtiyacım yoktu. Bunu kendi başıma ve kendi çabamla başarmıştım.

Buraya gelmek için çok uğraşmıştım ama yine de bir koca bulmam bekleniyordu. Ya bunu yapacaktım ya da Anastasia bedelini ödeyecekti. Pozisyonum sonunda elimden alınacaktı.

Ben aptal değildim. Büyük amcamın gücü sayesinde bu kadar yüksek bir pozisyonda olduğumu biliyordum. O gittiği anda kovulacaktım ya da rütbem düşürülecekti ve lanet olası cinsiyetim yüzünden bu konuda hiçbir şey yapamayacaktım.

Telefonum titrediğinde onu aldım. Görüntülü aramada yanıp sönen ismi gördüğümde dudaklarıma otomatik bir gülümseme yayıldı. Bu durumda tam da ihtiyacım olan kişi oydu.

Dik durdum ve gülümseyerek cevap verdim. Yüzümün tam bir kopyası beni karşıladı. Neredeyse tam. İkiz kardeşim saçlarını omuzlarına kadar açık bırakmış, tam bir kız gibi pembe ruj sürmüştü.

"Merhaba, Rei."

"Merhaba, Rai! Teyzesiyle selamlaşmak isteyen kişiye bak." Ekran biraz titredi, sonra kız kardeşim onu tekrar sabitledi ve kucağında küçük bir insanı tuttu.

Annesinin açık saç rengini almıştı ama gözleri babasınınkiler gibi koyu orman yeşiliydi.

Reina ona gülümsedi. "Merhaba de, Gareth."

Ona babamın adını vermesi kalbimi sıkıştırdı. Sanki ani ve yürek parçalayan ölümünden sonra başka bir hayat yaşamaya başlamış gibi hissettirdi.

"Merhaba, teyze." Bebek dişlerini göstererek gülümsedi ve öpücük sesi çıkardı. "Seni özledim!"

"Çocuğu duydun mu?" Reina kameraya somurtarak baktı. "Seni en son gördüğümüzden bu yana tam altı hafta geçti."

"Sayıyor musun?"

"Tabii ki sayıyorum. Sen benim tek ailemsin, Rai."

"Hayır, değilim. Asher ve Gareth var. Ayrıca Asher'ın babası sana kızı gibi davranıyor."

"Hiçbiri benim ikiz kardeşim değil."

"Seni sık sık göremeyeceğimi biliyorsun, Rei. Bu senin ve ailenin güvenliği için."

Zaten Anastasia'yı bana karşı kullanıyorlardı ve babasının kimliği nedeniyle onu uzaklaştıramıyordum. En azından Reina'yı kurtarabilirdim.

Büyük amcamla Vlad dışında kimse onun varlığından haberdar değildi. Dur, hayır... Kyle yedi yıl önce Ivan'ın darbesinden onu kurtarmama yardım etmişti, bu yüzden onun varlığından haberdardı.

Kahretsin. Reina'yı olabildiğince uzak tutmam için bir neden daha olmuştu.

Sergei, *Dedushka*'nın diğer torununa asla zarar vermeyeceği için onunla ilgili kendimi güvende hissediyordum ama Kyle başka bir hikâyeydi. Elindeki tüm silahları kullanmaktan çekinmeyecekti.

"Biliyorum." Gareth oyuncak arabasını onun uyluğunda gezdirirken, o da nefesini bıraktı ve Gareth'ın saçlarını okşadı. "Bazen senin yerini almış olmayı diliyorum."

"Öyle söyleme. İkimiz de olmamız gereken yerdeyiz."

"Öyle mi? Belki de büyükbabamın yanına giden ben olsaydım, durum farklı olurdu."

Annemle babam biz doğduğumuzda ayrılmışlardı çünkü *Dedushka*, zengin bir iş adamı olmasına rağmen, annemin bir Amerikalıyla evlenmesini onaylamıyordu.

Ailemiz ikiz kardeşimle beni ayırmaya karar vermişti. Babam beni almıştı ve benim doğum adım Reina Ellis'ti. Annemse doğum adı Rai Sokolov olan kız kardeşimi almıştı.

Ben babamla güvenli ve sevgi dolu bir ortamda büyürken, annemle kız kardeşim hayatları boyunca *Dedushka* ile adamlarından kaçmak zorunda kalmışlardı.

Annem onun, kendisinin katlanmak zorunda kaldığı korumalı mafya prensesi hayatını yaşamasına izin vermek is-

temiyordu. Ben on iki yaşındayken annem gelip beni okuldan almıştı, böylece ülkeyi terk edebilmiştik. *Dedushka* onu yakalamaya yaklaşıyordu ve annem, babamın beni güvende tutabileceğini düşünmüyordu.

O zaman annemle ve benim diğer yarım olan kız kardeşimle ilk kez tanışmıştım.

Kaçarken çok zorlu bir ay geçirmiştik ama aynı zamanda çok heyecanlıydı. Reina'yı -o zaman Rai'ydi- ve babama sürekli sorduğum annemi tanımıştım.

Ancak sonra bizi bulmuşlardı. Sadece *Dedushka*'nın adamları değildi. Ivan da oradaydı. Hüküm sürmek için Sokolov'un tüm soyunu yok etmeyi planlıyordu.

Kız kardeşimle ben kaçıyorduk ama annemi öldüren silah sesini duymuştuk. Ivan bunu intihar gibi göstermiş olsa da annemi onun öldürdüğünü biliyordum.

O zaman kız kardeşime benim adımı vermiştim ve babamın yanına gidip onunla yaşamını sürdürmesini söylemiştim. Ardından Ivan'la Mikhail'in önüne geçerek onlara, "Ben Rai Sokolov'um," demiştim.

Bana yapabileceklerinden korkmama rağmen, başımı eğmemiş ve göz teması kurmayı kesmemiştim. Babam bana, haklı olduğumda asla haksızmışım gibi davranmamayı öğretmişti.

O gün kardeşimle yer değiştirmiştik. O günden beri ben Rai Sokolov olmuştum, o ise Reina Ellis... yani, şimdi Reina Carson.

Ivan annemi öldürdüğü gibi beni de öldürmek istemişti ama daha genç olan Mikhail beni onun elinden kapıp *Pakhan*'ın beni canlı istediğini söylemişti. Söylemeye

gerek yok, Mikhail şimdi her gün beni kurtardığına pişman olmalıydı.

Dedushka ve ben her zaman iyi geçinmemiştik. Hatta, adamlarını annemi öldürmeye gönderdiği için ona bağırıp çığlık atmış, sakalını tırmalamıştım. O ise sadece annemi eve getirmek istediğini, tek kızının ölmesini asla istemediğini söylemişti. Onun samimi olduğuna inanmam aylarımı almıştı. Ona annemi Ivan'ın öldürdüğünü söylemek istemiştim ama yapmamıştım. Kanıtım yoktu ve büyükbabam gibi pratik bir adam sadece kanıtlara inanırdı. Ayrıca Ivan, ben o sırada onun konumunu tehlikeye atmadan önce beni karaborsada satardı.

Bir süre sonra, büyükbabam onun karşısına oturdu ve beni kendime getiren şu sözleri söyledi: "Kendini, kız kardeşini ve babanı korumanın tek yolu, güçlü olmak."

O andan itibaren, onun gücünden yararlanmam gerektiğini anladım. Zamanla, Nikolai Sokolov'un ne kadar haklı olduğunu, annemin ölümünün onun ruhunu ne kadar yıprattığını gördüm. Sık sık, annemin ihtiyaç duyduğu güvenliği sağlayamadığı için pişman olduğunu, benim onun ikinci şansı olduğumu söylerdi.

İşte böylece hayatım değişti, özellikle de ikiz kardeşiminkinden.

Şu anda olduğu gibi, ondan uzak durduğumda sık sık aptalca şeyler söylerdi, adını değiştirmemesi gerektiği gibi. Zavallı kardeşim, benim dünyamda canlı canlı yeneceğini bilmiyordu. Ünlü avukat kocasıyla olaysız hayatını yaşayamayacaktı.

Dik oturdum. "Evet, farklı, sen ölmüş olurdun, Reina."

"Senin de oraya gitmeyeceğini mi söylüyorsun?" Sesi çatladı, gözleri yaşlarla doldu. "Senin için endişeleniyorum."

"Endişelenme. Kendime bakabilirim."

"Ya bir şey olursa ve bakamazsan? O zaman sana kim bakacak?"

"Erkek ve kadın korumalarım var. Onlarla tanıştın."

"Ruslan ve Katia senin korumaların, ailen değil."

"Hey, onlar benim ailem. Sağ ve sol kolumu aşağılamaya kalkma."

Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Korumalarını ailen olarak görmene gülmeli miyim, üzülmeli miyim, bilemiyorum."

"Çünkü onlar sadıklar, Rei."

Kafasını salladı. Tam o anda, Gareth kucağından atladı ve babasının girdiği kapıya doğru koştu.

Asher onu kucağına alıp karnını gıdıklayarak onu kontrol edilemez bir kahkaha krizine soktu.

Reina'nın kocası uzun boylu ve yakışıklıydı, koyu renk saçlarla lise yıllarında futbol oynadığı zamandan beri koruduğu geniş bir vücuda sahipti. Bej renkli bir takım elbise giyiyordu, bu da ona yaklaşılabilir ama aynı zamanda kararlı bir hava katıyordu.

Asher başını eğip Reina'nın dudaklarını öperken kamera biraz hareket etti. Bu sadece bir öpücük ya da dudakların hafifçe değmesi değildi. Asher dudaklarını tamamen Reina'nın dudaklarına bastırdı ve Reina yanakları kızararak ondan uzaklaşırken inledi. "Rai ile konuşuyorum, Ash."

Asher kameraya gülümserken yeşil gözleri parladı. "Selam, Rai."

"Selam, Asher," dedim, onların sevgi gösterisinden hiç etkilenmemişim gibi bir tonla. Ancak bazen bu, açıklayamadığım şekillerde beni etkiliyordu.

Tek emin olduğum şey, önümdeki sahneyi, Reina'yla mutlu ailesini korumam gerektiğiydi. En azından birimiz buna sahip olmalıydı. Birimiz, babamın bize öğrettiği gibi, tüm kalbiyle sevmeliydi.

Reina yıllarca mutlu sonunu bulmak için mücadele etmişti ve benim görevim bunun devam etmesini sağlamaktı.

Vlad, Ruslan ve Katia ile birlikte içeri girmeden önce kapı çalındı. Doğru, bu toplantıyı ben düzenlemiştim.

"Dinle, gitmem gerek," dedim ve Reina bir şey söylemeden telefonu kapattım. Artık Asher etraftayken, onları ziyaret etmem konusunda beni rahatsız etmeye odaklanmayacaktı.

Masamın karşısındaki oturma alanında diğer üçüne katıldım. Ruslan ayakta kaldı çünkü hiyerarşiye saygı gösterme konusundaki saçma kurala çok bağlıydı. Bu benimle ilgili değildi, Vlad ile ilgiliydi. O, onun huzurunda asla ama asla oturmazdı.

Katia, bize içki hazırlamak için dolaba yöneldi. O, atkuyruğu şeklinde toplamış koyu kahverengi saçları olan, formda, uzun boylu bir kadındı.

Yüksek elmacık kemikleriyle çilli yanakları, ciddi ifadesini bir kenara bırakırsa sevimli olabilecek kendine özgü bir görünüm kazandırıyordu. O ve Ruslan aynı hamurdan yapılmışlardı.

"İçki hazırlamana gerek yok," dedim ona.

"Bana bırakın, hanımefendi."

Vlad'ın karşısına otururken başımı salladım. Bu ikisine hayatımı emanet etmemin nedeni, onların *Dedushka*'nın benim için seçtiği korumalar olmaları değildi. Hayır.

Ruslan, büyükbabamın zamanından beri benimle birlikteydi ama bunun tek nedeni onu dövüş ringlerinden kendim seçmiş olmamdı. O zamanlar sadece yirmi yaşındaydı, benden iki yaş büyüktü ve tüm dövüşlerini kazanmıştı. Eskiden *Dedushka* ile birlikte yeraltı dövüşlerini izlemeye gider, "Makine" dedikleri adamı hep gözümün önünde tutardım. Bir maçta kafasından yaralanmıştı ve antrenörü tarafından bir köpek gibi dışarı çıkarılmak üzereydi. Ancak ben araya girmiş, antrenörün yüzüne yumruk atmış, ona dövüşçülerine saygı duymuyorsa kardeşliğin bir parçası olmayı hak etmediğini söylemiştim. *Dedushka* da aynı fikirdeydi. Antrenör kovulmuştu. Ruslan emekli olmuş, *Dedushka*'ya benim korumam olup olamayacağını sormuştu.

Katia, dedemin ölümünden sonra gelmişti. Rusya'dan kirli bir konteynerde, kıçında uyuşturucuyla kaçak olarak getirilmişti ve Mikhail'in genelevlerinde fahişe olmaya mahkûm edilmişti.

Mikhail'in sevkiyatlarını durdurup mümkün olduğunca çok kadını kurtarmayı görevim hâline getirdiğimden, Katia da yardım edebildiğim kadınlardan biri olmuştu.

Onu Mikhail'in çürümüş ellerinden kurtarmak için yanımda tutmuştum. Sonra tesadüfen onun *kung fu* antrenmanı yaptığını görmüş, siyah kuşak sahibi olduğunu öğrenmiştim. Ölen babasının ödeyemediği borcu için mafyaya satılmıştı.

O zamandan beri, Vlad'ın şu anki gibi homurdanmadığı zamanlar dışında, bu ikisi benim dayandığım sütunlar olmuşlardı.

"Şimdi ne var?" diye sordum.

"Gerçekten Kyle ile evlenecek misin?"

Onun adının geçmesiyle içimdeki her şey isyan etse de sakin kalmak için elimden geleni yaptım.

O geri döndüğü için durum daha da kötüydü.

Dürüst olmak gerekirse, bugün düzgün çalışamama nedenim sadece evlilik teklifi değildi. Asıl nedeni, benim alanıma girip bana dokunması ve sanki her hakka sahipmiş gibi elini boğazıma dolamasıydı. O uzun, ince parmaklar...

"Rai."

"Ne?" Vlad'ın güçlü sesiyle kendimi sersemliğimden kurtardım. Nadiren bana adımla seslenirdi ve seslendiğinde, durum ciddiydi.

"O piçle evlenecek misin diye soruyordum."

"Başka seçeneğim yok. Ya bunu yapacağım ya da o Ana'nın peşine düşecek."

Vlad derin bir nefes aldı ama yorum yapmaktan kaçındı. O, emir almadıkça başkalarının işine karışmayı sevmeyen bir tipti. "O, planladığımız gibi oynayabileceğin bir araç değil."

"Bunu herkesten daha iyi biliyorum. *Dedushka* onu bir ara benim korumam olarak atamıştı, hatırladın mı?"

"Evet, hatırlıyorum. Ayrıca, o ortadan kaybolduktan sonra onun adını bir daha anmamamı söylediğini de hatırlıyorum."

"Yine de onun hakkında konuşmamayı tercih ederim."

"Bu onu ortadan kaldırmaz."

"Öyleymiş gibi davranabilirim."

"O zamanlar ona kin beslemeni gerektirecek ne oldu bilmiyorum ama artık Igor'un oğlu olduğu için durum farklı."

"Onun Igor'un oğlu olduğuna gerçekten inanıyor musun?"

"Sen inanmıyor musun?"

"Bilmiyorum. Aile bağlarını öne sürerek kendini ortaya koyması bana şüpheli geliyor. Neden şimdi, tam da bu zamanda?"

"Bunu öğrenebilecek biri varsa, o da sensin."

"Elbette öğreneceğim. Benimle evlenerek her şeye erişim hakkı kazanacağını sanıyor ama bu süreçte zehirleneceğini bilmiyor."

"Kartlarını sakla."

"Yılanın zehirli olduğunu hatırlatmana gerek yok, sevgili Vlad."

"Adım Vlad değil."

"Her neyse."

Karşılık olarak homurdandı. "*Pakhan*, dört tugayın tüm mali raporlarını sana getirmemi emretti."

"Merhaba, Mikhail'in belası." Omzumun üzerinden Ruslan'a baktım. "Orada şüpheli bir şey bulacağımıza ne kadar bahse girerdin?"

"Yüz," dedi biraz sofistike aksanıyla.

"Bu çok az," diye alay ettim.

"Beş yüz." Katia önümüze bir tepsi kahve koydu ve Ruslan'ın yanına geri döndü.

Gülümsedim. "Şimdi konuşmaya başladık. Buna varım."

Vlad kahvesinden bir yudum aldı. "*V* Şirketi'nin raporlarını da sunman gerekiyor."

"Kime?"

"Herkese. Sergei bu konuda her şeyin açık olmasını istiyor."

"Neden şimdi?"

"Adrian'ın bununla bir ilgisi olabilir. En son onunla birlikte kalmıştı."

Dirseklerimi dizlerime dayayıp işaret parmağımla çeneme dokundum. "Sence bizim arkamızdan bir şeyler mi planlıyordu?"

"Büyük olasılıkla. Unutma, Sergei'yi ancak Ivan'ın öldüğünü ve *Pakhan* olamayacağını öğrendiğinde destekledi. Ona karşı çok dikkatli olmalısın."

"Neden? Bir şey mi duydun?"

Bardağı ağzına götürürken duraksadı. "Belki."

"Ne oldu?"

"Casuslarım, bugünkü toplantıya gelmeden önce Igor ve Kyle ile bir görüşme yaptığını söyledi."

"Alçak herif." Ellerimi yumruk yaptım. Kyle'ın yanında Adrian varsa, kesinlikle mahvoldum demekti. "Bunu biliyorsan, neden onun kalması için oy verdin? Neden herkes oy verdi? *Dedushka*'nın onu neden bu kadar desteklediğini ve şimdi Sergei'nin bile desteklediğini anlamıyorum."

"Basit. O verimli. Bizimle olduğu süre boyunca kimsenin kardeşliğe yaklaşmaya cesaret edemediğini inkâr edemezsin. Uykularında onun tarafından vurulacaklarını biliyorlardı."

"O hâlâ bir katil."

"Hepimiz öyleyiz."

"Biz zorunluluktan, onurumuzu ve kendimizi korumak için öldürürdük. O ise eğlence ve kazanç için öldürürdü. Onun gibi onur kurallarına uymayan, sadakati olmayan insanlar en güvenilmez olanlardır."

"Kimse ona güvenmiyor. Hepimiz sadece onun becerilerini kullanıyoruz."

Vlad'ın sözleri üzerine duraksadım, nedense bunların ardındaki anlam bana hiç hoş gelmiyordu.

"Neden bir gölge olduğumu biliyor musun, prenses? Çünkü ben gittiğimde kimse fark etmiyor."

Kyle'ın sözlerini kafamdan silip onlara önem vermemeyi seçtim.

Ancak yine de kafamda kaldılar.

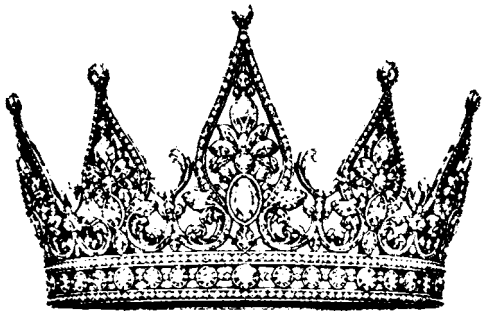
Büyüdüler ve büyüdükçe tek düşünebildiğim şey hâline geldiler çünkü onun yokluğunu fark etmiştim.

Fark etmekten daha fazlasını yapmıştım.

Bu beni içten dışa parçaladı. Yarasının hiç iyileşip iyileşmeyeceğinden hâlâ emin değildim.

Şimdi onunla evlenmek ve kendi ellerimle bıçağı daha derine saplamak zorundaydım.

8. BÖLÜM

Rai

Bugün benim düğün günümdü.

Aynı zamanda cenazem de olabilirdi.

Neden içimdeki bir şey nefes almakta zorlanıyor, hiçlik içinde boğuluyor ve yavaş yavaş ölüyormuş gibi hissediyordum, bilmiyordum. Belki de çoktan ölmüştü ama ben bunu şimdi fark ediyordum.

Hayatım boyunca, masalları ve düğünleri hayal eden türde biri olmamıştım. Canavarlarla iblisler hakkındaki hikâyeleri tercih ederdim. Onların, yapmacık yakışıklı prens hikâyelerinden daha gerçekçi olduklarını düşünürdüm.

Reina beyaz atlı prensiyle masalına inanıyordu. Çocukluklarından beri Asher'ı gizlice seviyordu, büyüdükçe bu duygular daha da güçlenmişti. Kendi masalını yazmış, mutlu sona ulaşana kadar da durmamıştı.

Elbette, süreç tam olarak masalsı değildi ama önemli olan sonuçtu. Yıllardır mutlu bir evlilikleri vardı ve küçük Gareth'ları bile olmuştu.

Ben mi? Ben her zaman bu tür bir hayatın bana göre olmadığını düşünmüştüm.

Ancak bu tür şeylere inanmamama rağmen, en iyi alıcıya satılan sığır gibi bu şekilde evleneceğimi hiç düşünmemiştim.

Konsol aynama bakarken başımı salladım. Ayaklarıma kadar uzanan sade beyaz bir elbise giyiyordum. Dantel, arkada ve önde boynuma kadar düğmeliydi ve kollarımı kaplıyordu.

Saçlarım başımın arkasında düzgün bir şekilde toplanmıştı. Makyajım her zamanki gibi kalındı ama kırmızı ruj tercih etmiştim. Ne de olsa şeytan, avını cezbetmek için güzel görünmeliydi.

Bana kalsaydı, elbisenin rengini siyah olarak değiştirirdim ama bu büyük amcamla genel olarak kardeşlik üzerinde kötü bir izlenim bırakırdı. Bu yüzden o dürtüyü bastırmış, bu görünümü tercih etmiştim.

Sanki bugün gerçekten düğün günümmüş gibi, beni karşılayan yüz sakin ve dingindi.

Oysa değildi. Bugün, hedefime doğru bir adım daha attığım gündü.

Kapı çalındığında, boğazımı temizledim. "Girin."

Sergei içeri girdi, dayanıklılığını fazla zorlamamak için adımlarını ölçülü attı. Beyaz saçları düzgün ve bakımlıydı, özel günler için sakladığı smokini giyiyordu. Bunun benim için özel bir gün olduğunu düşünmesi beni gururlandırmalı mıydı, yoksa üzmeli miydi, bilmiyordum.

Ayağa kalkıp elini öptüm. Diğer elini saçımın üstüne koydu, nazikçe okşadıktan sonra bıraktı. "Nikolai seninle gurur duyardı."

Dedushka'nın adını duyunca boğazım düğümlendi. Bugün onu anmak, onu ne kadar özlediğimi veya ne kadar yanımda olmasını istediğimi söylemek için en kötü gündü.

Duygularımı içime atıp, "O burada olsaydı, ne Anastasia ne de ben taviz vermek zorunda kalmazdık," dedim.

Sergei iç çektiğinde sesi biraz cızırtılı çıktı, sanki nefes almakta zorlanıyormuş gibi. "Eninde sonunda olacaktı. Ne Nikolai ne de ben seni ömür boyu koruyabilirdik."

"Ama en azından Anastasia'yı koruyabilirdin. Ona kırk yaşında sahip oldun, senin için hiçbir anlamı yok muydu?"

"O benim için her şey demek. Ancak kardeşliğe doğdu ve kardeşliğin kurallarına uyacak." Bir süre durdu. "Sen de öyle."

"Evet, evet çünkü bir kadın o kadar ileri gidemez." Sesimde alaycı bir ton olmamasına dikkat ettim.

"Kim öyle demiş?"

"Sen ve buradaki herkes. Küçük bir kız olduğum zamanlardan beri bana böyle söylendi."

"Çünkü seni korumak istedik."

"Korunmaya ihtiyacım yok. İnsanların benden korunmaya ihtiyacı var."

"Elbette var, seni baş belası." Hafifçe gülümserken bir öksürük krizi geçirdi. Öksürüğün sesi ve şiddeti arttı, ta ki yere yığılana kadar. Konsoluma koştum, mendilleri kaptım ve ellerine tutuşturdum. Mendillere kanlı öksürdü, beyaz renk kırmızıya döndü.

Öksürüğü devam ederken kalbim boğazıma geldi.

"*Ded*..." Ona sadece *Dedushka*'ya hitap etmek için kullandığım terimle seslendim. "Nefes al, nefes al..."

Öksürüğü yavaş ama zarif olmayan bir şekilde sona erdi. Elini sallayıp çöp kutusuna attığı mendiller kanla ıslanmıştı. Ağzını silmek için temiz mendiller aldı. Yardım etmeye çalıştığımda, elini kaldırarak beni durdurdu.

Yaşlı ve hasta olmasına rağmen, büyük amcam hâlâ bir Sokolov ve *Pakhan*'dı. Ailesi dahil, kimsenin zayıflığını görmesini istemiyordu.

"İyi misin?" diye sordum çekinerek. "Doktora görünmeli misin?"

"Doktorlar işe yaramaz." Yavaşça bana yaklaştı, ardından iki elini omuzlarıma koyarak ona bakmamı sağladı. Konuştuğunda sesi biraz nefes nefeseydi. "Kadınların bu dünyada çok ileri gidemeyeceğini söyleyenler, senin gibilerin yapabileceklerinden korkuyorlardır. Bu yüzden dikkatli ve akıllı olmalısın çünkü düşmanların sayıp görebileceğinden çok daha fazla. Bu evliliği bir felaket olarak görme, onu arka planda olsa bile iktidar konumunda kalmak için bir fırsat olarak gör. Kendini ve sevdiğin herkesi koruyabilmenin tek yolu bu."

Sözleri içimde derin bir yankı uyandırdı; sadece verdiği tavsiye nedeniyle değil, esas olarak bana inandığı için. Bana yöneltilen her şeye rağmen, yeteneklerime inanıyordu.

Büyük amcamın önüme olgun bir meyve sallamayacağını biliyordum. Bu sadece onun konumunu tehlikeye atıp onu zayıflatmakla kalmaz, beni de korkunç bir duruma sokardı. Görünüşe göre, meyveyi kolayca bulmayı sevmiyordum. Onu avlamayı tercih ediyordum.

"Teşekkürler, *Ded*." Yine elini öptüm ve o da kabul ettiğini göstermek için başımı okşadı, sonra bana dirseğini uzattı.

Geniş elbisemin altına dokunarak, silahımın uyluğuma iyice bağlandığından emin oldum.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Hayır ama bunu söylemedim çünkü hazır olmak zorundaydım. Fiziksel ya da duygusal olsun, acı sadece bir aşamaydı. Annem Reina'yla bana hep böyle derdi.

"Hazırım." Eldivenli elimi kolunun kıvrımına koyup beni odamdan dışarı çıkarmasına izin verdim.

Düğün, gelenekler gereği Ortodoks bir kilisede yapılacaktı ve ardından resepsiyon, yaşayacağımız ana kardeşlik yerleşkesinde düzenlenecekti.

Kyle, benim Igor'un evine taşınmam yerine bizimle yaşamayı hemen kabul etmişti, bu da çok şüpheliydi. Genellikle erkekler kadınları kendi mülkleri olarak işaretlemeye çok hevesliydiler, buna kendi evlerinde bir eşe sahip olmak da dahildi.

Kyle tuhaf davranıyordu ama şüphelerimi destekleyecek hiçbir kanıtım yoktu. Ayrıca Sergei ve Ana'yla kalmayı tercih ettiğim için bu konuda sessiz kalmıştım.

Bilinmeyen bir yerden döndüğünden bu yana tam bir hafta geçmişti ve bu süre boyunca tek yaptığı şey, sanki hiç ayrılmamış, sanki hiç bir yarayı açıp iyileşmesine izin vermemiş gibi kardeşliğe geri dönmekti.

Beni köşeye sıkıştırdığı ilk gün dışında sadece iki kez görüşmüştük; her ikisi de Sergei'nin kahvaltı masasında diğer liderlerle strateji ve İrlanda tehdidi hakkında konuşmak içindi.

Kyle neredeyse hiç bana bakmamış ya da beni fark etmemişti, Damien'le birlikte ona karşı birleştiğimde bile.

Bunu istediğimden değildi ama çok kısa bir süre sonra evlenecektik. Bunun hakkında konuşamaz mıydı? Benim bu konuyu açmamı bekliyorsa, çok uzun süre bekleyecekti.

Elbette düğünü erteleyebilirdim ama kaçınılmaz olanı ertelemenin ne anlamı vardı? Üstelik Sergei, hepimizin hayatına yönelik tehdit nedeniyle bunun bir an önce gerçekleşmesini istiyordu.

Kritik güvenlik önlemleri için hazırlıklar yapılmıştı. Ben küçük, önemsiz bir tören istemiştim ama Sergei bunun aile adımıza leke süreceğini söylemişti.

Elinden geleni yaparak mafya, siyaset ve iş dünyasındaki tüm önemli isimleri davet etmişti.

Havayı, patronlarını korumak için gelen sayısız koruma boğuyordu. Tabii ki, bizim adamlarımız da herkesi ve her şeyi şahin gözleriyle kontrol ediyorlardı. Sergei, bugün her şeyin mükemmel gitmesini, hiçbir hataya izin verilmeyeceğini belirten özel talimatlar vermişti.

Ruslan ve Katia bile koridorun köşesinde, dekoratif çiçeklerin arkasında yarı gizlenmiş şekilde duruyorlardı. İçimden başımı salladım. Ruslan'ın yapısını hiçbir şey gizleyemezdi.

Sergei bana koridorda eşlik ederken geleneksel klasik Rus müziği çalıyordu. Geniş alan sessizliğe bürünmüştü. Bazı kadınlar arkaya dönüp bana baktılar. Camorra ailelerinden, Triadlardan*, Yakuza'dan** ve hatta Bratva'nın iş ortaklarından birkaç yüzü tanıyordum.

Ancak onlar benim için gelmemişlerdi. Sergei ve onun temsil ettiği güç için gelmişlerdi. Onların varlığı benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Reina burada olsaydı, durum farklı olurdu. Belki de gelecekte olacaklar konusunda bu kadar tereddütlü olmazdım.

Böylesi en iyisiydi. En azından o güvendeydi ve onu uzaktan koruyabiliyordum. Beni yakalamak için ona zarar vermekten çekinmeyecek bu tehlikeli insanların arasına ikiz kardeşimi getirmem mümkün değildi.

---

* Çin mafyası. -ed.n.

** Japon mafyası. -ed.n.

Önüme odaklandığımda katılımcıların yüzleri bulanıklaştı. İfadem sakindi, hatta dingindi.

Kirill'in yanından geçtiğimizde, muhtemelen şu anda acı çektiğimi düşünerek sırıtıyordu. Onu görmezden geldim çünkü öyle olsa bile, *Dedushka* bana acımı asla dış dünyaya göstermememi öğretmişti.

"Eğer senin güçlü olduğunu düşünürlerse, kimse sana saldırmaya cesaret edemez."

Onun sözleri benim sloganım olmuştu ve bunu yapabilmemin nedeni buydu.

Sonuçta, savaş başlamadan kimse kazanamazdı.

Damien, Vlad dışında elit grupta hâlâ bekâr olan iki kişi oldukları için Kirill'in yanına oturmuştu. Damien, bu evliliğin iyi bir fikir olmadığını açıkça ifade ettikten sonra, şimdi sessizce, ifadesiz bir şekilde bana bakıyordu. Ceketi, sanki yataktan kalkıp buraya gelmiş gibi, içine sokulmamış gömleğinin üzerinde kırışık duruyordu.

Igor, Mikhail ve Adrian da onlarla birlikte oturuyorlardı. İlk ikisinin yanında eşleri vardı, oğulları ise arkalarında oturuyordu ama Adrian'ın yoktu. Vlad, etkinliğin güvenliğinden sorumlu olduğu için sahne arkasındaydı.

Anastasia en sağda, Adrian'ın yanına oturmuştu ve bana neşeyle gülümsüyordu. Ona bunu istediğimi söylemiştim. O da benim söylediğim her şeye inandığından, bunun gerçekten mutlu bir olay olduğunu düşünüyordu.

Mutlu olan oydu.

En azından Reina yokken Ana buradaydı.

Ben rahibin önündeki sunakta dururken müzik durdu. Rahip, üstünde altın haç bulunan bir şapka ile geleneksel Rus dini kıyafetleri giymişti.

Damadın henüz gelmediği anlaşılınca kalabalıkta mırıldanmalar başladı. Onun beni beklemesinden hoşlanmadığımı söylediğim için aynı anda çıkmamız gerekiyordu.

Dudaklarım titredi ve bir anda farklı duygular dalgalar hâlinde beni sardı: öfke, nefret, ihanet ve -en çok da- üzüntü.

İkinci kez üst üste gururumu incitemezdi.

Bu olamazdı.

Yine de kalabalığa bakarken, gerçeklik yavaşça ve farkında olmadan içime işledi.

Ruslan gözlerime bakıp başını salladı. Kyle'ı daha önce gördüğünü söyleyen oydu.

O zaman şimdi neredeydi?

Kirill kıkırdayıp Damien gülümserken, şu anda olanların geçekliği yüzüme tokat gibi çarptı.

Kyle beni terk etmişti. Yine.

Ancak bu sefer bunu mihrapta, tüm dünyanın önünde yapmıştı.

@ayisigikitap

9. BÖLÜM

Kyle

Karnımın üstüne yatıp tüfeğimin dürbününden baktım.

Vladimir güvenlik konusunda Nazi gibi davranmasına rağmen, çatılardaki görünmez askerleri, özellikle de uzak yerlerdekileri ortadan kaldıracak kadar sıkı önlemler alamamıştı.

Ayrıca kilise o kadar alçaktı ki, çevresindeki tüm binalar keskin nişancı yuvası olarak kullanılabilirdi ve kullanılacaktı.

Sonuçta burası Brooklyn'di; yüksek binalar görevleri yerine getirmek için idealdi.

Lensimin odağını Sergei'nin yanında duran güzel kadının bulunduğu sunağa daralttım. Onu tam olarak görebilmek için yakınlaştırdım.

Beyaz ona çok yakışıyordu, heybetliydi, sanki insanlara işkence etmek için aşağı inmiş sapkın bir melek gibiydi.

Rai'nin ifadesi ise meleklerden çok uzaktı. Sayısız makyaj katmanının arkasına saklansa da, dudaklarının kıvrılmasını veya parmaklarımın okşaması için yalvaran narin boynunun kızarmasını kamufle edemiyordu.

Öfkesini bastırmada uzmanlaşmıştı ama beni kandıracak kadar değil. Sonuçta o, ateşli kişiliğinden kurtulmaya ya da en azından onu gizlemeye çalışırken, her adımında yanındaydım. Gerçek şuydu ki, onun uysal ve itaatkâr olması imkânsızdı, en azından bu hayatta.

Rai, kendisine karşı gelen ya da ailesine tehdit oluşturan herkesi fethetmek ve ezmek için doğmuştu. Cinsiyeti ne olursa olsun, bir kez bile durmamış veya tereddüt etmemişti.

O kadın, tanıdığım çoğu erkekten daha inatçıydı.

Bu yüzden de görevim için tehlikeliydi.

Tetiği çekip onu yolumdan silmek çok kolay olurdu. Ne de olsa, değerinden daha fazla sorun çıkaracak önemsiz bir piyon değil miydi?

Parmağım hareket etmedi. Edemedi.

Bu durumun ne zaman başladığını bilmiyordum, onu tekrar gördükten sonra mı, yoksa yedi yıl önce mi? Tek bildiğim, Rai Sokolov'a ateş edemediğimdi; o benim en büyük düşmanım olsa bile.

Tüfeği, diğer suç örgütlerinin korumalarının bulunduğu kilisenin karşısındaki binaya doğrulttum. Düğünümün New York'un en ünlü suçlularının yuvası olacağını kim bilebilirdi? Sadece İtalyanlar, Çinliler, Japonlar değil, Ermeniler ve Ukraynalılar da vardı. Çoğu Bratva'nın klasik müttefikleri olsa da, Sergei'nin hükümdarlığı dönemiyle yakından bağlantılı değillerdi. İlişkilerini güçlendirmek için birbirleriyle evlenebilirlerdi ancak çoğu klan, kızlarını yabancılara vermek için fazla gelenekçiydi.

Şanslıydım ki Sergei bunu kesinlikle yapmazdı.

Tüfeğimi binanın arkasında duran üç korumanın üzerine doğrulturken kanım kaynadı. Kaslarım gerildi ama vücudum

hareketsizdi, sakindi, sanki gözlerim açık uyuyormuşum gibiydi.

Bulutlu gökyüzü benim tek sınırımdı.

Rüzgâr yoktu, rahatsız edici bir şey yoktu. Sadece kaos ihtiyacı vardı.

Tetiği çektim ve ilk korumanın alnına ateş ettim. Diğer ikisi ona dönüp silahlarını kaldırdıkları anda, çoktan geç kalmışlardı. Birinin kalbine, diğerinin boynunun çukuruna ateş ettim.

Üçü de ses çıkarmadan, telaşlanmadan birbirlerinin üzerine düştüler.

Temizdi. Hızlıydı. Verimliydi.

Görevin ilk kısmı tamamlanmıştı.

Hâlâ karnımın üstüne yatarak geriye doğru kaydım, tüfeği kılıfına sakladım ve bir hafta önce burayı seçtiğimde kazdığım tuğlaları çıkardım. Sonra silahı kayaların arasına sakladım.

İşimi bitirdikten sonra girişe sürünerek gittim ve diğer binaların üstünde kimsenin beni görmeyeceğinden emin olduktan sonra ayağa kalktım.

Kapüşonumu çekip, maskemle güneş gözlüklerimi takarak merdivenleri üçer üçer çıktım.

"Birinci hedef ortadan kaldırıldı." Kulağıma takılı iletişim sisteminden ikinci keskin nişancımla konuştum. "Kai ve Lazlo'yu hallet."

"Anlaşıldı," diye sıkılmış bir sesle cevap verdi. Onu İngiltere'den buraya getirmiştim ve bunun şimdiye kadar verdiğim en akıllıca karar olup olmadığından emin değildim.

Ancak gerçek şuydu ki, bana keskin nişancılık yapmayı öğreten ilk kişi Flame'di. Bu işi halledebilecek tek kişinin o

olduğu aşikârdı. Yine de işime burnunu sokmasından hoşlanmıyordum. Aynı örgüte mensup olsak da o sadece kendine hizmet ediyordu.

"Ve Rai'nin saçına bile dokunma," diye ekledim.

"Şimdiden karının sözünü dinlemeye başladın mı?"

"Siktir git."

"Benim tarzım değil. Ancak madem sohbet ediyoruz, neden Kai ve Lazlo'yu hedef aldığını bana söyleyecek misin?"

"Çünkü Kai, Japonlar için Adrian'ın, Lazlo ise Luciano ailesi için Sergei'nin muadili."

"Onların beyinlerini öldürüyorsun. Zekice."

"Biliyorum."

"Her zamanki gibi kibirli, Kyle. Sanırım gruptan onursuz bir şekilde atılman seni hiç değiştirmedi."

Geçmişe yönelik bu iğnelemeyi görmezden geldim. "Yerine geç."

Flame benden daha üst düzey bir rütbeye sahip olabilirdi ama onun da dediği gibi, ben artık o gruba ait değildim, dolayısıyla hiyerarşiye saygı gösterme yükümlülüğüm yoktu.

Düğmeye basıp, geldiğim gibi sessizce binadan çıktım. Bina henüz yeni olduğu için kameralar tam olarak çalışmıyordu, bu yüzden seçeceğim başka bir binadan daha kolay bir şekilde kameraların kör noktalarına girebiliyordum.

Arka girişe gizlice girdikten sonra maskeyi, gözlükleri, sahte bıyığı ve kapüşonlu *sweatshirt*'ü çıkarıp siyah smokinimle kaldım. Ardından bunları çöp kutusuna attım.

İki sokak yukarı koşarak *Porsche*'mi buldum. İçeri girer girmez spor ayakkabılarımı çıkarıp deri ayakkabılarımı giydim. Dikiz aynasından yüzüme baktım.

Düğüne hazır gibi görünüyordum.

Kiliseye varmam bir dakika sürdü. Vladimir'i ön tarafta, yüzü asık, parmak eklemleri beyazlaşmış hâlde gördüm. Beni görünce gerginliği azalmadı. Aksine, öfkesi aktif bir volkan gibi yüzeye çıktı.

Küçük bir kutuyu elimde tutarak arabamdan indim ve yedek anahtarları güvenlik görevlilerinden birine attım. Acil durumlar için her zaman yanımda bir tane daha bulundururdum.

Vladimir bir saniye içinde karşımda belirdi. "Neredeydin?"

Kutuyu onun önünde salladım. "Yüzükleri almaya gittim. Neredeyse unutuyordum."

Gözlerini kısarak bana baktı ama hiçbir şey söylemedi, ben de onu itip geçerek içeri girdim, geç kaldığım için telaşlıymış gibi davranıyordum.

Sergei ve Igor'un yüzleri benim varlığımla rahatladı. Gelmesem, bu sadece Rai'ye değil, tüm kardeşliğe bir hakaret olurdu. Daha önce affedilmiş olabilirdim ama Sergei'nin yeğenini mihrapta terk etseydim, kendi elleriyle kafamı keserdi ya da muhtemelen Rai'nin yapmasına izin verirdi.

Bu utanç affedilemezdi.

Ben içeri girdiğimde kilise sakinleşti, kafasına bir kurşun sıkılması gereken pislik Damien ise geldiğim için açıkça hoşnutsuz bir şekilde bana dik dik baktı.

Bekliyor olmalıydı, zamanını kolluyordu, Rai'yi kaçırmayı planlıyordu ama kime karşı olduğunu bilmiyordu. Onun en kötü kâbusu olacağımı bilmiyordu.

Rai'nin ifadesi değişmedi -ne rahatlama ne de endişe- ama gözlerindeki o ışıltı kaybolmadı. Müstakbel karım beni parçalamaya hazır görünüyordu. Bu gece ona ne yapacağımı düşününce gülümsedim.

Hazırladığım gösteriden sonra gidecek başka yeri olmayacak, bana gelecekti.

Sadece bana.

Ona doğru yürürken, basit beyaz elbisesinin üst kısmının göğüslerine nasıl yapıştığını fark etmeden edemedim. Dantelle kısmen örtülmüş olsa da dekoltesi beni daha fazlasını istemeye itecek kadar açıktı. Elbise vücudunun kıvrımlarına sarılıyor, ayaklarına kadar uzanıyordu. Onun her şeyi gibi sade ve zarifti.

Bu kadar melek gibi görünen birinin içinde bir şeytan barındırabileceğini kim bilebilirdi? Onunla tanıştığıma çok memnundum. Ne de olsa, beş yaşımdan beri şeytanlar arasında büyümüştüm.

Bazıları benim de öyle olduğumu iddia edebilirdi ama konudan sapıyordum.

Rai'ye ulaştığımda, o kısık sesle homurdanarak benden uzaklaştı. Sergei, onun elini benim elime koydu.

"Ona iyi bak," dedi bana, sadece benim duyabileceğim kadar alçak bir sesle.

Ona iyi bakmaktan daha fazlasını yapacağım, ihtiyar. Onun aracılığıyla tüm imparatorluğunu yıkacağım.

"Kendine bile bakamıyorken bu mucize olur," diye fısıldadı Rai.

Sergei boğazını temizledi, onun başına öpücük kondurdu ve ardından elini uzattı. O da elini öptü, sonra ben de saygı göstermek için aynısını yapmak zorunda kaldım falan filan.

Sergei yanımızdan ayrılır ayrılmaz, Rai rahibe döndü. Yüzünde hiçbir ifade yoktu ama kontrol edemediği bir şey vardı: gözleri. Gözleri kararda ve uzaktan yaklaşan bir savaşın habercisi olarak parıldadı.

Kulağına eğilip, "Güzel karımı ne kızdırdı?" diye fısıldadım.

Bir savaşçı gücüyle dirseğiyle bana vurdu. Lanet olsun, o kadar sert vurdu ki neredeyse ciğerlerimden havayı çıkardı. "Senin varlığın."

"Beni incittin, prenses," diye şaka yaptım.

"Bir yaradan daha fazlasını hak ediyorsun." Bugün ilk kez gözlerime baktı ve orada gördüğüm şey hoşuma gitmedi. Bu, zırh olarak giydiği öfke ya da şiddet uygulayamamasının getirdiği hayal kırıklığı değildi. Çenesinin hafif titremesinden gözlerinde parlayan gözyaşlarına kadar her şey. Bunları öfkeye bağlamaya çalışsa da öyle değillerdi. Tam tersine.

"Gelmeyi planlamıyordun, neden geldin? Bana acıyor musun?"

Kolumu beline dolayarak onu yanıma çektim. Bu kadından uzun süre uzak kalmıştım; o kadar uzundu ki, aramızdaki mesafeyi daha da açmak küfür sayılırdı. "Geldim çünkü sen benim karım olacaksın." Uzaklaşmaya çalıştı ama ben onu yerinde tutarken yaşlı rahibe gülümsedim. "Lütfen devam edin."

Boğazını temizleyip İngilizce konuştu ama belirgin Rus aksanıyla. "Bugün Kyle Hunter ve Rai Sokolov'un kutsal birleşmesi için burada toplandık."

Evliliğin, Tanrı'nın, sevimli meleklerinin ve bunların arasındaki her şeyin öneminden bahsedip duruyordu. Sözleri kulaklarımdan içeri süzülüyordu ama asla gerçekten kayda geçmiyordu. Tüm dikkatim, rahibin saçmalıklarına aşırı derecede konsantre olan Rai'ye odaklanmış durumdaydı.

Odaklanma hâline girdiğinde kaşları birleşti ve dudakları biraz açıldı, üst dudağındaki hafif gözyaşı damlasını ortaya çıkarıyordu.

Konuşana veya harekete geçene kadar çok narin ve kırılgan görünebilirdi. O zaman insanlar, karşılarında kavgacı, saçmalıklara tahammülü olmayan, asla kaybetmemek için eğitilmiş, yenilmesi neredeyse imkânsız bir insan olduğunu anlarlardı. Ya kazanırlardı ya da yok ederlerdi.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu dişlerini sıkarak, rahibe olan konsantrasyonunu bozmadı.

"Sana, prenses."

"Odaklan."

"Odaklanma işini daha sonra, evliliğimizi tamamladığımızda yaparım."

"Kyle!" diye tısladı.

"Ne? Beni baştan çıkaran sensin."

"Seni hayalarından tekmelediğimde baştan çıkmaktan çok uzak olacaksın."

"Sapıkça, bayıldım." Sesimi alçalttım. "Bu, oyuncak kullanabileceğim anlamına mı geliyor?"

"Belki de hayatını sonlandıracak oyuncaklar."

"Benim aklımda başka türler var. Bilirsin, daha fazlasını istemek için çığlık attıran türler." Rahip boğazını temizlediğinde, ona devam etmesini işaret ettim. "Bizi boş verin, Peder. Gelecekteki 'kutsal' birliğimizin temellerini atıyoruz."

Bu birliğin kutsal bir yanı olmadığını düşünüyormuş gibi bize tuhaf bir bakış attı. Yanılmıyordu ama ben de kutsal şeylere inanmıyordum, bu yüzden bu benim için geçerli değildi.

Monoloğunu bitirdikten sonra, rahip bana Rusça yeminini okudu. "Kyle Hunter, Rai Sokolov'u zenginlikte ve yok-

sullukta, hastalıkta ve sağlıkta, mutlulukta ve kederde, bugünden ölüm sizi ayırana kadar, her zaman yanında olacak eşin olarak kabul ediyor musun?"

"Kabul ediyorum." Onun ifadesiz yüzüne bakmama rağmen, bu sözler beklediğimden çok daha kolay çıkmıştı. Sanırım son kısmı. Hoşuma gitmişti.

Ölüm bizi ayırıncaya kadar.

Evet. Kesinlikle hoşuma gitmişti.

Rahip ona döndü. "Rai Sokolov, Kyle Hunter'ı zenginlikte ve yoksullukta, hastalıkta ve sağlıkta, mutlulukta ve kederde, bugünden ölüm sizi ayırana kadar her zaman yanında olacak eşin olarak kabul ediyor musun?"

Sessizlik. Uzun bir sessizlik.

Saniyeler geçti ama o bana bakarken sanki yıllar gibi geldi. Tam o anda, ifadesiz yüzünde bir çatlak oluştu ve yedi yıl önce tanıdığım kızın bir izi göründü. Kırılganlığını göstermese de bir şey gösterdi; bir yara ya da tam olarak tanımlayamadığım başka bir duygu.

Sonra onun özgür ruhunu gördüm, hiç kimseye ya da hiçbir şeye bağlanmayı reddeden ruhunu.

Siktir. Kaçacaktı.

"Rai?" diye seslendi rahip.

Yüzündeki ifade yine kapandı. Onun, kaçak gelin filmlerindeki gibi hemen oradan kaçmasını bekledim. Ancak o duygusal filmlerin aksine, ben onu dünyanın sonuna kadar takip etmeye ve gerekirse onu kaçırmaya hazırdım.

"Evet." Bu kelimeleri sanki ona ağır bir yükmüş gibi söyledi.

Rahip ve kalabalık topluca nefeslerini bıraktılar. Onun tepkilerini izlemeye devam ettim; bunun bir taktik mi oldu-

ğunu ya da her an fikrini değiştirip değiştirmeyeceğini bilmiyordum.

Nedenini bilmiyordum ama henüz rahatlayamadığımı hissediyordum.

Rahip bize yüzükleri takmamızı söyledi. Rai'nin elini elimde tuttum ve sanki ilk kez görüyormuşum gibi yavaşça, şehvetle, neredeyse hissederek okşadım.

Öyle de olabilirdi. Ellerinin bu kadar yumuşak olduğunu hatırlamıyordum. Çok beyazlardı, damarları yarı saydamdı. Yüzüğü parmağına olabildiğince yavaşça geçirdim, ardından ona sırıttım.

Hemen savunmaya geçti. "Ne?"

"Bu ellerle hayalarıma vuracaksan, ben varım."

Hızlıydı, neredeyse fark edilmiyordu ama elini çekip benim elimi zorla tutarken yanakları kızarıyordu.

Gülümsememi zor tutarak eğilip kulağının içine fısıldadım. "Diğer el."

"Biliyorum," dedi ve sol elime geçti.

Siktir. Rai'nin telaşlı hâlini göreceğimi ve bundan bu kadar keyif alacağımı kim bilebilirdi?

Yüzüğü parmağıma taktı, sonra işinin ortasında durdu, ifadesi dondu. Şimdi geri çekilmesini bekledim ama o benim elime bakıyordu.

Onun bakışlarını takip ettim ve o zaman onun ne yaptığını anladım. Yüzüğümün yan tarafına kan bulaşmıştı. Kurumuş da değildi. *Siktir*. Bina çatısına çıkmadan önce bazı korumaları fiziksel olarak etkisiz hâle getirdiğimde olmuş olmalıydı. Temiz kalmak için kimseyi bıçaklamamaya dikkat etmiştim, o hâlde kan buraya nasıl bulaşmıştı?

Rai sorgulayan bir bakış attı ama ben onun elini tutup yüzüğümü sonuna kadar taktım.

"Kilise tarafından bana verilen yetkiyle, sizi karı koca ilan ediyorum," dedi rahip. "Gelini öpebilirsin."

Rai bana yanağını uzatmaya çalıştı ama ben kolumu beline dolayarak dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırdım. İlk başta itiraz etse de ağzımı onun ağzına yaklaştırdığım anda, tahta gibi hareketsiz kaldı.

Dilimi uzatıp üst dudağını yaladım, ardından alt dudağını yalamaya başladım. Tadı bağımlılık ve kötü kararlar gibiydi ancak yine de her gün bir doz daha almak için geri gelirdim.

Rai elini göğsüme koyarak itiraz etti fakat ben bu fırsatı değerlendirip dilimi onun ağzına soktum. Dilimi onun diline doladığımda itirazları iniltiye dönüştü.

Kendi sesini duyunca gözleri büyüdü ve ben bu anı dondurup her gün yeniden yaşayabilmeyi diledim.

İlk öpücüğümüzü burada yaşayacağımızı kim bilebilirdi?

Onu bırakmadım; kalabalık arasında mırıldanmalar başlasa da ya da rahip kötü bir öksürüğü varmış gibi boğazını temizlemeye devam etse de.

Onların canı cehenneme.

Bu odada önemli olan tek kişi kollarımdaydı; ateşli, rahatsız ve benimdi. Şimdi, evliliğin tamamlanması konusunda verdiğim sözü tutmam gerekiyordu.

Kilisenin camları kırıldı ve çığlıklar ortalığı doldurdu.

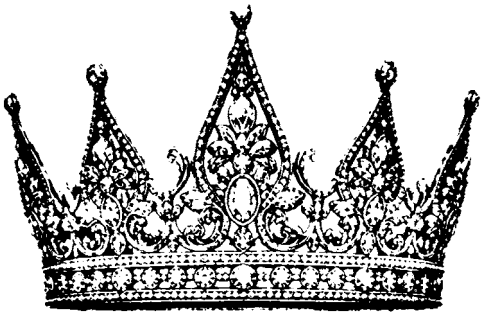
Bir anlığına donakaldım.

Siktir.

Yeni karıma o kadar dalmıştım ki, bir an için görevimi unutmuştum. Bu ilk kez oluyordu.

İsteksizce Rai'nin dudaklarından ayrıldım, kolunu tutup onu arkama çektim. Herkes silahlarını çıkardı.

Kaos başlasın.

10. BÖLÜM

Rai

Çığlıklar havayı dolduruyordu.

Kısa süre sonra, farklı dillerin karışımıyla ses seviyesi yükseldi ve neredeyse hiçbiri anlaşılmaz hâle geldi.

Liderler korumalarına emirler yağdırırken kadınlar çığlık atıyordu. Silahlar havaya kaldırılıyor, dışarıdan gelen silah sesleri herkesin dikkatini çekiyordu.

Vory'nin geri kalanıyla benim, bunun arkasında kimin olabileceğini anlamamız bir saniye sürdü.

İrlandalılar.

Suç ailesi liderleri ve arkadaşları da dahil olmak üzere herkes sığınak arıyordu.

Kyle beni rahibin kaybolduğu yere doğru sürüklüyordu. Elimi onun elinden kurtarıp eteğimi kaldırdım ve Sergei'yle Anastasia'nın olduğu yöne koştum. Kendi canımı kurtarmak için ailemi ölüme terk etmem mümkün değildi.

Ruslan'la Katia, yüzlerinde endişeli ifadeler ve ellerinde silahlarla bir saniye içinde yanımdaydı.

Büyük amcamın Anastasia'yı koruduğunu gördüm. Igor, Mikhail ve Kirill ise silahlarını sıkıca tutarak etraflarını çev-

reliyorlardı. En azından patronu korumak için sadakatleri vardı.

Damien dışarıya doğru koştu, önündeki insanları iterek yoluna devam etti ve yol boyunca silahının şarjörünü kontrol etti. Adamları, patlamak üzere olan bir fırtına gibi onun peşinden gidiyorlardı.

Adrian ise İtalyanların yanında duruyordu. Silahı çekilmiş olsa da, sanki onu kullanma şansı olmayacağını biliyormuş gibi yanında sarkık bir şekilde asılı duruyordu.

Sergei'yi korumaya gelmediği için ona bağırmak üzereydim ama kanlı manzara beni durdurdu. Lucianos'un lideri ve Camorra'nın en önemli başlarından biri olan Lazlo vurulmuştu.

Sergei'yi omzundan tutarken buna odaklanacak vaktim yoktu. Anastasia da ayağa kalktı; yüzünde korku vardı, cildi solgundu ama gençken yaptığı gibi ağlamıyordu.

"Hadi," diye ısrar ettim. "Seni buradan çıkaralım, *Ded*."

"Onu götüremezsin," diye bağırdı Mikhail yüzüme, silahını bana doğrultmaya hazır gibi görünüyordu.

"Dışarısı henüz güvenli değil," dedi Igor, aynı fikirdeydi. "Damien veya Vladimir dönmeden patronu dışarı çıkaramayız."

"Onu götürmüyorum." Rahibin gittiği yeri işaret ettim. "Eski kiliselerde saklanma yerleri vardır." Kyle'ın ortadan kaybolduğunu düşünerek arkama baktım ama içimdeki mantıksız bir ses, onun ortadan kaybolmadığını umut etmeye devam ediyordu.

"Öyle." Silahını kontrol ederken yanımdan hızlı ve sakin sesi geldi. "Beni takip et."

Mikhail homurdandı ancak korumalarımızla birlikte Sergei, Anastasia ve Mikhail'le Igor'un eşlerinin etrafında bir daire oluşturduğumuzda itaat etti. Herkes farklı bir açıya bakarken hep birlikte saklanma yerine doğru ilerledik.

Kyle beni içeri itmeye çalışsa da eteğimi kaldırdım, uyluğuma takılı kılıftan silahımı çıkarıp çenemi ona doğru kaldırdım. Başını salladı ama beni itmeyi bıraktı.

Onun öncülüğünde birkaç dönüş yaptık, sonra bir seferde sadece iki kişinin geçebileceği eski, dar merdivenlerden aşağı indik. Aşağı inerken dışarıdaki gürültü yavaş yavaş azaldı.

Bodrumdaki tenha bir odaya vardığımızda Sergei nefes nefese kalmıştı. Yüzü solmuştu ve bunun öksürüğünü tuttuğu için olduğunu biliyordum. Eğer bir kriz geçirip diğerlerinin önünde kan kusarsa, durum kötüleşirdi.

Rahibi bir köşede sessizce dua ederken bulduk. Sergei'yi dikkat çekmeden yanındaki sandalyeye oturttum. Anastasia da ona katıldı ve sanki bir can simidiymiş gibi koluna tutundu.

Mikhail'in karısı belirgin bir şekilde titriyordu. Ancak Igor'un karısı Stella, durumu tamamen kontrol altında tutuyormuş gibi görünüyordu. Kocasının yanında durup elini tutuyor, sanırım onu sakinleştiren sözler fısıldıyordu. Stella her zaman sert bir kadın gibi görünmüştü, Bratva dünyasına ait olmamasına rağmen Igor'un yaşam tarzına tamamen uyum sağlamayı başarmıştı.

Kocası, korumalarıyla kesik kesik Rusça konuşuyor olsa da, onun güvenli ve sağlıklı olduğundan emin olmak istercesine ona attığı kısa bakışları yakalıyordum. Stella ona gizlice başını sallıyordu. Hiçbir kelime söylenmese de aralarında bir iletişim zinciri kurulmuş gibiydi.

Onların bağını ilk elden görmek hayranlık uyandırıcıydı. *Dedushka* her zaman Igor'un neslinin en şanslısı olduğunu söylerdi ama şimdi bunun ne anlama geldiğini tam olarak anlıyordum. *Dedushka*, Sergei ve diğerleri hastalık ya da suikast nedeniyle eşlerini kaybetmişlerdi ama Igor eşini hayatı pahasına korumuştu.

Silah sesleri üstümüzde yankılanıyor, sanki kilisenin içinden geliyormuş gibi her saniye yaklaşıyordu.

"Burada kal," dedi Kyle. "Kirill ve ben gidip ne olduğunu kontrol edeceğiz."

Kapıya doğru bir adım bile atmadan, benim de onlara katıldığımı fark ettiler. Aleksander patronunun yanındaydı, yüzünde uyanık bir ifade vardı.

Kyle durup bana döndü. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Ben de gidiyorum."

"Hayır, gitmiyorsun."

"Evet, gidiyorum. O piçler düğünümde aileme ateş edip saklanmamı bekleyemezler."

"Ben hallederim," diye mırıldandı.

"Ben de yanınızda olursam daha kolay olur."

"Siktir, Rai." Omzumu tutup kulağıma fısıldadı. "Lanet olası gelinliğinin içindesin."

Gelinliği kaldırıp bağladım, böylece yere sürtünmezdi. "Gelinlikle koşabilirim."

"Rai..." Sesindeki uyarıyı kaçırmadım ama göz teması kurmaya devam ederek yerimden kıpırdamadım.

"Flörtleşmeyi bitirdiyseniz..." Kirill gözlüklerinin altından gözlerini devirdi.

Önce ben dışarı çıktım, Ruslan'la Katia da yanımda durdular.

"Kalın ve büyük amcamı koruyun," dedim ikisine de, cevaplarını beklemeden.

Onlar, özellikle ben olayın ortasındayken, olayların dışında bırakılmaktan hoşlanmazlardı ancak Sergei'nin yanında üstlendikleri rol daha önemliydi.

Geldiğimiz yoldan geri döndüm. Kyle'la Kirill, beni ve birbirlerini koruyarak peşimden geldiler.

Kiliseye vardığımızda, yaralı adamlarını koruyan İtalyanlar dışında kimse yoktu.

Adrian, onu bıraktığımız yerde değildi.

Dışarıdan çok fazla silah sesi geliyordu. Atışların rastgele oluşunu göz önünde bulundurursak, kaynağını tam olarak belirleyemiyordum.

"Ayrılalım." Kirill gözlüklerini burnuna kaldırdı. "Ben arkayı alacağım. Kyle, sen önden git. Rai, burada kal."

O ve Aleksander, ikimiz de karar veremeden ayrıldılar.

"Ben önden gideceğim," dedim Kyle'a. "Sen burada kal."

"Komik."

"Şaka yapmıyorum. Sen benden daha iyi nişancısın ve içeriden herhangi bir hedefi vurabilirsin."

"Hayır."

"O zaman ben de seninle geliyorum." Kabul etmesini beklemedim çünkü etmeyeceğini biliyordum. Sırtımı duvara dayayıp pencerelerden uzak durarak girişe doğru sürünerek ilerledim.

Peki ya Kyle? Yağmur gibi yağan kurşunların ortasında kapıdan içeri girdi.

Bu kadar cesur muydu ya da hayatına değer vermiyor muydu veya her ikisi de miydi, hiç bilmiyordum. Silah ses-

leri devam ederken, o kendini ortasına attığında kalbim neredeyse yerinden çıkacaktı.

Igor'un adamlarından birkaçını buldu, onlara bir şeyler işaret etti ve çitin üzerinden atlayarak otoparka doğru koştu. Hangi cehenneme gidiyordu bu adam?

Silahımın namlusuna mermileri yerleştirirken başımı salladım ve yavaşça dışarı çıktım. Etrafımda birkaç kurşun sesi yankılandı, ben de iki el ateş ettim. Dört tane kalmıştı.

Mermilerimi saymayı bana öğreten Kyle'dı, özellikle de cephanem kalmadığında. Kendi hatan yüzünden ölmekten daha aptalca bir şey olmadığını söylerdi. Onun sözlerinin, özellikle de zor durumlarda aklımda kalması ne kadar ironikti.

Vlad'ın beni görmemesi için adamlarımızın arkasına gizlice geçip Kyle'ın gittiği yere doğru ilerledim. Eğer beni görseydi, beni zorla yakalayarak Sergei'nin yanına geri gönderirdi.

Silah sesleri ara sıra devam ediyordu. Duvarların arkasına saklandım ve bir yüzeyden diğerine her geçtiğimde nefesimi tuttum.

Park yeri çoğunlukla Alman arabalarıyla doluydu ama Kyle'dan iz yoktu. Onun nereye gittiğini bulmaya çalışırken arabaları kamuflaj olarak kullandım.

O her zaman ortadan kaybolurdu ve onu bulmak neredeyse imkânsız hâle gelirdi. Sonra biri onu bulduğunda, o çoktan birkaç kişiyi öldürmüş olur, sanki bu normal bir şeymiş gibi kanlar içinde geri dönerdi.

Hepimiz katil olabilirdik ama Kyle'la aramdaki fark, benim sadece mecbur kaldığımda, çoğunlukla kendimi savunmak veya ailemi korumak için öldürdüğümdü. O ise bunu

eğlence olarak yapan duygusuz bir psikopattı. Sadece bu da değildi, o destek almazdı. Tam bir yalnız kurttu.

Çevremizi incelemek için başımı bir *BMW*'nin üzerinden kaldırdığımda, bir silahın namlusuyla karşı karşıya kaldım.

Siktir.

"Silahını arkaya at," dedi silahı tutan adam anlaşılmaz bir aksanla. Ancak onun nereli olduğunu tahmin etmeme gerek yoktu. Asya kökenli gözleri ve gür saçları onu Çinli ya da Japon olarak ele veriyordu.

"Ben Rai Sokolov, Sergei Sokolov'un torunuyum."

"Silahı yere at, yoksa beynin dağıtırım."

Kahretsin.

Silahımı yavaşça bıraktım, ateş almaması için yeterince uzağa ve ters çevirerek attığımdan emin oldum.

Silahıyla bana işaret etti. "Ellerini başının arkasına koy ve dışarı çık."

Talimatlarını yerine getirerek onun önünde açık alanda durdum. "Kim olduğumu bilmiyor musun? Çok büyük bir hata yapıyorsun."

"Belki de bu hatayı sen yaptın, Bayan Sokolov." Sağımdan gelen nazik ses beni şaşırttı, özellikle de bu sesi çok iyi tanıdığım için.

Silahlı adam patronuna saygıyla başını eğdi.

Kai Takeda.

Benden birkaç adım uzakta duruyordu, korumadan daha uzun boylu olsa da daha zayıftı ve gizli bir suikastçının havasına sahipti. Ceketini bir yerde kaybetmişti çünkü törenin başında giydiğini hatırlıyordum, şimdi sadece siyah gömlekle pantolon giyiyordu. Gözleri koruması gibi Asya kökenliydi ama daha koyu, daha gizemliydi. Saçları gürdü, mürekkep rengindeydi, geriye taranmıştı ve ensesine kadar

uzanıyordu. Yüzü de çoğu vatandaşından daha güçlüydü, rolüne uygun sakin bir güzelliği vardı.

Kai, buradaki Yakuza'nın beyniydi ve çok tehlikeli bir kişiydi. Ancak gerçek şuydu ki, o bizim müttefiklerimizden biriydi, *V* Şirketi'nde de acımasız bir yatırımcıydı.

Ellerimi iki yana indirdim. "Ne yapıyorsun, Kai?"

Bir an duraksadıktan sonra kusursuz bir Amerikan aksanıyla sessizce konuştu. "Bunu sana sormalıyım."

"Neyden bahsediyorsun?"

"Kabul etmeliyim ki, kendi düğününde bir suikast düzenleyebileceğini düşünmemiştim ama bu bir daha tekrarlamayacağım bir hataydı."

"Suikast mı?"

Yanına doğru işaret etti ve o anda gömleğinden kan sızdığını fark ettim. Kumaş siyah olduğu için daha önce fark etmemiştim. "Ya keskin nişancın ıskaladı ya da belki... ondan bunu kasten yapmasını istedin? Mesajın nedir, Bayan Sokolov? Beni tehdit edebileceğini mi sanıyorsun?"

Korumasının duruşu patronunun sözleriyle daha da sertleşti ve silahı tutuşu ölümcül bir hâl aldı. Her an ateş edeceği konusunda hiç şüphem yoktu.

Böyle ölme düşüncesi beni felç etti ama mantığa tutundum. Ne de olsa, Kai sadece mantığa saygı duyuyordu.

"Bizim keskin nişancımız yok."

"Evet, var."

"Kardeşlikte kullandığımız tek keskin nişancı benimle birlikte sunakta duruyordu."

"Başka bir keskin nişancı olabilir, kiralanmış biri."

"Düğünümde ailemi korkutmak için onları kiralayacağımı mı düşünüyorsun?"

"İlk başta inanmadım ama her geçen saniye daha da olası hâle geldi."

Kai'nin arkasında bir gölge belirip kafasının arkasına silah doğrulttu. Kyle'ın yüzünü görünce nefesim kesildi. Ayakları yere sağlam basıyor, silahı sabit tutuyordu; sanki ölümcül bir silah tutmuyormuş gibi. "Korumana silahını bırakmasını söyle."

Kai'nin ifadesi, hayatı tehlikede değilmiş gibi aynı kaldı. "Bayan Sokolov itiraf etmeden olmaz."

"O zaman korumanın cesedini toplayacak."

"Sen de karının cesedini toplayacaksın."

"Ben yapmadım." Kai'nin ifadesiz siyah gözlerine baktım. "Ailemi asla tehlikeye atmam, bunu sen de biliyorsun."

"Daha büyük bir iyilik için bir üyesini feda edebilirsin."

"Kardeşlikte buna inanmıyoruz. Hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için."

"Bir keskin nişancı vardı," diye ısrar etti Kai. "Bunu inkâr mı ediyorsun?"

"Hayır." Pencerenin kırıldığını kendi gözlerimle görmüştüm. Bir çocuk bile olay yerinde bir keskin nişancı olduğunu anlayabilirdi.

"Sence kimdi?"

"İrlandalılar," dedim kendinden emin bir şekilde. "İtalyanların ve bizim peşimizdeler. Lazlo'yla Sergei onların hedefleriydi. Ya tamamen tesadüfen çapraz ateşte kaldın ya da bizim müttefikimiz olduğun için seni de yakaladılar."

Kai iki parmağıyla korumasına işaret etti, o da silahını indirdi. Kyle onun arkasından kaybolmadı, muhtemelen Kai her an korumasına beni vurma emri verebileceği içindi.

"Sence hangi seçenek?" diye sordu Kai. "Kaza mıydı, kasıtlı mıydı?"

"Kasıtlı." Tereddüt etmeden cevap verdim. "Kaza olsaydı bu kadar şanslı olamazdın."

Bana yaklaşırken dudakları seğirdi, yanından akan kanı durdurmaya çalışmadı. Elbette, çok fazla değildi ama yine de bir yaraydı.

"*V* Şirketi'ni ziyaret edeceğim."

"Sergei'yi değil mi?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Sergei'yi değil." Belimi işaret etti, ben de onun bakışını takip ederek önümde ve bileklerimde kan olduğunu gördüm. Gizlice yaptığım yolculuk sırasında kanamış olmalıydım. "Düğün için tebrikler."

Elini uzattı, muhtemelen elimi sıkmak içindi ama Kyle aramıza girerek Kai'yi görmemi engelledi. "Onu öldürmekle tehdit ettikten sonra ona dokunamazsın. Defol git."

"Haklısın." Kai'nin yüzünü göremesem de sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Tekrar görüşene kadar."

Koruması saygıyla başını eğdi ve Kai'yi takip etti. Onlar ortadan kaybolur kaybolmaz, Kyle o kadar ani bir şekilde döndü ki geriye doğru sıçradım.

Yüzünde hiç böyle bir ifade görmemiştim. Gözleri sertti ve her zamanki maskesinden tamamen kurtulmuştu, içimdeki gerçek adamı görmemi sağlıyordu. Peki orada ne görüyordum? Bu, birinin çözebileceğinden daha karmaşık bir şeydi.

"Burada ne *halt* ediyorsun?"

Onun manyetik etkisinden kurtulmam bir saniyemi aldı. "Seninle geleceğimi söylemiştim."

"Ben de sana yerinde kalmanı söyledim."

"Sırf evliyiz diye, *zar zor*, benim eylemlerimi dikte etme hakkın yok."

"Lanet olsun, Rai." Arabaya tekme attı ve alarmı çaldı. "Ya seni vurmuş olsaydı? İnatçılığın seni kurtarır mıydı?"

"Yapmazdı. Kai bizim müttefikimiz."

"Ya artık müttefik olmadığına karar verirse? Ya Sergei'ye mesaj göndermek için seni öldürürse?"

"Bunu yapmaz."

"Ya yaparsa?"

"Kendimi bu durumdan kurtarırdım."

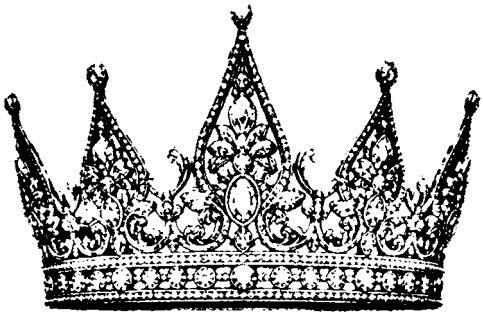
"Ölümden kurtulamazsın. Kurşun girdiğinde iş bitmiştir, anlıyor musun?"

Hâlâ bu durumdan mı, yoksa tamamen farklı bir şeyden mi bahsettiğini bilmiyordum ama yine de başımı salladım. Ben bile yetenek seviyelerimizin farklı olduğunu, bunun benim için gerçekten kötü sonuçlanabileceğini anlıyordum.

Elini sırtıma doladı ve beni gelin gibi kollarında tutarken çığlık attım.

Dengemi sağlamak için parmaklarımla gömleğini tuttum. "Ne yapıyorsun?"

"Evliliğimizi tamamlıyoruz, prenses. Çok gecikti."

11. BÖLÜM

Rai

Az önce evliliğimizi tamamlayacağını mı söyledi?

Evet, sanırım öyle söyledi.

Onun sözleri karşısında uzun bir sessizliğe gömüldüm, uzuvlarım hareketsiz kaldı, gömleğini tutan ellerim gevşedi.

Nedense göğsüm hızla inip kalkıyordu ve bunun daha önceki adrenalin patlamasıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Beni taşırken yüzüne baktım, *gerçekten* ona baktım; keskin çene hattına, onu birçok yönden kusurlu kılan hafif eğriliğiyle düz burnuna, benim kabul etmemle kocam olan adama.

Rahip, ölüm bizi ayırana kadar onun karısı olmamı istediği o anda, geçmişim üzerime çöktü ve tek istediğim kaçıp bir daha asla geri dönmemekti.

Kalbim o zamandan beri hâlâ kanıyordu ve bu sefer kan kaybından ölmesine izin verebileceğime güvenmiyordum. Çünkü şimdi? Şimdi, izin verirsem bana geri dönüşü olmayan bir şekilde zarar vereceğini hissediyordum.

Kendimi sarsarak hayal âleminden çıktığımda, o arabasına ulaşmış ve yolcu kapısını açmıştı.

Onun kollarında kıvrandım, aramızdaki mesafeyi olabildiğince açmak istiyordum. "Bırak beni."

"Hayır."

"Sergei ve Ana'yı kontrol etmek için geri dönmeliyim."

"Onlar iyi. Gelen İrlandalılar Vladimir ve diğerleri tarafından halledildi."

"Yine de..."

Kaba, güçlü eliyle ensemi tutarak kıvranmamı engelledi. Sert gözleri benimkilere bakarken yüzü nefes mesafesindeydi. "Düğün gününde başkalarını düşünmeyi bırak."

"Bu gerçek bir düğün değil." Sesimin sert olmasını istemiştim ama neredeyse fısıltı gibiydi.

"Evet, öyle. Tanrı ve tüm kutsal varlıklarının önünde 'evet' dedin."

"Sen kutsal şeylere inanmıyorsun."

Sırıttı. "Hatırlıyorsun. Bana bu kadar takıntılı mıydın?"

Homurdanarak ondan uzaklaşmaya çalıştım ama boynumdaki eli beni yerinde tuttu. "Kendini fazla beğenme. Ben sadece işime yarayacak şeyleri hatırlarım."

"Benim öğretilerimi de hatırlıyorsun."

"Hatırlamıyorum," diye tersledim, göğsüm tekrar ağır bir şekilde inip kalkmaya başladı. "Mesele bu değil."

"O zaman mesele ne?" Sesi alçaldı. "Ah, kutsal şeylere inanmadığım kısmı mı?"

"Evet."

"Sen inanıyorsun. Önemli olan bu."

"Kim demiş inanıyorum diye?"

"Kardeşliğin inandığı her şeye inanıyorsun. Tam bir Bratva prensesi."

Kapalı yumruğumla göğsüne vurdum. Bana izin verdi, sonra dramatik bir şekilde yüzünü buruşturdu. "Akşamın bu

saatinde sapıkça mı davranıyorsun? Bu gece seninle uğraşmak zorunda kalacağım, değil mi?"

"Eğer aletini ait olduğu yerde tutmak istiyorsan, hayır."

Gülümsedi; gözlerinin etrafındaki gülme çizgileri onları daha açık, daha parlak hâle getirdi. "Ah, ait olduğu yerde kalacak ve belki de onu bir kez olsun o inatçı ağzını kapatmak için kullanacağım." Parmaklarını tenimde gezdirdi, bu da karnımın altında elektrik çarpması gibi bir his uyandırdı. "Dudakların benim aletimi sardığında konuşacak pek bir şeyin kalmaz, değil mi?"

Onun açık sözleri karşısında tüm vücudum titredi. Tepkimi kamufle etmek için bir şeyler geveledim. "Belki sen tabutta yatarken."

"Gelin olduğunda dul kalacağını hayal etmek kötü bir alamettir, prenses." Ağzını kulağıma yaklaştırdığında, sıcak nefesi tenimde hissettiğim tek şey oldu. "Düşündüğünden daha çabuk gerçekleşebilir."

Onun sözleri bana elektrik şoku gibi çarptı ve geri çekildim. "N-ne demek istiyorsun?"

Beni yolcu koltuğuna itmek için ayağa kaldırdı. İtiraz etmedim çünkü tek düşünebildiğim onun sözleriydi. Düşündüğümden daha çabuk dul kalacağım da ne demekti?

Kyle sürücü koltuğuna oturduğunda, tamamen ona doğru döndüm. "Az önce ne dedin?"

Bütün vücudu bana doğru eğildi ve emniyet kemerini takarken burnuma onun kendine özgü temiz kokusu geldi. Ağzı benimkinden birkaç santim uzaktayken durdu, avucunu kan lekesi olan karnımın üzerine koydu.

"Hayatımız kanla başladı," dedi sakin bir sesle. "Nasıl biteceğini düşünüyorsun?"

Boğazıma takılan yumruyu hiç beklemeden yuttum. "Kendi kaderimizi kendimizin seçtiğini söylememiş miydin?"

"Yalan söyledim. Her şey önceden belirlenmiştir. Yaptığımız her şey bizi sadece takip etmemiz gereken yola geri döndürür."

Bir saniye sürdü ama sonunda gördüm: gözlerindeki o kararlılık. Bu, her sabah aynaya baktığımda gördüğüm normal türden bir kararlılık değildi. Daha karanlık, daha ateşliydi ve kendi de dahil olmak üzere herkesi yakmak anlamına gelse bile nihai hedefine ulaşma niyetiyle doluydu.

Bu geçen yıllarda sana ne oldu, Kyle?

Bu soruyu düşündüğüm, hatta kafamda seslendirdiğim için kendimden nefret ettim çünkü bir daha onun labirentine kapılmayacağıma kendime söz vermiştim.

"Neden benimle evlendin?" Geçen hafta sormak istediğim soruyu mırıldandım.

"Çünkü istedim."

"Bu bir cevap değil."

"İhtiyacın olan tek cevap bu. Seninle evlendim çünkü istedim. Artık benim karımsın ve hiçbir şey, hiç kimse bu gerçeği değiştiremez. Sen bile."

"O zaman hayatına getireceğim cehenneme hazır olsan iyi olur."

"Ah, fazlasıyla hazırım." Alnımı öptüğünde donakaldım; bu yumuşak, samimi hareketi beklemiyordum. Dudakları sanki o anın ve yeniliğin tadını çıkarırcasına bir saniye kaldı. Kyle daha önce hiç alnımı öpmemişti, izin verdiğimden değildi ama şimdi, ne isterse yapmaya kararlı görünüyordu.

Ben itiraz etmeden önce geri çekilse de dudaklarının izi tenimde kaldı, çılgın bir ateş gibi yandı.

Kyle arka koltuğa uzanıp yarısı dolu bir *Jack Daniels* şişesi çıkardı, bir yudum aldı ve sonra bana uzattı. "Senin getireceğin cehenneme, prenses."

"Buna içerim." Şişeyi parmaklarından kapıp büyük bir yudum aldım. Kyle, park yerinden çıkarken bana yan profilini göstererek gülümsedi.

Diğerlerinin yanından geçmedik, bu yüzden korumaları veya Vlad'ı göremedim. Ancak silah sesleri kesilmişti, bu da saldırının bittiği anlamına geliyordu.

Yanımdaki bu vahşi adam olmasaydı, Sergei'yle Ana'yı güvenli bir şekilde eve götürürdüm.

Yine onun yüzünü ve gülümsemesini izlediğimi fark ettim. Gülümsemesi samimi, hatta mutlu görünüyordu ama hepsi onun çok iyi takındığı maskenin bir parçasıydı. Gerçekten içten gülümsediği zamanları bir elin parmaklarıyla sayabilirdim.

Dudakları hareket ediyor fakat gözleri hareket etmiyordu, sanki aynı yüze ait değillermiş gibi.

"Çekici olduğumu, bakmaktan kendini alamadığını biliyorum ama halka açık bir yerde olduğumuz sürece kendini tut, prenses."

"Neyden bahsettiğini bilmiyorum." Şişeden bir yudum daha alıp yanan sıvının boğazımdan aşağı kaymasına izin verdim.

"Masum rolü yapmana bayılıyorum. Garip bir şekilde sana yakışıyor."

"Kapa çeneni." Bu sefer daha büyük bir yudum aldım, tadının ardından yüzümü buruşturdum.

"Sıvı cesaret." Göz kırptı. "Güzel."

"Sıvı cesaret diyen kim? Belki de şişeyi bitirip kıçına sokmak istiyorum."

"Yine sapıkça. Beni bu kadar cinsel olarak düşündüğünü bilmiyordum. Yine de içkiyi fazla kaçırma, alkolün etkisini çabuk hissettiğini biliyorum."

"*Öyleydi.* Geçmiş zaman. Artık alkolü kaldırabiliyorum."

Bir kaşını kaldırdı, dikkatini yoldan bana çevirdi. "Gerçekten mi?"

"Şişeyi bitirebilirim." Şimdiye kadar içtiğim en büyük yudumu yuttum, yakıcı ve güçlü tadını hissetmemeye çalıştım.

"Sen öyle diyorsan."

Çenemi ona doğru kaldırarak görevime devam ettim. O Brooklyn sokaklarında araba sürerken *Jack Daniels* şişesini şu anki savaşım olarak görüyor, bir yudumdan sonra bir yudum daha içiyordum.

Kyle ara sıra bana tuhaf bir şekilde baktı, sonra tekrar yola odaklandı.

Araba durduğunda, bitirmiştim. Boş şişeyi onun yüzünün önünde salladım. "Bittiiii," diye mırıldandım, ardından sonunda kıkırdadım.

Sesimi bastırmak için elimi ağzıma kapattım.

Kahretsin. Sarhoştum.

Sarhoş olduğunda çekingenliğini kaybeden tiplerdendim. Bu yüzden bu aşamaya gelmeme izin vermiyordum. Bir keresinde Kirill'in kulübüne gitmiştim ve o kadar sarhoş olmuştum ki, eve bile gidememiştim. O gece çok fazla içmiştim, unutmam için bir şeye ihtiyacım vardı. O gece Kirill'in kulübünde tanık olduğum şey, hesaba katmadığım bir şeydi.

İçmenin değdiği tek zamanlardan biriydi. Ancak bu durum tamamen farklıydı.

Başım bulutlarda yüzüyordu ve tenim çok sıcaktı, sanki biri beni yazın ortasına atmış gibiydi.

Kyle başını salladı. "Sana alkolden çabuk etkilenen biri olduğunu söylemiştim."

"Değilim, pislik." Boş şişeyi yine yüzüne doğru salladım. "Hepsini bitirdim, çok teşekkürler."

Kyle arabadan indiğinde, beni getirdiği bu yabancı yere gözlerimi kısarak baktım. Her tarafımızı uzun ağaçlar çevreliyordu. Sağımda kulübeye benzeyen bir ev vardı, uzakta su parıldıyordu.

Bir dakika... bu bir göl müydü?

Kapım açıldığında Kyle emniyet kemerimi çözdü.

"Burası neresi?" Parmağımı havaya kaldırdım. "Burası evim değil."

"Geceyi burada geçireceğiz. Burası daha güvenli," dedi çok rahat bir şekilde.

"Hayııır. Eve gidip Sergei ve Ana'nın iyi olduğundan emin olmak istiyoruuuum."

"İyiler."

"Nereden biliyorsuuun?" Sesim yükseldi.

Telefonunu çıkarırken iç geçirdi ve bana Igor'la mesajlaşmalarını gösterdi. Kyle son satıra tıklayarak dikkatimi ona çekti.

Igor: *Pakhan* ve Anastasia artık ana evde güvendeler.

"Şimdi mutlu musun?"

"Hayır. Hâlâ eve gitmek istiyorum. Beni götüüür."

"Sabah gideceğiz." Beni kolumdan nazikçe çektiğinde titredim.

Alkol yüzündendi. Kesinlikle alkol yüzünden.

Dışarı çıkınca kolumu ondan çektim. "Kendi başıma yürüyebiliriiim." İlk adımı attığım anda tökezleyip sert bir göğsün üstüne düştüm. "Tüh," dedim kıkırdayarak.

"Ne diyordun?" Kaşlarını kaldırdı, sırtım onun göğsüne dönük olmasına rağmen bakışları benimkilerle buluştu. Alkolün mü, yoksa alaca karanlığın mı etkisi bilmiyordum ama gözleri daha parlak görünüyordu, sanki gerçekten endişeleniyormuş gibi.

Boş şişeyi hâlâ sıkıca tutarak arkamı döndüm, çenemi göğsüne dayayıp ona yakından baktım. Kokusu beni bir koza gibi sardı; çok huzurlu ve... doğru muydu?

Hayır. Yanlıştı. Alkol kafamı karıştırıyordu.

"Senden nefret ediyorum," diye mırıldandım.

"Biliyorum."

"Hayır, senden ne kadar *gerçekteeeen* nefret ettiğimi bilmiyorsun."

"Neden bana söylemiyorsun?"

"Yüzünden nefret ediyorum."

"Bu konuda azınlıktasın, prenses."

"Aksanından nefret ediyorum."

"Hâlâ azınlıktasın."

"Samimi olmadığında küstah tavırlarından nefret ediyorum."

Kulağımın arkasındaki bir saç telini okşadı ve gözlerim kapandı. "Yani samimi olduğumda seviyor musun?"

"Canın cehenneme, Kyle," dedim gözlerimi açmadan.

"Seni içeri götürüp bunun üzerinde çalışalım." Beni tekrar taşıdı ve bu sefer, kollarımı boynuna doladığım için itiraz etmedim. Başımı göğsüne yaslayıp uykuya dalmaya başla-

dım. Kilidin açıldığını belli belirsiz duydum ama adımları her zamanki gibi sessiz ve çevikti. Mesafeyi bile hissetmedim.

Sonra beni yumuşak bir şeyin üzerine yatırdı. Gözlerimi açtığımda, kendimi rahat bir odada buldum. Yattığım yatak odanın ortasındaydı. Komodinlerin üzerindeki iki lambadan yumuşak bir ışık geliyordu. Ön tarafta şeffaf perdeleri çekilmiş büyük bir pencere vardı.

Burası sıcaktı ya da belki ben öyleydim. Saçımdan birkaç toka eksikti, ben de diğerlerini çekip saçlarımı serbest bıraktım, ardından topuklularımı tekmeledim. İç geçirdim. Çok daha iyiydi. Oturup elimi elbisenin fermuarına attım ama ortada takıldı. Tutuşumu bırakırken inledim.

Bir çözüm bulmak için önüme baktım. Kyle ceketiyle papyonunu çıkarıp yatağın karşısındaki sandalyeye koydu, ardından gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvadı. Bir an için bu manzaraya bakakaldım; sadece bunu titizlikle yapması değil, parmağındaki yüzük de dikkatimi çekti. Elinde kan olmasına rağmen benim taktığım yüzük. Kanla başlamıştık ve bunu değiştirmek artık mümkün değildi.

"Kyyyyyle."

"Evet, prenses?"

"Aç şunu."

"Neyi açayım?"

"Elbisemi. Çoook sıcak."

"Duş alacak mısın?"

"Şimdi değil."

Yavaş adımlarla bana doğru yaklaşarak yanıma oturdu, sonra omzumdan tutup beni döndürdü. Onun teninin benim tenime değmesi beni gülümsetip kıvrandırdı.

"Kıpırdama," diye azarladı.

"Tamaaam, tamaaam."

"Bu kadar sevimli olacağını bilseydim, seni daha önce sarhoş ederdim."

"Beni kimse sarhoş edemez, sadece ben edebilirim ve bana sevimli deme."

"Sana istediğim gibi seslenirim, *karım*." Sesi, sırtımdaki fermuarı aşağı çekerken alçaldı ama beni bırakmak yerine parmağıyla omurgamı okşadı.

Parmakları, sanki doyamamış gibi, yukarı aşağı, yukarı aşağı tenimi okşamaya devam ederken, tüm vücudumu bir titreme sardı.

"Yılan dövmesi," diye fısıldadı. "İlginç."

"Engerek yılanı."

"Engerek yılanı, daha da ilginç bir seçim. Ne zaman yaptırdın?"

"Sen yokken." Ondan uzaklaşıp elbisemi omuzlarımdan aşağı ittirdim. Sonra ayaklarıma doğru tekmeleyerek siyah pamuklu sutyenim ve iç çamaşırımla kaldım.

Kendimi işaret ettim. "Siyah, uzak duuur demek."

Alt dudağını diliyle ıslattı. Sanki açlıktan ölüyormuşum ve bu, dünyadaki en lezzetli yemekmiş gibi gözlerimle hareketini takip ettim. "Kim demiş?"

"Ben dedim. Siyah cenaze gibidir."

"Yanıldın. Ben siyahı seviyorum." Bileğimden tuttuğunda, çığlık atıp sırtüstü yatağa düştüm. Üzerime çıktı ve iki bileğimi de başımın üstünde tuttu. "Sen de seviyorsun."

12. BÖLÜM

Kyle

Rai'nin söz verdiği gibi beni hayalarımdan tekmelemesini bekliyordum. Onun dizini yakalamaya hazırlıklıydım.

Ancak bu ayık Rai'ydi.

Sarhoş Rai, keskin kenarları göğsüme doğru yönelen derin bir hüzünle bana bakıyordu.

Neden onun sarhoş olmasına izin verdiğimi bilmiyordum çünkü alkol aldığında daha da öngörülemez -ve özgür- olduğunu çok iyi biliyordum. Buraya gelirken zincirlerinin bir kısmını kaybetmişti ve bir anlığına, Nikolai hayattayken olduğu gibi, geleneksel bağları veya dünyanın onun hakkında ne düşündüğünü umursamayan, kaygısız kızı gördüm.

"Siyahı sevdiğimi nereden biliyorsun?" diye mırıldandı, bileklerini benim tuttuğum yerden kurtarmaya çalışmıyordu.

"Gittiğim için unuttuğumu mu sanıyorsun?"

"Unutmalısın. Öyle olması gerekiyor," dedi nefes nefese, gözlerini sertçe kapatıp tekrar açtı. Bu sefer, alt göz kapakları nemle kaplıydı.

Parmağımı gözlerinin altına sürerek gözyaşlarını kendi gözyaşlarım gibi sildim. Artık onun olan her şey benim olacaktı; gözyaşları, öfkesi, hatta ateşli inatçılığı bile.

Kai'nin adamının onun alnına silah dayadığını gördüğüm anda, ikisini de orada öldürmek üzereydim. Bir an için görevimi, planımın işe yaraması için Kai'yle Lazlo'nun ölmeyip sadece yaralanması gerektiğini unuttum. Örgütleri intikam almaktan çekinmeyecek en güçlü iki lideri ortadan kaldırmak bana hiçbir fayda sağlamazdı.

Ancak o anda Kai'nin boş bakışlarını istedim ve ona dokunmaya çalıştığında bunu daha da çok istedim. Nihai hedefime sadık kalıp o piçi sadece tehdit etmek için tanrısal bir sabır gerekmişti.

"Seninle ilgili hiçbir şeyi unutmadım, prenses." Bu benim seçimim değildi. Rai, ne kadar uğraşırsam uğraşayım, kafamdan asla silemediğim bir şeydi.

Sanki ulaşılamayan bir kaşıntıya sahip olmak ve tam olarak nerede olduğunu bilememek gibiydi.

Ellerini yumruk yaptı, serbest olsalardı muhtemelen bana vururdu. "Yalancı. Pislik."

"Bununla bir sorunum yok ama neyle ilgili sorunum var biliyor musun?" Serbest elimle boğazını kavradığımda sesim keskinleşti. "Kendini tehlikeye atman ya da bugün yaptığın gibi tehlikeye doğru koşmanla. Bunu bir daha yaparsan seni cezalandıracağım."

"Sen... sen beni cezalandıramazsın." Cezalandırmak kelimesinde sarhoş sesinin alçaldığını fark ettim.

"Ah, yapabilirim ve sen lanet güvenliğini bu kadar az önemsemeye devam etseydin yapacaktım da. Ayrıca..." Boynunu sıkıca kavradım; oksijenini kesecek kadar sert değildi ama dikkatini bana vermesi için yeterince sıkıydı. "Başka erkekleri yanına yaklaştırmayacaksın. Onlara dokunmayacaksın, onlara karşı dostça davranmayacaksın, onlarla gereğinden fazla konuşmayacaksın."

"Yoksa ne olur?" diye utangaççа sordu. "Beni cezalandırmır mısın?"

"Evet."

"Nasıl?"

"Yöntemlerim var."

"Neden bana göstermiyorsun?"

"Göstermek mi?"

"Evet." Kıkırdadıktan sonra kimse duymasın diye fısıldadı. "Beni cezalandır."

Siktir.

Aletim, onun ince iç çamaşırını yırtıp onu yatakta sertçe becermek için pantolonuma o kadar baskı yapıyordu ki, günlerce beni hatırlayacaktı. Onun beyaz tenine izlerimi bırakacaktım, böylece ısırık izlerimle ve kime ait olduğunun kanıtlarıyla dolu olacaktı.

Beni bundan alıkoyan tek şey onun sarhoş olmasıydı. Ahlaksız olabilirdim ama tecavüzcü değildim. Onun hâlini bildiğimden, sabah bu olayı neredeyse hiç hatırlamayacaktı ve ben de onun zihninde sarhoşken onu beceren kişi olarak yer almayacaktım.

Ayrıca, onun benimle birlikte tamamen bu eyleme katılmasını istiyordum ve sabah beni hatırlamasını da kesinlikle istiyordum. Sonuçta, çığlık atmadığında hiç eğlenceli olmuyordu.

"Neden yapmıyorsun?" Yatakta direniyordu ama boğazını sıkan elim onu yerinde tutuyordu. Çığlık atıyor, çabası yüzünden yanakları kızarıyordu. "Daha önce yaptın."

"Ne zaman?"

"Düğünde."

"Hayır, yapmadım."

"Evet, yaptın. Böyle." Başını kaldırdığında, ne yapacağını görmek için ona biraz hareket alanı tanıdım. Rai dudaklarını benimkilere yapıştırdı. Kısaydı, neredeyse bir öpücük kondurmak gibiydi, sonra geri çekilmeye çalıştı. Onu bıraktım ama dudaklarının benimkilerden ayrılmasına izin vermedim.

Siktir. Sunakta yaptığım gibi onu yalayıp ısırarak tadını çıkardım. Dudaklarını bir saniye kadar kapalı tuttu, sonra inleyerek açtı ve onu tamamen yememe izin verdi.

Onu sert ve kaba bir şekilde öperken gözleri geriye doğru yuvarlandı. İkimizin de nefes almasına izin vermek için durmadım. O inleyip, vücudu altımda gevşerken durmadım.

Sanki bu bizim ilk ve son seferimizmiş gibi, sanki hayatım boyunca bundan mahrum kalmışım gibi onu öpüyordum, muhtemelen de öyleydi. Neden daha önce bu kadını öpmemiştim ki?

Ağzımı onunkinden ayırmak için tüm irademi kullandım. Nefes nefese, sorun çıkarmak isteyen ağır göz kapaklarıyla bana bakıyordu, ben de bunu seve seve yapmaya hazırdım.

Boynunu bırakıp, boğazının narin tenine yapıştım.

Rai'nin sırtı yataktan kalkarken dudaklarından küçük, arzulu sesler çıkıyordu. Onun tahrik olduğunu ilk kez duyuyordum ve bu çok tahrik ediciydi.

Onu daha hızlı bir şekilde tahrip ettim, yalayıp ısırdım. Sanki hangisinin duruma uygun olduğunu bilmiyormuş gibi, aynı anda hem nefes nefese kalmasına hem de inlemesine neden oldum. Dışarıdan taş gibi görünmesine rağmen, teninin tadı kahrolası bal gibiydi.

Gül ve narenciye ile alkolün karışımını andıran kokusu beni sarhoş ediyor, ona bağımlı hâle geliyordum. İçkiye değil, *ona.*

Tadı ve kokusu doğrudan beynime çarpıyor, içimdeki hayvan ortaya çıkıyor, oynamak istiyordu.

Onun cildini ısırıp emiyordum. Şu anda vücudunun her santimine sahip olsaydım nasıl hissederdim diye hayal ediyordum.

"K-Kyle..." İnlemesi beynime çarptı, sanki çift vuruş gibiydi. Sonra Rai'nin asla yapmayacağı bir şey yaptı. Karnını aletimde yukarı aşağı kaydırarak bana yavaşça, hatta baştan çıkarıcı bir şekilde sürtündü.

Lanet. Olsun. Burada ve şimdi kahrolası bir ergen gibi boşalabilirdim.

Yukarı aşağı hareketini durdurmadı, sabit bir ritim tuttu. "B-beni cezalandıracak mısın, Kyle?"

"Evet, cezalandıracağım," dedim boğazına karşı hırıltılı bir sesle.

"Şimdi mi?" Sesindeki belirsizlik duraksamama sebep oldu.

Boynunu son bir kez yaladıktan sonra, isteksizce tenini bırakıp ondan uzaklaştım, bu da onun sürtünmesini durdurmasına neden oldu.

Geri dönüşü olmayan bir adım atmaya çok yakındım.

Rai gözlerini kırpıştırarak bana baktı; hâlâ önümde uzanmış yarı çıplak vücudu, beni geri dönüşü olmayan bir noktaya kadar bedenini ve onu becermeye teşvik ediyordu.

Altından çarşafları çekip onu çenesine kadar örttüm.

"Peki ya cezam?" Sesindeki hayal kırıklığını gizlemiyordu.

"Havamda değilim."

"Siktiiir git." Gözlerini kapattı ve yanağından bir damla gözyaşı aktı.

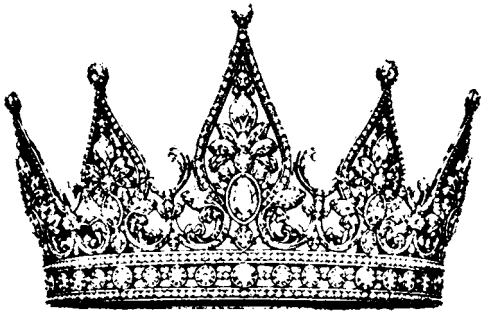
Kısa süre sonra nefesleri düzeldi ve derin, acı dolu bir şekilde iç çekti. Gözyaşını sildim, sırtüstü yatarken onu yanıma çektim.

Dudaklarım alnını bulduğunda, bacağını benim bacağıma dolayarak yumuşak bir şekilde inledi.

"Seni cezalandırmayı ve sahiplenmeyi sonraya bırakacağım, prenses."

Çünkü o zaman geri dönüşü olmayacaktı.

13. BÖLÜM

Rai

Işık gözlerimi rahatsız ediyordu ve yüzümü buruşturarak gözlerimi açtım.

Biri ışıkları kapatsın.

"Katia..." Başımın arkasında keskin bir ağrı hissedince inledim. "Katy, buraya gel."

Genelde bir saniye içinde yanımda belirirdi. Bugün sorun neydi? Ayrıca neden başım patlamak üzereydi?

"O yönde eğilimli olduğunu bilmiyordum."

Sağımdan gelen güçlü ses beni duraksattı. Çok yakındı. Çok yakın, sanki...

Tanrım.

Yavaşça yukarı baktım ve tabii ki başım güçlü bir kol kasının üzerinde yatıyordu. Kyle'ın.

"Benim odamda ne halt ediyorsun?" Sesim, baş ağrımı yenmek için gösterdiğim çabayla gerildi.

"Sen benim odamdasın, prenses." Elimi kaldırarak parmağımdaki elmas yüzüğü ve onun parmağındaki yüzüğü görmemi sağladı.

Yüzükler. Evlilik. Saldırı. Her şey bir anda aklıma geldi ve başım döndü. *Kahretsin. Siktir.* Düğün gecemizde Kyle'ın yanında sarhoş oldum. Ne düşünüyordum ki?

Gözlerimi kapatıp dün gece ne yaptığımı hatırlamaya çalıştım ama idrak edebildiğim tek şey başımı parçalayan bir baş ağrısıydı. Çarşafı kaldırıp vücuduma baktığımda, kendimi iç çamaşırlarımla buldum. Bu iyiye işaret olmalıydı, değil mi?

Kyle'ın kollarından kurtulup oturdum. Ancak başımı döndüren kokusu hâlâ etrafimdaydı. Artık onun bende bıraktığı izleri silmenin bir yolu olduğunu sanmıyordum.

Kuruyan dudaklarımı yalayıp ciddi bir tonla konuşmaya çalıştım. "Dün gece ne oldu?"

Kyle dirseğiyle yana doğru eğildi ve sanki bir sonraki hedefiymişim gibi beni yakından izledi. Kahretsin, öyle de olabilirdim.

Üzerinde sadece gömlekle pantolon vardı. Bana dokunmadan önce ceketini çıkardığını ve manşetlerini güçlü, damarlı kollarının üzerinde sıvadığını hatırlıyordum. Sonra ne olmuştu? Neden sonraki olayları hatırlayamıyordum?

"Sence ne oldu?"

"Bilmiyorum. O yüzden soruyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Çiftler düğün gecelerinde ne yapar?"

"S-sen...?" Kekelememden, sesimin kulağa ne kadar güvensiz ve kararsız gelmesinden nefret ediyordum.

"Sence ne oldu?"

Bacaklarımın arasında herhangi bir ağrı hissetmiyordum, yani yapmamış olabilirdi, değil mi? Bana başka şeyler yapmadıysa tabii? Sarhoş olmam kimin parlak fikriydi? Evet, benim. *Aptal.*

"Yapmadın," dedim, ondan daha çok kendime ama göz temasını kesmedim. Bana söylerken gözlerimin içine bakmasını istiyordum.

"Yapmadım çünkü sarhoştun." Ben tam olarak rahatlayamadan çarşafın kenarını yakaladı ve vücudumdan çekip aldı. "Ama şimdi sarhoş değilsin."

"Kyle!" Onu azarlamak istedim ama onun yerine adı ağzımdan şaşkın bir çığlık gibi çıktı.

"Ne? Bugün seni cezalandıracağıma söz verilmişti."

O tekrar çekmeye çalışırken, çarşafı göğsüme tuttum. Savaşan bakışlarımız kumaşın üzerinde buluştu. "Ben öyle bir söz vermedim."

"Sarhoş Rai verdi ve ben onun sözüne güveniyorum."

"Yalan söylüyorsun. Ben asla ama *asla* böyle bir söz vermem." *Değil mi?*

"Tam sözlerin şöyleydi..." Sesi alçaldı, benim sesimi taklit etti. "Beni cezalandıracak mısın, Kyle? Şimdi mi?"

"Kapa çeneni. Öyle demedim." Demiş olamazdım. Ancak diğer yandan, içimde biriktirdiğim onca şeyi düşününce, o kadar *Jack Daniels* içtikten sonra çekingenliğimi bir kenara bırakmış olabilirdim. *Kendime not: bir daha asla içme, özellikle Kyle'la birlikteyken.*

Parmaklarının ucuyla yanağımı okşadı. "O zaman neden kızarıyorsun? Dün gece beni istemenden kurtulmak için hafıza kaybı numarası mı yapıyorsun? Kadınlığını benim aletime sürtüp seni 'cezalandırmam' için beni teşvik ettin, ben yapmayınca hayal kırıklığına uğradın ve somurtarak uykuya daldın."

Onun kaba, olabilecekleri ima eden sözleri yüzünden yüzümde alevlerin tutuştuğunu hissedebiliyordum. O ânın anısı birdenbire zihnime geldi.

Beni cezalandıracak mısın, Kyle? Şimdi mi?

Sesim... o bendim.

Gözlerim büyürken baş ağrım unutuldu. Kyle haklıydı, o piç kurusuna neredeyse yalvarmıştım.

Sarhoş hâlimle ayık hâlim artık arkadaş değildi.

Dudaklarım açıldı ama hiçbir şey çıkmadı. Ne demem gerekiyordu ki? O sözleri kastetmediğimi mi? Bana asla inanmazdı. Lanet olsun, şu anda ben de bana inanmazdım.

Söz bulamayınca, çarşafı da yanıma alıp yataktan kalktım. Yerde duran kirli elbiseme takıldım ama son anda kendimi tuttum, odadaki tek diğer kapıya doğru uçtum. Neyse ki, o kapı banyo kapısıydı.

İçeriden kilitledim ve sırtımı kapıya dayayıp gözlerimi sıkıca kapattım, sanki az önce egzersiz yapmışım gibi sertçe nefes aldım.

Tekrar sarhoş olmayacaksın, Rai. Bir daha asla.

Kapı çalındığında, düşüncelerimden sıyrıldım.

"Aç kapıyı."

"Git buradan."

"Benden uzaklaşamazsın. Artık benim karım olduğuna göre uymak zorunda olduğun kuralların bir parçası bu."

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Artık benim kocam olduğuna göre uymak zorunda olduğun kuralların bir parçası bu."

Son sözü bana bırakmayı sevmediği için bir cevap vermesini bekledim ama hiçbir şey söylemedi. Hah. Yerini öğrenmişti.

Banyo, odanın büyüklüğünden tahmin ettiğim kadar küçük değildi. Gri fayanslar, siyah lavabo, tuvalet ve üç kişinin sığabileceği büyüklükte bir duş kabini ile sade bir banyoydu.

Birisi siyahı seviyordu. Benim gibi.

Kyle buranın kiralık mı olduğunu, yoksa satın mı aldığını hiç söylememişti. Son yedi yıldır ortalarda yoktu, ben ilk seçeneğe bahis oynuyordum.

Çarşafı yere bıraktım, sutyenimi çıkardım ve iç çamaşırımı da yere attım.

Aynada bir şey dikkatimi çekti; bu sadece yüzümü çerçeveleyen, onu Reina'nınki gibi uysal bir şekilde daha genç ve güzel gösteren dağınık saçlarım değildi. Boynumun çukurunda, açık tenime zıt, sanki biri bir parça etimi koparmaya çalışmış gibi mor bir iz vardı.

O... o piç kurusu bana bir öpücük izi mi bırakmıştı?

Parmağımı o ize götürdüm, daha sert bastırırsam kaybolacağını umarak nazikçe dokundum. Acımıyordu ama o iz dün gecenin, onun bana dokunduğu, benim... ona dokunduğum ânın görünür kanıtıydı.

Ona dokunmuştum. Durmak istemediğim bir an vardı.

Zihnimi o düşünceyi kapatmaya zorlayarak, öpücük iziyle göz teması kurmayı bırakıp duşa girdim. Parmak uçlarımla suyu kontrol ettikten sonra sıcak suyun altına girdim.

İz, suyla karıncalandı ve kendimi daha fazla acımasını istiyormuşum gibi başımı eğerken buldum.

Göğüslerim ağırlaştı ve aşağıya baktığımda meme uçlarım yavaşça sertleşti. Karnım sanki bir şey talep ediyormuş gibi kasıldı. Ne olduğunu bilmiyordum.

Su yüzündendi. Sadece su yüzünden.

Gözlerimi kapatıp başımı duvara yaslayarak, dikkatimi vücudumda olanlardan başka yöne çekmeye çalıştım. Aklımı başka yöne çekmek için bugün ne yapacağımı düşünmeye çalıştım: evi kontrol etmek, *V* Şirketi'nin raporunu incelemek, Vlad'la saldırı hakkında konuşmak ve...

Sıcak bir vücut arkamda belirdi ve bir el arkadan boğazımı sardı. Suda nefesim kesilerek gözlerimi açtım ama hareket etmeye çalışmadım.

Hareket edemedim.

Sanki kaslarım kilitlenmişti, tek bir adım bile atamıyordum.

"Kilitlediğin her kapıyı zorla açarım, o yüzden bir dahaki sefere enerjini boşa harcamana gerek yok."

Kalçasını öne doğru itti, kıçımda çok sert ve hazır bir şeyin hissiyle göğsüm hızla inip kalktı.

"Şimdi, cezaya gelelim... Nasıl başlamalıyım?" Kıçımı tuttu; ben parmak uçlarımda yükselirken, o da aletini arkama sürttü. "Buradan mı?"

"D-dur." Sesim alçaktı, samimiyetsizdi, kendime bile.

"Neden? Acıdan mı korkuyorsun? Merak etme, seni hazırlayacağım, böylece benim sikimi bakire kıçına iyi bir prenses gibi alabileceksin."

Onun küfürlü sözleri beni direnmeye, onunla savaşmaya, göğsünü tırmalamaya ve yüzüne vurmaya itmeliydi. Ancak tüm vücudum onun tutuşunda rehin tutulmuştu. Meme uçlarım acı verecek kadar geriliyordu ve bu sefer, bunun nedeni kesinlikle su değildi.

"Ama buradan başlayacağız." Bacaklarımı ayırdı ve bacaklarım sanki her zaman öyle olması gerekiyormuş gibi kendiliğinden açıldı.

Neden onun bana bunu yapmasına, bana sanki bu onun Tanrı vergisi bir hakkıymış gibi davranmasına izin verdiğimi bilmiyordum. Ancak içimde bir yerlerde, Kyle'ın gerçek kişiliği gibi vahşice benden bir şeyler alacağı anı her zaman özlediğimi düşünüyordum.

Gülümsemelerin ve hızlı cinayetlerin ardındaki gerçek kişi? O kişi benden başka kimseye görünmüyordu ve şu anda tek istediğim, tırnaklarımı o versiyona batırmak, onu kışkırtıp tüm ihtişamıyla ortaya çıkarmaktı.

Reina bana hep tehlikeden hoşlandığımı söylerdi ve belki de haklıydı çünkü Kyle Hunter'dan ne kadar nefret etsem de, onun tehlikesine can atıyordum.

Penisinin başını kıvrımlarıma sürttüğünde, bacaklarımın titremesine neden olacak kadar derin bir sürtünme yarattı.

Girişimde durdu ve gerildim.

"Kondomun yok."

"Ve bu sorun çünkü...?" Kulak mememi ısırdı.

"Çünkü Tanrı bilir nerelere daldın ve cinsel yolla bulaşan bir hastalığa yakalanmaya hazır değilim."

"Sarhoşken ağzın daha uysaldı." Yukarı aşağı hareketine devam ederek beni sersemletti. Sarhoş olmayı unutun gitsin, şu anda tüm düşüncelerimi siliyordu. Odaklanabildiğim tek şey, hassas kıvrımlarıma uyguladığı sürtünme ve içimin derinlerindeki dindirilemeyen acıydı.

Elini boğazımda sıkarken, aynı anda penisini iki parmağıyla değiştirip içime daldırdı. Suyun altında nefes nefese kaldım, boğazımdan bir inilti koptu ve havada yankılandı.

Kahretsin.

"Bu sadece cezan için bir hazırlık." Kulağıma fısıldayarak kulak kepçemle kulak mememi ısırdı. "Bu amcık bana ait olacak."

İçime girip çıkarken, uyarılmamın çıkardığı sesten dolayı utançla gözlerimi kapattım.

"Duydun mu? Sana yaptıklarımı bu kadar çok istiyorsun. Sarhoş ya da ayık olman fark etmiyor."

Susamaz mıydı bu adam? O boğuk İngiliz aksanıyla konuştukça, onun dokunuşlarına karşı daha duyarlı ve yanıp tutuşur hâle geliyordum.

Aletini kıçımda lezzetli bir sürtünmeyle gezdirmeye devam ederken, kadınlığımdaki ritmiyle senkronize etti. "Bu kıç da benim olacak."

Bunun nedeni çift saldırı mıydı, yoksa kalemden kovamadığım tek kişi olan Kyle mıydı, bilmiyordum ama aşırı uyarılma beni kemiksizmişim gibi güçsüz bırakıyordu. Sanki tüm sinir uçlarım aynı anda patlamak üzereymiş gibi hissediyordum.

Boğazımı acımasızca saran eli, dayanılmaz uyarılmaya katkıda bulunuyordu.

Başparmağı klitorisimi okşarken ritmini hızlandırdı, sanki beni yok etme görevini üstlenmiş bir adam gibi içime girip çıktı.

Bunu da başardı.

"Ahhh... Kyle!" Orgazm beni yıkıcı bir güçle vururken inledim. Bacaklarım o kadar şiddetli titredi ki, ayakta duramadım ve vücudum onun kollarında gevşedi.

Beni ayakta tutan Kyle'ın güçlü vücuduydu. Beni duvara dayayıp parmaklarını çekti ama penisini çekmedi.

O, sanki içime giriyormuş gibi bacaklarımın arasına uzunluğunu soktuğunda nefes nefese kaldım. Boynumu tutarken, bana pusu kurduğundan beri ilk kez ona bakmak için kendimi zorladım.

Su, koyu renkli saçlarını şakaklarına yapıştırıp boynunda ve göğsünde damlalar oluştururken, günahkâr güzellikteki yüzü bir fotoğraf çekiminden çıkmış gibi görünüyordu. Kaslarının sert çıkıntılarıyla karnından görünen dövmesi dikkatimi geçici olarak dağıttı.

Göğsüyle sırtımı tamamen kapattığı için dövmelerini tam olarak göremiyordum. Bu küçük rahatsızlık, beni geri dönme nedenime geri getirdi. "N-ne yapıyorsun?"

"Seninle sevişmeyeceğim," diye homurdandı hızını artırırken.

"O zaman ne..."

Kalçasını öne doğru ittiğinde sözlerim kesildi ve bu his beni neredeyse tekrar orgazma ulaştırdı. Bacaklarımın arasıyla merkezime bir, iki kez vurdu, sonra göğsü sırtımda gerilirken inledi. Spermi iç bacaklarımı kapladı ama akıntı onu hemen yıkadı.

"Siktir! Lanet olsun," diye gergin bir sesle küfretti. Zar zor dayanıyor olsam da, onun normalden farklı bir aksanla konuştuğunu fark ettim.

Hâlâ İngilizce gibi geliyordu ama İngilizce değildi, daha çok... İrlandaca mıydı? Kuzey İrlandaca?

Onu ilk kez böyle bir aksanla konuşurken duydum ve nedense, bunu kasten yaptığı hissine kapılmadım, daha çok kendiliğinden çıkmış gibi geldi.

"Az önce ne yaptın... aah..." Dudakları ensemin boş tenine yapıştığında sözlerim iniltiyle son buldu.

Aman. Tanrım.

Orası bu kadar iyi hissettirmeli miydi?

Kyle orgazm olurken tenimi emdi ve ben, sanki herhangi bir hareket bu ânı mahvedecekmiş gibi hareketsiz kaldım. Boğazımı bırakıp, boynuma daha iyi ulaşabilmek için saçımı yumruğuyla tuttu.

Diğer eliyle beni sahiplenircesine kalçamdan tutarken, dişleriyle dün bıraktığı izi ısırdı. Acı boğazımda başladı ama bacaklarımın arasında bitti.

"K-Kyle..."

"Ne var, prenses? Daha fazlasını mı istiyorsun?"

Konuşmadım, onun üzerimde yarattığı etkiyi kabul etmek istemiyordum çünkü evet, daha fazlasını istiyordum. Az önce boşalmış olmam ya da her şeyin fazla gelmesi önemli değildi.

"Söyle." Saçımı çekti.

"Ne söyleyeyim?"

"Sana yaptığım her deli saçması şeyi istediğini söyle. Sadece ikimiz varken benim merhametime kalmayı sevdiğini söyle."

Dudaklarımı sıkıca kapattım, sözlerinin ne kadar doğru olduğunu kabul etmeyi reddettim.

"Söyleyecek misin, söylemeyecek misin?" Hassas noktayı daha sert ısırarak aynı anda hem inlememe hem de sızlanmama neden oldu.

Neden bana aynı anda bu kadar zıt duygular hissettiriyordu?

Saçımı çekerek gözlerine bakmamı sağladı. Gözleri ateşli olmasına rağmen buz gibi görünüyordu. O lanet bir paradokstu, yemin ederim.

"Söyle, Rai. Kabul et." Son kelimeleri net bir şekilde söyledi.

Pes etmeyi reddederek, meydan okurcasına onun bakışlarına karşılık verdim. Yüzümdeki kararlılığı görmüş olmalıydı ki gözlerini kıstı. "Seni bağırtacağım."

"Asla," diye mırıldandım.

Beni bıraktığında onun ağırlığının kaybolmasıyla sendeledim, vücudum birden boş ve çorak hissetti. Ona dönmek için başımı çevirdim ama o çoktan duştan çıkmıştı.

Kyle omzunun üzerinden bana baktı ve aç gözleriyle çıplak vücudumu sanki hafızasına kazıyormuş gibi süzdü.

Kıpırdamamak için tüm gücümü kullandım. Çıplak olmanın beni onun önünde bu kadar savunmasız hâle getireceğini hiç düşünmemiştim ama aptalca utangaçlığım bir türlü geçmiyordu.

"Duştan çık. Gitmemiz gerekiyor." Bununla birlikte, tamamen dışarı çıktı.

Geniş omuzlu fit vücudunu tam olarak görebiliyordum.

Vücudunun ortasında bir hançer dövmesi vardı, altındaki havuza kan damlıyordu. Hem güzel hem de korkunçtu ve tam Kyle'a göreydi.

Kökeni ve ona mükemmel bir ölüm makinesi olmayı öğreten kişinin kimliği hiç kimse tarafından bilinmeyen katil.

Kendime izin verip ona sorduğum tek seferde, yedi lanet yıl boyunca ortadan kaybolmuştu.

Kafamı sallayıp saçımı yıkamaya odaklandım ama vücudum hâlâ onun benden kopardığı orgazmla titriyordu.

İşimi bitirdikten sonra bir havluyu gövdemin etrafına, diğerini de saçımın etrafına sardım.

Erkekler tarafından sindirilmemekle her zaman gurur duymuştum ama Kyle, benim oyun kitabımdaki diğer tüm kurallar gibi bunu da mahvetmişti.

Onu pencerenin önünde dururken buldum, sabah ışığı etrafında bir hale oluşturuyordu.

Siyah pantolonla beyaz gömlek giymişti. Parmakları manşetlerin üzerinde kayıyor, sert hareketlerle düğmelerini ilikliyordu. Aynı parmaklar kısa bir süre önce içimdeydi ve...

Ona odaklanmamaya çalışarak kendimi yere düşen elbiseyi yerden kaldırmakla meşgul ettim. O anda arkasını döndü ve ben, kavanozdan çalan bir çocuk gibi donup kaldım.

"Onu giyme. Kirli ve kanlı."

"Havluyla mı çıkmamı öneriyorsun, dâhi?"

"Karım lanet olası havluyla hiçbir yere gitmez."

Sahiplenici konuşma tarzı için ona küfür etmek istedim ama "karım" dediği anda içim eridi.

Sakin ol, içim.

Çarşaflarla dolu olduğunu sandığım dolabı açtı ve sade siyah bir bluzla eşofman altı çıkardı. "Bunları giy."

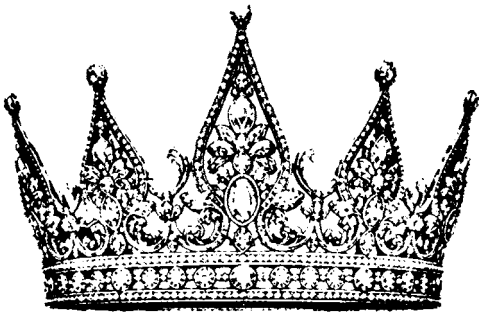
Elbiseyi bırakıp onun önüne geçtim. Birkaç beden büyük olsalar da kanlı elbiseden iyiydiler.

Son anda kıyafetleri uzanamayacağım bir mesafede tuttu. "O kadar acele etme."

Ona şaşkın bir bakış attım. "Ne?"

Beni belimden tutup çekti, böylece o yatağa oturdu ve ben de bacaklarının arasında kaldım.

Ne olduğunu anlamadım, ta ki o kıyafetleri arkasına atıp komodini açarak küçük bir alet çıkarana kadar. "Önce ceza, prenses."

14. BÖLÜM

Rai

Kyle'ın elindeki şeye boş boş baktım. İlk seferde yanlış görmemiştim.

Bu bir seks oyuncağıydı.

Şekli tuhaftı; bir ucu uzun, diğer ucu kısaydı. Ben her zaman kendi parmaklarımla yetinmiştim ve hiç vibratör kullanmamıştım, bu yüzden bunun ne olduğunu hiç bilmiyordum.

Tek bildiğim, bu aletin bana yaklaşmasına asla izin vermeyeceğimdi.

"O şeyi benim üzerimde kullanmana izin vereceğimi düşünüyorsan, kafayı yemişsin." Kyle'ı itmeye çalıştım ama o beni belimden sıkıca tutup bacaklarının arasında sıkıştırdı.

"Bu senin istediğin ceza. Gerçi aslında bir ceza değil çünkü sana zevk verecek."

"Gerçekten beni cezalandırmana izin vereceğimi mi sandın? *Beni?* Rai Sokolov'u?"

Dudaklarının köşeleri kıvrılırken parmağını yan tarafımda gezdirdi. Teni havluyla benimkinden ayrılmış olsa da, sanki beni doğrudan okşuyormuş gibi hissettim. Nazikti

ama duygusuzdu; vahşiydi ve içimdeki en derin, en karanlık kısımları uyandırmak niyetindeydi. O orgazmdan sonra hâlâ korkutucu derecede hassas olmam da işleri kolaylaştırmıyordu.

"Cezayı seviyorsun. Sadece bunu itiraf etmek istemiyorsun. Bu havlunun altına elimi sokarsam, 'ceza' kelimesinin seni ne kadar etkilediğinin kanıtını bulacağımı düşünüyorum."

Hava ciğerlerime girip çıkmayı bırakmıştı. Gerginleşirken boğulma hissi duydum. Ya gerçekten havlunun altına bakarsa?

Şu anda istediğim son şey, Kyle'ın yörüngesinden zorlukla kurtulduktan sonra tekrar onun yörüngesine takılmaktı.

Ancak o beni sürekli geri çekiyorsa, gerçekten ayrılmış sayılabilir miydim? O, benim varlığından bile haberdar olmadığım yanlarımı bu kadar kolayca kışkırtıyorsa?

"Yapma," dedim sert bir ses tonuyla.

"Neyi yapmayayım?"

"Bana *dokunma*."

"Vücudunun seni ele vereceğinden bu kadar mı korkuyorsun?"

"Sadece senin pis ellerinin bana dokunmasını istemiyorum."

Çenesi titrerken, belimi acı verecek kadar sıkı bir şekilde kavradı. Bir saniye içinde, ruh hâli yarı hafiflikten tam bir sertliğe geçti. "Bu pis ellerle bir fahişe gibi boşaldın, prenses. Öyleyse, o kibirli tavrını bırakmaya ne dersin?"

"Benimle kusurlarımla birlikte evlenmeyi kabul ettin, bu yüzden beni olduğum gibi kabul etmek zorundasın."

"Sen de öyle, kirli ellerle birlikte."

Saniyenin küçük bir kısmında, yıllar ve on yıllar gibi gelen bir süre boyunca birbirimize baktık. Onun kökenine bir saldırı olarak söylememiştim. Bu aramızda mesafe yaratabilmek için benim savunma mekanizmamdı ama şu ana kadar büyük bir başarısızlık olmuştu.

Kyle, çok kısa bir sürede, dünyadan özenle sakladığım yanlarıma çok yaklaşmayı başarmıştı ve bu tehlikeliydi. Aslında, tehlikeliden de öteydi. Uzun ve acı dolu yıllar boyunca inşa ettiğim her şeyi yok edebilirdi.

"O oyuncağı içime sokmayacaksın." Onun yüzüne dik dik baktım. "Beni zorlayamazsın."

Sanki bunu yapıp yapmamayı düşünüyormuş gibi bir saniye duraksadı ama sonra beni şaşırtan bir sakinlikle konuştu. "Madem bu kadar seviyorsun, bir anlaşma yapalım."

"Ne tür bir anlaşma?"

"İrlandalıların bir sonraki saldırı yerini öğrenmek karşılığında, istediğim her türlü oyuncağı takacaksın."

Gözlerimi kıstım. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Bir casusum var."

"Kardeşliğin casusu mu?"

"Hayır, *benim*. Bir tür meslektaşım."

"Vlad'ın da casusu var. Öğrenir."

"Onun casusu benimki kadar yüksek rütbeli değil."

"Ne kadar yüksek rütbeden bahsediyoruz?"

"İrlandalıların, Bratva'nın istediği yerde vurulması için işleri yeniden düzenleyebilecek kadar yüksek. İtalyanları tuzağa düşürerek suçu üstlenmelerini sağlamak için yaptığın son planı hatırlıyor musun?"

"Bunu benimle pazarlık yapmadan yapman gerekiyor. Artık Vory'nin bir parçasısın ve yardım etmek senin görevin."

"Bana fayda sağlamıyorsa hayır."

"Sergei'ye söyleyeceğim."

"Ben de inkâr ederim. Casusumun varlığına dair kanıtın var mı?"

Of. Sinir bozucu pislik. Beni en zayıf yerimden vurmuştu. Böyle altın bir fırsatı kaçırmazdım, Kyle bunu herkesten daha iyi bilirdi.

"Ne olacak? Teklifim yaklaşık... üç, iki..."

"Tamam!" diye bağırdım. "Bitir şunu."

Cheshire Kedisi* gibi sırıtıyordu. "Seninle iş yapmaktan memnunum."

"Eminim öylesindir," diye mırıldandım.

Havluyu çekti ama elimi üzerine koydum. "Çıkarmana gerek yok."

"Buna ben karar veririm ve ben çıkarılması gerektiğini söylüyorum." Elini hızlıca çevirerek havluyu çekip ayaklarımın etrafına bıraktı. Yine onun önünde tamamen çıplak duruyordum.

Meme uçlarım sertleşti ve kendime bunun havadan kaynaklandığını söyledim. Sadece havadan.

Burun deliklerimden, sonra da ağzımdan nefes aldım. Yavaşça.

İçeri.

Dışarı.

Eğer izin vermezsem, beni etkilemeyecekti. Tek yapmam gereken, bütün bunların hiçbir anlamı yokmuş gibi davranmaktı.

Parmaklarımı nazik bir dokunuşla kıvrımlarımın üzerinde gezdirdi ama Kyle'da naziklik diye bir şey yoktu. Zarif bir

---

* *Alice Harikalar Diyarında* adlı eserde, geniş ve gizemli gülümsemesiyle bilinen bir karakter. -ed.n.

beyefendi gibi görünebilirdi ancak o tamamen sert kenarlıydı ve yüzeyin altında kaynayan, dünyaya salınmak için bekleyen bir güçtü.

Parmakları girişimi okşadı, içeri girecek kadar yakınlaşsa da asla devam etmedi. "Seni hazırlamayı düşündüm ama zaten ıslaksın."

Girişimin yakınındaki parmaklarının hissine kapılmamak için dudaklarımı sıktım.

"Benim kirli elimi davet eden amına bak." Bana sırıtarak baktığında, artık onun dokunuşunun beni kızdırmak için olduğundan emindim.

"Yap şunu artık," dedim, iniltiyi zar zor içimde tutarak.

"Sabırlı ol." Hâlâ girişimi okşayarak oyuncağın başını ıslak kıvrımlarımın üzerinde gezdirdi. Bu hisle parmak uçlarımda yükseldim. Tamamen aynı olmasa da daha önce penisiyle yaptığı şeye benziyordu ve şimdi, acımasız bir vahşi gibi orgazmı benden kopardığı görüntüyü kafamdan atamıyordum.

Tırnaklarım omuzlarına battı çünkü her an dengemi kaybedecekmişim gibi hissediyordum.

Kyle, oyuncağı parmaklarıyla buluştuğu girişime kaydırdı, ardından klitorisime geri getirdi. Bir inilti çıkardım. O ise kötü adamın öpücüğü gibi çok samimi ve vahşi bir bakışla beni izledi.

"Sen gitmeyecek misin..." Sözlerim, o bir hamlede başını içime soktuğunda kesildi.

Denge sağlamak için omuzlarını kullanarak devrildim.

Vay. Canına.

Sanırım ya boşalacaktım ya kusacaktım, ya da ikisi birden.

"Çok darsın, değil mi?" dedi düşünceli bir şekilde. "Bu oyuncağı kaldıramıyorsan, benim aletimi nasıl kaldıracaksın?"

Bundan daha mı büyüktü? Elbette, daha önce şişkinliğini hissetmiştim ama aletini hiç yakından görmemiştim.

Soru yüzümde yazılı olmalıydı çünkü Kyle sadistçe sırıtıyordu. "İçine girdiğimde hem zevkten hem de acıdan çığlık attıracağım. Bu arada, bu dildo içindeyken yürümeni ve benim olduğumu hayal etmeni istiyorum."

"Hayal gücümü kontrol edemezsin."

"Az önce ettim." Vibratörün küçük kısmı kıvrımlarımın arasına sıkışana kadar bir şeyle uğraştı.

Tamamen rahatsız edici değildi ama yine de tuhaftı; daha önce hayal bile etmediğim, denemeyi düşünmediğim bir şey gibiydi.

"Hoşuna gitti, Bayan Hunter."

"Ben Bayan Hunter değilim. Soyadımı değiştirmeyeceğimi söylemiştim." Ben bir Sokolov'dum ve hayatımın sonuna kadar bir Sokolov olarak kalacaktım.

"Fark etmez. Benim kafamda sen zaten Bayan Hunter'sın."

"Bu hiçbir şey ifade etmiyor."

"Benim için bir şey ifade ediyor." Giysileri aldı ve bana uzattı. "Şimdi, giyin."

"Bekle, bu şey içimdeyken dışarı çıkmamı mı bekliyorsun?"

"Tabii ki. Ne sandın?"

"Onunla burada oynayacağını sandım."

"Bu eğlenceli değil."

"Bununla dışarı çıkmayacağım."

"Evet, çıkacaksın. Yemeklerde, toplantılarda ve hatta *V* Şirketi'nde bile bunu takacaksın. Her hareketinde, her adımında benimle olduğunu hatırlayacaksın."

"Sen hastasın."

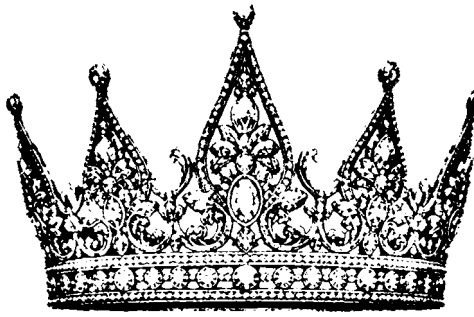
"Teşekkürler."

"Bu bir iltifat değildi."

"Öyle kabul ediyorum. Şimdi, sözünü tutacak mısın?"

Aptal oyunlarına uymam için hangi düğmelere basması gerektiğini çok iyi biliyordu. Elinden kıyafetleri aldım ama "Senden nefret ediyorum," demeyi de unutmadım.

Kyle aniden ayağa kalktı ve beni kısa bir öpücükle şaşırttı. "Ama oyunlarımı seveceksin, prenses."

15. BÖLÜM

Rai

Eve tuhaf bir şekilde girmemeye çalıştım ama Kyle'ın bana soktuğu şey attığım her adımda yer değiştiriyor, rahatsız edici bir sürtünme yaratıyordu. Rahatsız edici olduğunu düşünmek istesem de hiç de öyle değildi.

Alışveriş merkezinde durduk. Makyajsız yüzümle ve bol, yakışmayan kıyafetlerimle birinin beni görmesine izin vermem mümkün değildi.

Şimdi basit, koyu gri bir elbise giyiyordum, saçlarım toplanmıştı ve makyajım kusursuzdu. Bir set inci satın almak zorunda kalmıştım çünkü ağır fondöten bile, boynumdaki şimdi koyu maviye dönen morluğu tamamen gizleyememişti.

Kyle, onunla buluşmak için dışarı çıktığımda bana onaylamayan bir bakış attı. Şu anda oyuncakla bana dayanılmaz bir his yaşatırken bana bu şekilde bakmaya ne hakkı vardı?

"Bir şey mi var, prenses?" Kısık bir ses kulağıma fısıldadı. O kendini beğenmiş ses tonunu, dönüp yüzüne yumruk atarak silmemek için tüm gücümü kullanmam gerekti. Bana eziyet etmekten çok keyif alıyordu.

"Benden uzak dur."

"Olmaz. Dün evlendik, unuttun mu?"

Nasıl unutabilirdim? Dudaklarım, sanki bu her zaman hayatının amacıymış gibi, sanki beni herkesin önünde sahiplenmek onun görevi, kaderi ve itici gücüymüş gibi, tüm dünyanın önünde beni sahiplenici şekilde öpüşünden dolayı hâlâ karıncalanıyordu.

"Evli olmak hiçbir şey ifade etmez." Kafamda oluşan düşünce zincirini yok etmek için umutsuzca sıradan bir şekilde konuşmaya çalıştım.

"Sen kabul etmiyorsun diye, bunun bir anlamı olmadığı anlamına gelmez. Yine de zamanla alışırsın."

Sanki geleceği biliyormuş ve bununla benimle alay ediyormuş gibi, çok kibirli bir şekilde konuşuyordu.

Dönerek ikimizi de durdurdum. "Igor bir şekilde seni oğlu olarak kabul etti diye kendini bir şey sanma. Sen her zaman *Dedushka*'nın evine aldığı ve birisi hâline getirdiği sokak köpeği olacaksın."

Yüzündeki ifade değişmedi ama sanki bir şey yapmasını engellemek istercesine elini cebine soktu. "Dikkatli olun, Bayan Hunter. Beni ne kadar aşağılarsanız, sizi o kadar boğazınızdan aşağı çekeceğim."

Parmağımı göğsüne doğrulttum. "Senden korkmuyorum."

Elimi yakaladı ve çekmeye çalıştığımda, kırılması imkânsız kadar sıkı bir tutuşla onu tutsak etti. Yüzünü benimkinden birkaç santim uzağa indirdi. Çok iyi taktığı titiz maske biraz sallandığında, gerçek benliğini görebildim.

Gözleri... boştu. Issızdı.

Dedushka, kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir adamdan daha korkutucu bir şey olmadığını söylerdi.

Şimdi, tam da öyle bir adamın ruhuna bakıyordum.

"Korkmalısın," dedi, kemiklerime işleyen ürpertici bir sakinlikle. "Gerçekten, *gerçekten* korkmalısın."

Saatler sürmüş gibi gelen bir süre boyunca öylece kaldık, onun sözleri içime işlerken birbirimize baktık.

Uzun zaman önce bile Kyle, her zaman dikkatimi çekip metal parmaklıklar arkasında hapsetmeyi başarırdı. Yedi yıl sonra, hâlâ üzerimde aynı etkiye sahipti ve daha da kötüsü, sanki son hamlesini yapıyormuş gibi daha güçlü, daha sert geliyordu.

Bir boğaz temizleme sesi bağlantıyı kesti. Kyle'ın kusursuz maskesi yerine oturup elimi bırakırken bir kez gözlerimi kırpıştırdım.

Şok olmuş gibi geri adım attım, kalbim garip bir hızda çarpıyordu.

Sergei'nin, Anastasia eşliğinde merdivenlerden aşağı inmesine odaklanmam birkaç saniye sürdü. Anastasia, gözleri benden Kyle'a, Kyle'dan bana kayarken bir kulağından diğerine kadar sırıtıyordu. O kız her zaman umutsuz bir romantik olmuştu.

Yüzümü toparlayıp onlara katıldım ve Ana'nın ellerini avuçlarımın içine aldım. "İyi misiniz?"

"İyiyiz." Aptal gibi gülümsedi. "*Senden* bahset."

"Anlatacak bir şey yok." Dikkatimi Sergei'ye yönelttim. "Kayıplarımız ne kadar? Adam kaybettik mi? Saldırı bittikten sonra ne oldu?"

"Tek tek sor, *Rayenka.*" Sergei, bana ayrıcalık tanıdığı anlamına geleceği için diğer adamların önünde asla kullanmayacağı takma adla seslenmişti.

"Anlat bana."

"Bana katıl." Kyle'a başıyla işaret etti. "Sen de."

Anastasia onun yanağına bir öpücük kondurdu, ardından parmak uçlarında yürüyerek kulağıma fısıldadı. "Dün geceki eğlencenizi bana anlatacaksın, tamam mı?"

Onu şakacı bir şekilde ittirdim, o da kıkırdayarak merdivenlere doğru geri döndü.

Korumalardan biri Sergei için yemek odasının kapısını açtı ve üçümüz içeri girdik.

Dört kralın hararetli bir şekilde Rusça tartışmasıyla karşılaştık. Adrian'la Vlad ortada yoktu. Adrian'ın toplantılara katılma alışkanlığı olmadığı için bu sürpriz değildi ama Vlad'ın yokluğu endişe vericiydi.

"Vlad nerede?" diye Sergei'ye sordum.

"Polis işlemlerini hallediyor, böylece hiçbir şey bize yansımayacak," dedi, diğerlerinin duymaması için alçak sesle konuşarak. "Saldırı oldukça büyük bir kargaşaya neden oldu."

"Hepsi senin pervasız davranışların yüzünden," dedi Igor, Damien'i suçlayarak.

"Ben mi?" Damien güldü. "Tabii ki, Igor, yetersizliğini benim üstüme atalım, olur mu?"

"Sen batırdın, Orlov." Kirill de kendi suçlamasını yöneltti. "Bizi gereksiz bir savaşın içine attın."

"Korkaklık yapma, Kirill. Burası gökkuşağı ve tek boynuzlu atların dünyası değil. Burası Bratva."

"Adamlarımdan biri öldü," diye hırladı Kirill. "Annesine gidip haber verecek misin?"

"Hayır ama onun onur madalyasını vereceğim çünkü o kardeşleri için öldü."

"İki adamım da yaralandı," dedi Mikhail, votka kadehinden bir yudum alarak. Aslında, Igor dışında tüm adamların

önlerinde içki kadehleri vardı. Sabahın ilk saatlerinde alkol alıyorlarsa, işler sarpa sarmış demekti.

"Ah, kapa çeneni, ihtiyar." Damien gözlerini devirdi. "Adamların yeniden eğitilmeli."

"Adamlarımın beceriksiz olduğunu mu söylüyorsun, Orlov?" Mikhail'in yüzü efordan kızardı.

"Aynen öyle. Kadınlarla uğraşmak seni de mi öyle yaptı?"

"Seni lanet olası..." Mikhail ayağa kalktı, muhtemelen Damien'e yumruk atmak içindi ama Sergei'nin varlığı onları susturdu.

Yavaşça koltuğuna oturdu, yüzünde hiçbir ifade yoktu.

Damien'in yanına oturmaya çalıştım ama Kyle benden önce davranıp koltuğu kaptı, ben de Igor'un yanına oturmak zorunda kaldım.

"Birbirinizi suçlamak hiçbir sonuç getirmez," dedi Sergei, şahit olduğumuz kavgaya dolaylı bir cevap olarak. "Biz kardeşiz ve ihtiyaç olduğunda birbirimize yardım ederiz."

Damien diğer üçüne kendini beğenmiş bir bakış atarken, odada homurtular ve boğaz temizlemeler duyuldu.

"Lazlo ve Kai dün vuruldu," dedi Igor. "Bu, İtalyanlarla Japonları birbirine yaklaştırabilir ya da ayırabilir."

"Her ikisini de denemeliyiz," dedim.

Mikhail dilini şaklattı. "Balayında falan olman gerekmiyor mu?"

Gülümsedim. "İşleri mahvetmen için seni yalnız mı bırakayım?"

Damien içinden kıkırdarken ona takdir dolu bir bakış attım.

"Her ikisini de denemek mi?" diye sordu Sergei.

"Kai bunun arkasında bizim olduğumuzu düşünüyor, bu yüzden öyle olmadığını kanıtlarsak, Japonlar'ın tüm silahlarını getirecektir."

"İtalyanlar da öyle," diye ekledi Kirill. "Özellikle de İrlandalıların tehdidini bildikleri için."

"Her iki kampa da üst düzey kişileri göndermeliyiz," dedi Igor, benim daha önceki önerimi tekrarlayarak.

"Kai ile görüşeceğim," dedim. "Dün diyaloğa açık görünüyordu..."

İçimde bir şey hareket ettiğinde, sesim boğazımda düğümlendi. Oyuncak titriyordu.

Kahretsin.

Ses çıkmıyordu ama uyarım kesinlikle vardı.

Gözlerim büyüdü ve masanın karşısındaki Kyle'a kaydı. Bir eliyle içkisini tutuyordu, diğer eli masanın altına gizlenmişti; şüphesiz buna neden oluyordu.

İç çamaşırım saniyeler içinde ıslanırken kıvranmam sadece sürtünmeyi artırdı.

Kıvranmamı fark eden Igor, içten bir endişeyle, "İyi misin?" diye sordu. *Lütfen yüzümün kızardığını falan söyleme.*

"Ben... ben iyiyim," diye mırıldandım.

Kyle'ın bakışlarıyla karşılaşmaya çalıştım ama o Sergei'ye aşırı ilgi gösteriyormuş gibi yaptı. Konuşurken keskin yüz hatları rahattı, hatta kayıtsızdı. "Kai ikna olmuş görünüyordu. Kirill'in bunu doğrulamasını öneririm çünkü onun Yakuza ilişkileri buradaki herkesten daha iyi."

"Kontrol edebilirim," dedi Kirill.

İçimdeki uğultuya değil, ona odaklanmaya çalıştım ama bu uyarılmayla neredeyse imkânsızdı. Sanki Kyle'ın parmakları içimdeyken duşta geri dönmüştüm ve...

Hayır. Kafamdan çık.

"Bu arada, İtalyanları ziyaret etmeme izin ver," dedi Kyle, Sergei'ye. "Benim düğünüm olduğu için Don'dan özür dileyebilir ve ne düşündüklerini öğrenebilirim."

"İtalyanlar özür dilenildiğinde çok hoşnut olurlar," dedi Igor.

"Aynen öyle." Kyle babasına gülümsedi, ardından bakışları yavaşça, telaşsızca bana kaydı. Sonra dudakları alaycı bir gülümsemeye büründü.

Kes şunu, dedim ağzımı hareket ettirerek, dengemi korumak için masanın kenarını sıkıca tutunuyordum.

Sırıtışı genişledi, sonra onu gizledi ve erkeklerle dolu bir odada bana işkence etmiyormuş gibi davrandı.

"Adrian'ı da yanına al," dedi Sergei. Kyle da başını salladı.

"Ben de gidiyorum," dedim sessizce, iniltiyi içime atarak.

"Hayır, gitmiyorsun," dedi Kyle.

"Evet, gidiyorum. Bu *bizim* düğünümüz. İkimiz de gidersek daha açık olurlar."

"Ya da kadın olduğun için daha kapalı olurlar," diye iddia etti Mikhail.

"Adrian ve ben yeteriz." Kyle, titreşim yoğunlaşırken gözlerime baktı.

Parmaklarım titredi ve inlememek, sızlanmamak ya da utanç verici sesler çıkarmamak için tüm irademi kullanmam gerekti. Hayatım boyunca hiç bu kadar uyarılmamıştım ve rahatlayamayacağım gerçeği beni daha da çılgına çeviriyordu.

"Rai," Sergei bana seslendi ama kulaklarımda çınlayan uğultu yüzünden sesini zorlukla duydum. "İyi değil misin?"

"Sen iyi misin?" Kyle iki saniye içinde yanıma geldi ve sevgi dolu bir koca gibi alnıma dokundu. Ona tekme atmak istesem de dikkatimi içimdeki uğultudan başka yere veremedim.

Şakaklarımdan ter damlaları akarken dudaklarımı sıkıca kapattım. Konuşamıyordum bile çünkü ağzımı açarsam, şu anda çıkacak tek şey utanç verici, muhtaç bir ses olacaktı.

"Özür dilerim, *Pakhan*. Görünüşe göre dün gece onu çok yormuşum."

Onun sözleri odaya bir felaket gibi düştüğünde sinirlerimin gerildiğini ve yüzümün renginin attığını hissedebildim.

Sergei'yle Igor boğazlarını temizlediler. Damien ve Kirill kıkırdadı, Mikhail ise ikimizin kafasını masanın üzerine koymak istiyormuş gibi görünüyordu.

Bunu söylediğine inanamıyordum.

Söylememişti, değil mi? Lütfen duyduğum şeyin hayal gücümün ürünü olduğunu söyleyin.

"Onu dinlenmeye götüreceğim." Kyle beni hiç zorlanmadan kollarına aldı. İstesem de direnemezdim çünkü şey hâlâ titriyordu ve bacaklarım jöle gibiydi.

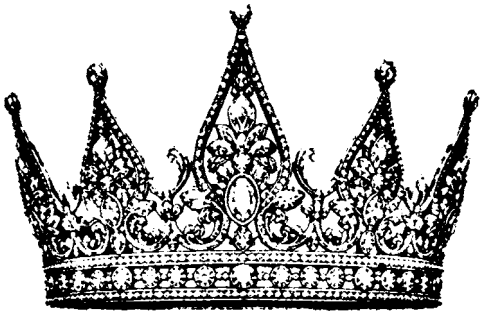
Ancak aynı zamanda, onun kollarında bu pozisyonun neredeyse doğal bir şey gibi bu kadar tanıdık hâle gelmesinden nefret ettim.

Dışarı çıkmadan önce titreşim arttı. Bir çığlık attım ve sonra yüzümü omzuna gömdüm, oyuncak klitorisime vururken sesi bastırdım.

Dalga aniden beni vurunca gömleğini sertçe ısırdım.

Kahretsin.

Sanırım az önce orgazm oldum.

16. BÖLÜM

Rai

Kyle beni odadan çıkarırken, onun gömleğinin kumaşıyla çığlığımı bastırdım. İçeriden gelen mırıldanmaları, Kyle'ın kesin ve kendinden emin bahanelerini, sonunda biz çıktıktan sonra kapıyı kapatan korumayı zar zor duydum.

Bu az önce olmamıştı.

Büyük amcamın ve kardeşliğin liderlerinin önünde orgazm olmamıştım.

Kyle'ın cesedinden kurtulmanın en iyi yolunu düşünürken, bacaklarımın arasında uğultu yoğunlaştı.

"Kes şunu..." Sesimdeki iniltiyle sözlerim yarıda kaldı. Sesimdeki tahrik, daha önce hiç duymadığım bir şeydi.

"Neyi keseyim?" Merdivenlerin dibinde yavaşça durup kulağıma fısıldadı. "Sana zevk vermeyi mi?"

Nefesinin sıcaklığı ve çenesindeki hafif sakalların kulak kepçeme değmesi, işitme duyumdan başlayıp bacaklarımın arasına yayılan farklı bir tür sürtünme uyandırdı.

Hayır, bu yine olamazdı. Yine olmazdı.

Beni indirmesi için kıvrandım ama o sadece klitorisime uyguladığı yoğunluğu artırdı.

"Kahretsin..." diye nefes vererek tırnaklarımı gömleğine batırdım.

"Hoşuna gitti mi?" Sırıtıyordu.

"Siktir git," diye mırıldandım.

"Henüz değil ama bu arada oyuncaklarımla seni tatmin edebilirim." Kulak mememi yaladı, dilini üzerinde gezdirdi, sanki dilimi yiyormuş gibi dilimle oynadı ve ısırdı. "Bu kadar hassas olacağını beklemiyordum. Aletim sıkı amının derinliklerine daldığında yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum."

Sıkılmış dişlerimin arasından çıkan iniltiyi engelleyemedim. Kendime bunun sadece oyuncağın uyarımı yüzünden olduğunu söyledim ama onun sözleri ateşe daha fazla odun atıyordu.

Sanki bu gerçekten olacakmış gibi, kesin bir şekilde söylüyordu. Onun için soru, ne zaman olacağıydı; olup olmayacağı değil ve nedense bu vaat, gelecekte beni bekleyen patlayıcı zevk karşısında göğsümü çarptırdı.

"Bir kez daha boşalacaksın, değil mi?" dedi düşünceli bir tavırla, dudaklarını yaladığını göstermek için kulak mememi bıraktı.

Çılgınca başımı sallayarak bu görüntüyü görmezden gelmeye çalıştım. Onun beni tekrar ele geçirmesine izin verirsem yazıklar olsun bana.

"Evet, boşalacaksın. Beni içinde hayal ediyor musun? Sert, hızlı ve kaba bir şekilde sana girerken, sikimi iyi bir prenses gibi alıyor musun?"

Kafamda canlandırdığı görüntü karşısında bacaklarım kasıldı. Denesem bile kurtulmam mümkün değildi. Çok kaba, çok açıktı ama vücudum hiç mümkün olmayacağını düşündüğüm şekillerde buna tepki veriyordu.

"Rai?"

Arkamızdan gelen Vlad'ın sesiyle duyulmayacak şekilde nefesimi tuttum. Beni bu hâlde görmemeliydi. Kimse görmemeliydi. Bu, yıllarca uğruna emek verip fedakârlık yaptığım imajımı yok etmenin kesin bir yoluydu.

Yine de hayatım pahasına bile, uzaktan yaklaşan fırtınayı durduramadım. İçimdeki havanın değiştiğini, ısındığını, beni alt edip bir daha bırakmayacak olan çarpışmaya hazırlandığını hissedebildim.

"Her şey yolunda mı?" Vlad'ın sesi yaklaştı, bu da bize yaklaştığı ve bu konuyu bırakmayacağı anlamına geliyordu.

O, herkesten çok, hasta ya da yaralı olmadıkça kimsenin beni taşımasına izin vermediğimi bilirdi. Neden Kyle'ın beni bu şekilde taşımasına izin vermek bu kadar kolay hâle gelmişti? Ne var ki, istesem bile buna engel olamazdım. Bacaklarım beni taşıyamazdı ve zayıflığım Vlad'ın gözü önünde görünür olurdu.

"Ona siktirip gitmesini söyle," diye mırıldandı Kyle.

"Kapa çeneni," diye tısladım.

"O zaman belki de seni hemen burada bırakmalıyım, böylece küçük mafya prensesinin aslında ne kadar sürtük olduğunu görebilir." Her kelimeyle sesi daha da karardı.

"K-Kyle..." Gözlerimi kocaman açarak başımı salladım. "Yapma..."

"Lütfen de."

"Lütfen siktir git," diye mırıldandım.

"Bana ihtiyacın olduğunda doğru tavır bu değil." İçimdeki şey titreşimlerini artırırken, ellerini benden çekmeye başladı.

Kahretsin. Orgazm olacaktım.

Beni bırakmasın diye tırnaklarımla gömleğini tırmaladım. "Yapma! Lütfen, *lütfen*."

"Mükemmel. Şimdi parlak zırhlı şövalyene, daha önce söylediğim gibi, siktirip gitmesini söyle."

"Ben... ben iyiyim, Vlad." Sesim titredi ve başka sesler çıkmaması için alt dudağımı ısırdım.

"İyi görünmüyorsun." Vlad görüş alanımda durduğunda, Kyle'ın gömleğine saklandım. Vlad'ın şu anda yüzümü görmesini istemiyordum, o yüzü ben bile tanıyamazdım.

"Sadece biraz rahatsız," dedi Kyle, genellikle istediğini elde etmek için kullandığı hoş bir ses tonuyla. "Onu odamıza götüreceğim."

Odamıza mı? O ne zaman *bizim* odamız olmuştu?

"Ona bir bakayım." Vlad önümüze geçti.

"Neden karımı muayene edesin ki?" Kyle'ın tüm kayıtsızlığı yok oldu. "O, istediğin gibi davranabileceğin Rai değil. Artık bana bağlı, benimle evli ve benimle birlikte olacağına dair yemin etti, o yüzden gözlerinle ellerini ondan uzak tut."

Vlad homurdandı ama kenara çekildi. Kardeşlikte kimse kocayla karısı arasına giremezdi. Hiç kimse, *Pakhan* bile. Bu ilişki, bizim aramızdaki ilişkiden daha kutsaldı.

Bu yüzden Vlad bile zorlamadı.

Onu sakinleştirmek için, "Gerçekten iyiyim, Vlad," diye tekrarladım başımı kaldırmadan.

Kyle sonunda merdivenleri çıktığında, içimde biriken şiddetli duyguyu daha fazla bastıramadım.

Kyle'ın boynuna daha sıkı sarılırken orgazmın beni sarmasına izin verdim. Uyarı çoğunlukla bacaklarımın arasında

olsa da tüm vücudum kasıldı ve Kyle'ın kollarında kontrolsüzce titredim.

"İşte böyle," diye fısıldadı. "Bana o kendini bırakmış yüzünü göster. Gerçek özgürlüğünü."

Başımı kaldırıp onun ifadesine baktım çünkü nedense maskesini düşürmüş gibi hissettim.

Odamın önündeki Katia ve Ruslan'ın silüetleri merakıma son verdi. Bize, daha doğrusu bana doğru koştular.

Beni bu hâlde görmesinler diye yüzümü Kyle'ın gömleğine sakladım. Beni zayıf göreceklerdi ve zayıf insanlar Vory'de hayatta kalamazdı.

"Rai kendini biraz iyi hissetmiyor. Onu yatağa yatıracağım." Kyle benim adıma konuştu ve buna çok minnettar oldum, her ne kadar bu hâle gelmemin sebebi o olsa da.

"Onu hastaneye götürelim mi?" diye sordu Katia.

"Arabayı getireyim." Ruslan gitmeye başladı.

"Gerek yok." Kyle onlara işaret etti. "Aşağı inmelisiniz. İhtiyacı olursa sizi çağırır."

Tereddütlü göründüler ama ben hafifçe başımı sallayınca itaat edip merdivenlere yöneldiler.

Odamın kapısını açtığında, içeride kimse olup olmadığını kontrol etmek için bir göz attım. Tabii ki boştu.

Yatak odam sadeydi. Büyük bir çift kişilik yatak, bir konsol ve simetrik olarak dizilmiş iki kapı vardı. Biri banyoya, diğeri giyinme odama açılıyordu.

Balkon kapısı her zamanki gibi kapalıydı. *Dedushka*, küçükken bana keskin nişancılara karşı dikkatli olmamı öğretmişti. Bu yüzden bu evin tüm pencereleri kurşun geçirmez camdan yapılmıştı. Kurulumu bir servete mal olmuştu ama

bizimki gibi tehlikeli bir hayat sürüyorsanız hiçbir şeyi hafife alamazdınız.

Dedushka bana keskin nişancılara karşı dikkatli olmamı öğrettikten sonra, beni kollarında taşıyan bu katili getirmemeliydi. Böyle olmamalıydı.

Kyle beni ayağa kaldırıp kapıyı kilitledi. Ondan uzaklaşarak dengemi sağlamak için duvara yaslandım çünkü o şey hâlâ içimde titriyor, daha fazla orgazm istiyordu.

Terli, titreyen elimle duvara tutunarak, elbisenin altına uzandım ve uyarılmamın kanıtı parmaklarımı ıslattığında utançtan gözlerimi kapattım.

"Dur."

Bu emir verici söz duraksamama neden oldu, gözlerim yavaşça açıldı. Otoriteye boyun eğen biri hiç olmadım ama Kyle'ın bunu kullanma şekli her zaman içimde gizli bir yere saplanıyor, kafamı karıştırıyordu.

Kyle, hayatım boyunca birlikte olduğum aşağıdaki erkekler gibi aşırı otoriter değildi. Erkeklerin hâkimiyetine alışkındım ve genç yaşta bundan korkmayı bırakmıştım.

Ancak Kyle uysal, hatta yaklaşılabilir görünüyordu, sanki bu işi yapmak yerine doktor ya da çekici bir CEO olması gerekiyormuş gibi. Bunun aldatıcı bir görünüş olduğunu bilsem de o bunu o kadar iyi mükemmelleştirmişti ki, erkeksi, otoriter tarafını gösterdiğinde durup ona bakmaktan başka seçeneğim kalmıyordu.

"Eğer çıkarırsan, anlaşmamız geçersiz olur." Çenesini bana doğru eğdi. "Top sende."

"Bütün gün içimde bu şeyle dolaşmamı mı bekliyorsun?" Sesimin titremesinden, çaresiz ve kontrolsüz görünmesinden nefret ettim.

"Bu seni biraz rahatlatmalı, fildişi kulenden aşağı indirmeli."

"Kyle..." Onu uyarmak istedim ama onun adı yerine inilti gibi bir ses çıktı.

"Bir anlaşmamız vardı. Sen benim oyuncaklarımı takacaksın, ben de İrlandalıları istediğin yere getireceğim. Dünyana geri mi dönüyorsun, Bayan Sokolov?"

Bana öyle demesinden nefret ettim. Birbirimizi tanıdığımız, birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra bu çok uzak ve garip geldi. Ancak kimi kandırıyordum? O zamanlar benim için sadece geçmişte bir anlam ifade etmişti. Şimdi ise hiçbir anlamı yoktu.

"En azından bunu durdur," dedim dişlerimi sıkarak.

"Benden istediğini alabileceğin kelimeyi söyle."

"Ne kelimesi?"

"Yalvar bana. Bu pis sokak köpeğine, seni ıstıraptan kurtarması için yalvar."

"Ben Rai Sokolov'um. Kimseye yalvarmam."

"Vladimir'in önünde yaptın. Tekrar yapabilirsin. Merak etme, zamanla alışkanlık hâline gelir."

"Sana yalvarmayacağım-ahhhh..." Vibratörün sesini duyulacak kadar artırdığında sözlerim iniltiyle sona erdi. "Dur... ahhh..."

"Hâlâ beş yoğunluk seviyesi daha var, inatçı kaldığın her dakika için bir tane." Elini cebinden çıkarıp küçük siyah bir uzaktan kumanda ortaya çıkardı. "Aslında, bir kademe daha yükseltelim ve bunu her saniye yapalım, şu andan itibaren."

Düğmeye bastı; titreşim dayanılmaz bir seviyeye yükselirken duvara yaslandım. Göğüs uçlarım elbisenin gömülü sutyenine sıkıştı ve bacaklarım titredi.

"Kyle..."

"Bu yalvarmak değil. Daha çok çabala." Tekrar düğmeye bastığında inledim, utançtan dudaklarım titrerken ıslaklığımın iç çamaşırımı ıslattığını ve iç uyluklarımı kapladığını hissettim.

"Tanrım..."

"Evet, bu kutsal olmayan birleşmede yardım etmeyecek." Tekrar düğmeye bastı ve bu sefer, dildo içime daha derine girerken çığlık attım. Bakire değildim ama en son cinsel ilişkiye girdiğimde on yıl önceydi, yani bakire sayılırdım.

"İki tane daha kaldı... Ah, bekle. Meğer yedi tane varmış. Senin gibi yaramaz kızlar için özel modları olduğunu unutmuşum."

"Tamam, sen kazandın, durdur şunu."

"Yalvarıp ikna edici olmadıkça olmaz."

"Durdur... l-lütfen..."

"Sonunda ne dedin? Tam anlamadım."

"*Lütfen*."

"İşte bu." Bir düğmeye bastı ve titreşim durdu.

Yere kaydım, nefesimi düzenlemeye çalışırken midemde yerleşen hayal kırıklığı hissini durdurmaya çalıştım.

Onun sesi havayı doldurmadan önce üzerime bir gölge düştü. "O kadar da zor değildi, değil mi?"

Ayağa kalktım, elimi kaldırıp yüzüne tokat attım. Ses, bizi çevreleyen sessizlikte yankılanırken avucum yandı. "Beni aşağıdaki adamların önünde *asla* zayıf bir duruma düşürme. Ben sadece senin karın değilim, *V* Şirketi'nin yönetici müdürüyüm ve kardeşliğin bir değeriyim. Senin beni aşağı çekmen için bu kadar yol kat etmedim."

Çenesi gerildi ve beklediğim öfke yerine, dudaklarında manik bir sırıtış belirdi. "Seninle istediğim gibi oynayacağım."

"Beni yıkamayacaksın, duydun mu?"

"Avcıyı avıyla kışkırtmamalısın, prenses. Bu sadece avlanma isteğimi tetikleyecek."

"Bunun hesabını soracağım. Sana söz veriyorum." Onu itip, temizlenmek için banyoya girdim.

"Oyuncağı çıkarma," diye seslendi arkamdan. "Çıkardığını anlarım."

Ona bakmadan omzumun üzerinden orta parmağımı gösterdim.

İçeri girip kapıyı kilitlerken arkamdan alçak bir kahkaha duyuldu. Kyle'ın bunu yapmamam konusunda verdiği uyarıların canı cehenneme.

Aynada yüzüme baktım ve bu sabah olduğu gibi, bana bakan kadını zar zor tanıdım. Yanaklarım kızarmıştı, dudaklarım şişmişti, genelde kusursuz olan saçlarım dağınık görünüyordu. En kötüsü neydi biliyor musunuz? İçim hâlâ karıncalanıyor, Kyle'ın ellerinde çektiğim işkenceyi daha da fazla istiyordum.

Kısa sürede beni, ona ve onun ilgisine doyamayan bir mazoşiste dönüştürmüştü.

Bu adam bana ne yapıyor böyle?

Kendime sinirlenerek, raftan bir havlu alıp ıslattım ve bacaklarımın arasını sildim. Mahvolmuş iç çamaşırımı çıkarıp çöpe attım, artık kullanılamaz hâle gelmişti. Kendimi tekrar düzgün hâle getirmek biraz zamanımı aldı.

Kyle bununla beni alt edebileceğini sanmıştı ama belli ki, kim bilir nereye kaybolduğu sırada geride bıraktığı Rai'yi tanımıyordu.

O, odanın kapısını açarken banyodan çıktım. Son cümlesini duydum: "...yoldayım. Her şey plana göre gidiyor."

Ya da o öyle sanıyor.

Kyle, ortada kalana kadar felaketi hissetmeyecekti. Söz verdiğim gibi, bugün bana yaşattığı tüm bu pisliğin bedelini ödeyecekti.

@ayisigikitap

17. BÖLÜM

Kyle

Adrian'ı aşağıda arabasında buldum.

Selam vermek için çenesini kaldırdı, ben de yanına otururken aynısını yaptım.

Yine de hemen yola çıkmadık. Pencereden dışarı bakarak tüm korumalarının yerlerinde olup olmadığını kontrol etti. Dikkatli biri olduğu bilindiği için bu hiç de şaşırtıcı değildi. Sessiz ve stratejik yapısı, onu Vory'nin en güçlü, hatta en ölümcül direklerinden biri hâline getirmişti.

"Korumaların nerede?" diye sordu.

"Onlara ihtiyacım yok."

Açık gri gözleri biraz titredi. Donuk, bulutlu bir gökyüzü gibi solgundular ama aynı zamanda yoğun, sert ve acımasızdılar. Onun acımasız kişiliğine nasıl katkıda bulundukları garipti. Bunu sık sık göstermezdi ancak gösterdiğinde oyun biterdi.

Genel görünüşü diğer liderlerden farklıydı. Koyu siyah saçlarıyla düzgün kesilmiş sakalı her zaman özenliydi ama yine de asi görünürdü. Amerikan aksanıyla mı, yoksa Rus aksanıyla mı konuştuğuna bağlı olarak, en az Rus görünüm-

lü ya da en çok Rus görünümlü olarak geçebilirdi. Kardeşlik için işini yaparken bu taktiği sık sık kullanırdı.

"Rakibini küçümsemek, daha başlamadan yenilmenin kesin yoludur, Kyle." Amerikan aksanını kullandı.

"Onlar benim seviyeme ulaşamazlar."

"Kibir de kaybetmenin başka bir yolu."

"Felsefi saçmalıkları bırak. Igor ısrar edince kendime bir koruma tuttum." Kalabalığın içinde saç rengi açılmış bir velet aradım. "İşte orada."

Adrian kaşlarını kaldırdı. "Çocuk gibi görünüyor."

"Çünkü o bir çocuk. Yirmi yaşında, yeni işe alınmış bir yetim, okulu bırakmış. Ona Bratva'nın kurallarını öğretiyorum."

"İnanmadığın bir şeyi ona nasıl öğretiyorsun?"

"Hey." Kırılmış gibi yaptım. "Rus marşını söylememem, bu kutsal birliğin bir parçası olmadığım anlamına gelmez."

"Rus marşını söylemiyoruz. Bratva'nın neden kurulduğunu biliyor musun?"

"Tabii ki biliyorum... SSCB ve Dünya Savaşı saçmalıkları; bunları dinlemek istemiyorum. Beni ilgilendiren şey, İtalyanlarla olan aşk hikâyen. Aşırı güvensiz Luciano ailesini sana bu kadar güvenmeye iten ne? Var olmayan çekiciliğin olamaz."

"Rai'nin seninle evlenme nedenine benzer bir şey olabilir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Şantaj."

Hırlamak istesem de gülümsedim.

"Ne?" Ruh hâlimdeki değişikliği fark etti. "Kendi isteğiyle seninle asla evlenmezdi. Sergei bile bunu biliyordu. Bu

da beni şu soruya getirdi: O senin kim olduğunu anladığında ne yapacaksın?"

"Anlamayacak."

"Peki ya anlarsa?"

"Anlarsa ne olur?"

"Hayatını cehenneme çevirir."

Bunu yapacağından hiç şüphem yoktu.

Rai'nin az önceki meydan okuyan ifadesi aklıma geldi, acı çekmesine rağmen bana nasıl baktığı. Bir şeyi kanıtlamak için bana tokat attığı ânı hatırladım. O kadın, eşsiz bir azimle sert çelikten yapılmıştı. Nikolai, Rusların dayanıklılığını onun kemiklerine işlemişti ve bu çok açıktı.

Ancak o metal kaleyi eritip içindeki kişiye ulaşabilecek biri varsa, o da bendim.

Oyuncaklar ve oyunlar sadece başlangıçtı, asıl olacaklar için bir hazırlık aşamasıydı.

Onun bedeniyle başlayıp lanet ruhuyla bitirecektim. Bana ne kadar karşı gelirse, onu kırma isteğim o kadar artıyordu.

Bu garipti çünkü bu benim görevimin bir parçası değildi. Rai Sokolov'a takılmak, geri dönme amacımı tehlikeye atabilirdi. Yine de o meydan okuyan gözlerle bana baktığında, tek düşünebildiğim onu kabul etmekti.

"Prenses demişken," dedi Adrian ve ilk içgüdüsel tepkim onun boğazına yumruk atmaktı. Ona prenses olarak hitap etmeye sadece *benim* hakkım vardı.

Pencereden dışarı baktığımda; tabii ki Rai kesin ve kendinden emin adımlarla bize doğru geliyordu. Makyajıyla saçı düzgündü, dünyayı ele geçirmeye hazır görünüyordu.

Bir gün bunu yaparsa şaşırmazdım. Tabii ben ortada yokken.

Benim tarafımdaki kapıyı açtı ve içeri daldı. Adrian'ın yanına kaymadığım için kısmen kucağıma oturdu. Sadece giysilerimizin birbirine değmesi ama onun yakınlığı, elbisesinin altındaki teninin sıcaklığı, hâlâ içine soktuğum oyuncağı takıyor olması aletimi canlandırdı.

Derin bir nefes aldım ancak bu sadece işleri daha da kötüleştirdi çünkü kokusu burnuma girdi. O, köylülerini yok etmeye gelen egzotik bir tanrıça gibi kokuyordu. Onun varlığını hissettiren sadece yoğun parfümü değildi, aynı zamanda parfümün onun doğal kokusuyla karışmasıydı.

Aklımı aletimden uzaklaştırmam birkaç saniyemi aldı.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" Hoşnutsuzluğumu gizlemedim.

Duygularımızı kontrol etmek bize öğretilen ilk şeydi ama bu ateşli kadın etrafta olduğunda, onca yıl sanki yok olmuş gibi geliyordu.

"Lucianoları ziyarete gidiyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi Adrian, benim kesinlikle hissetmediğim bir sakinlikle.

Rai çenesini kaldırdı. "Ben de geliyorum."

"Hayır, gelmiyorsun." Onu arabadan itmeye çalışsam da kolumu tuttu, tırnakları kumaşa ve tenime battı. Sanki küçük bir kedi tarafından çiziliyormuşum gibiydi. Yüzündeki ifade ise bunun tam tersiydi. Bir görevi vardı ve bunu başarana kadar durmayacaktı.

Bu, onun hiç değişmeyen özelliklerinden biriydi: kararlılık ve korkusuzluk.

"Beni durduramazsın. Beni arabadan atarsan, kendi arabamla peşinden gelirim."

"Ne yapacaksın?" Umursamıyormuş gibi davrandım. "Lazlo'ya, düğünümüzde vurulduğu için üzgün olduğunu mu söyleyeceksin?"

"Aynen öyle."

"Hayır. Bir kadının onu ziyarete gönderilmesi saygısızlık olarak algılanır."

Dudakları ince bir çizgiye dönüştü çünkü haklı olduğumu biliyordu. İtalyanlar, Ruslar kadar gelenekçiydi, hatta daha da kötüydü. Kadınların liderlik pozisyonlarında olmasını hiç hoş karşılamazlardı. Vory'nin küçük grubuna girmesine izin verilmesinin tek nedeni, Nikolai'nin torunu olması ve büyük amcası hüküm sürerken arka planda kalacak kadar akıllı olmasıydı. Ancak bu, içine atıldığı dünyanın cinsiyetçi gerçekliğini sevdiği veya kabul ettiği anlamına gelmiyordu. Rai her zaman akıntıya karşı yüzen bir tip olmuştu.

"Benim düğünüm olduğu için saygısızlık sayılmaz," diye karşılık verdi.

"*Bizim*," diye düzelttim.

Bana sert bir bakış attı ama bu konuda yorum yapmadı. "Önemli olan, Lucianolar bu jesti takdir edecekler."

"Hayır, takdir etmeyecekler, bunun için suçlanacak olan sen değilsin. Sergei seni gönderdiği için saygısız görünecek."

"Öyle bir şey yapmadı."

"Öyle yaptığını düşünecekler."

"Birlikte gidersek, daha saygılı olur." Adrian'a bir bakış attı. "Değil mi?"

Hâlâ sohbete katılmadan, bir ucube gibi gösteriyi izleyen Adrian, bir kez başını salladı.

Rai'nin omuzları çöktü, yüzündeki ifade düştü. Köşeye sıkıştığını ve bu konuda hiçbir şey yapamayacağını biliyordu.

Nedense gözlerindeki bakış, umutsuzlukla karışık hayal kırıklığı içimi sıkıştırdı.

Yüzünde o bakışı görmek istemiyordum. Asla. Nedenini bilmiyordum ama hoşuma gitmiyordu.

"Eşiyle görüşmek istemez misin?" diye önerdim.

Adrian, sanki düşüncelerimin nereye gittiğini ve neden onu kovmaya bu kadar kararlıyken böyle bir şey söylediğimi tam olarak biliyormuş gibi kaşlarını kaldırdı.

"Onu teselli etmeyi mi kastediyorsun?" diye sordu.

"Öyle bir şey ama samimi görünmeli, acıma duygusundan kaynaklanmamalı."

"O zaman şimdi seninle gitmem için iyi bir neden var."

"Hayır."

"Neden olmasın?"

"Çünkü samimi görünmez." Durup kolunu okşadım. Bu hareketim onu da benim kadar şaşırttı ve kocaman gözleriyle bana baktı. "Sadece kadınlar için bir *brunch* düzenle ve onu onur konuğu yap."

Yüzünü buruştururken burnu seğirdi ama hemen sakladı. Bu tuhaf bir şekilde sevimliydi. "Kadınlarla bağ kurmakta iyi değilim."

"Gayet iyisin. Anastasia ve..."

Elini ağzıma koyarak beni susturdu ve başını hafifçe salladı. Doğru. Vory'deki hiç kimsenin ikiz kardeşinin varlığından haberdar olmasını istemiyordu. Gerçi Adrian'ın bunu çoktan anladığından şüpheleniyordum.

Elini çektim ama avucumda tutmaya devam ettim. Ne zaman ona dokunmak bu kadar alışkanlık hâline gelerek ba-

ğımlılık hâline dönüştü, bilmiyordum. "Anastasia'nın yardımını al, böylece bunu atlatabilirsin."

Şüpheci bir şekilde gözlerini kısarak bana baktı. Onu suçlayamazdım. Tüm davranışlarım kırmızı alarm verilmesini gerektirecek kadar şüpheliydi.

"Sana güvenmiyorum," dedi açıkça.

"Güvenmemelisin de. Bana güvendiğin anda kendi mezarını kazmaya başlarsın, prenses."

"O zaman bu plana nasıl uymamı bekliyorsun?"

"Sana en iyi seçeneğin hangisi olduğunu söylememe gerek yok. Beynin zaten aşırı hızda çalışıyor, o yüzden sana ne söylediğini dinle."

Beni bir saniye fazla uzun süre izledi. Göz temasını kesmeye çalışmadım. Rai ile bakışma savaşında bağımlılık yapan bir şey vardı, değişmeyen bir başka şeydi.

Bir boğaz temizleme sesi, ilk önce onun bakışlarını başka yöne çevirmesine neden oldu.

"Balayını bitirdiyseniz..." Adrian sözünü bitirmedi.

"Hayır, balayı bu gece başlıyor." Rai'ye imalı bir bakış attım.

"Sanki!" Omzuma vurup arabanın kapısını açtı.

"O sapık," diye Adrian'a fısıldadım.

Bana doğru döndü, öfkeyle bakarken yanakları kızardı. "Duydum ve değilim."

"Eh, birimiz öyle."

Adrian'ın dudakları seğirdi ama tam olarak gülümsemedi. Bu, İngiltere'nin güneşi üzerinden geçen bir tek boynuzlu at kadar nadir bir olaydı.

Mümkünse, Rai'nin yanakları daha da kızardı ama beni görmezden gelmeyi tercih etti. "Lia'nın *brunch*'a geleceğine güvenebilir miyim?"

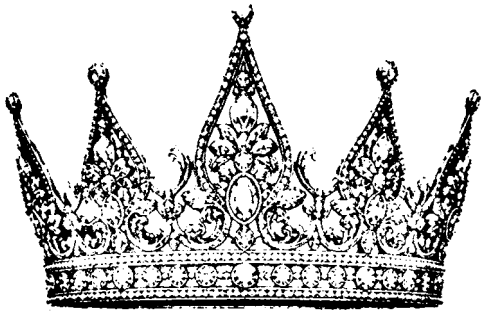
Çok korunaklı karısından bahsedilince, Adrian'ın tavrı değişti fakat ifadesi aynı kaldı. Normal bir insanın fark edemeyeceği kadar hafif şekilde kasları gerildi. Bunu fark edebilmemin nedeni, vücut dilini, özellikle de saldırıdan önce rakibin vücut dilini okumak için eğitilmiş olmamızdı. Adrian şu anda öyleydi; saldırmaya hazırdı.

Vay canına, bu çok ilginç değil miydi?

"Bu aralar sağlığının iyi olmadığını biliyorsun," dedi Rai'ye gülümseyerek.

"Hadi ama. Öğleden sonra olacak ve onu uzun süre alıkoymayacağım." O sessiz kalınca, "Israr ediyorum. Gün ve saati sana mesaj atarım," diye ekledi. Arabadan inmeden önce, gömleğimin yakasını düzeltiyormuş gibi yapıp, eğilerek dudaklarını kulağıma değdirdi. Fısıldadığında, inatçı sesi aletimi sertleştirdi. "Bu iş burada bitmedi."

Kesinlikle bitmemişti.

18. BÖLÜM

Rai

"Hiçbir şey mi?" Odamın oturma alanında otururken Katia ve Ruslan'a baktım.

Daha doğrusu, ben oturuyordum. İki korumam hâlâ benim yanımda dinlenmeyi reddediyordu, emrettiğimde bile.

"Yeraltına kadar araştırdım, hanımefendi," dedi Ruslan sert sesiyle. "Kimse Kyle Hunter'ın Bratva'ya katılmadan önceki hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyor."

"*Dedushka*'nın zamanından önce bile mi?"

Başını salladı.

"Bir şey daha var," diye araya girdi Katia, kolları önünde ve bacakları açıktı, sanki hazırda bekliyormuş gibiydi.

"Ne?"

"Hunter soyadı sahte veya uydurma olabilir."

Harika. Kocam olarak aldığım adam, en büyük gizemdi. Korumalarımdan onu araştırmalarını istediğimde, ayrıntılı bir rapor beklemiyordum ama en azından geçmişi hakkında bir şeyler öğrenebileceğimi düşünmüştüm. Ona karşı kullanabileceğim her şey olabilirdi.

Adrian'ın arabasından atılmamdan dolayı kanım hâlâ kaynıyordu. Kyle birkaç gün önce gelmişti, şimdiyse Sergei adına önemli işler yürütüyordu.

Uzun zaman önce, cinsiyete dayalı adaletsiz bir dünyada yaşadığımı anlamıştım ama bu seferki acı farklıydı. Ona karşı gücümü daha da kaybettiğimi hissediyordum, bu bir daha olmayacaktı.

Yeniden olmasına izin veremezsin, diye kendimi azarladım.

"Hanımefendi?"

Katia'ya baktım. "Evet?"

"Saygısızlık etmek istemem ama neden bizim takip edemediğimiz biriyle evlendiğinizi sorabilir miyim? Biz..." Ruslan'la birbirlerine baktılar. "Sizin için endişeleniyoruz."

"Daha önce sizi hiç bu kadar kötü görmemiştik," diye ekledi Ruslan.

Bu sözleri söylememeleri gerekirdi. Şimdi, keskin bıçaklar hâlinde yetiştirdiğim ve sertleştirdiğim buz, onların endişeli ifadeleri karşısında eriyordu.

Bu ikisinde gördüğüm kadar derin bir sadakat görmemiştim. Beni kurtarmak için ateş hattına atlayacaklarından hiç şüphem yoktu. Tabii ki onlara izin vermezdim. Onlar benim için sadece korumalardan çok daha fazlasıydı. Geçen gün Reina'ya söylediğimde ciddiydim: onlar benim ailemdi ve ailemi korumak için gerekirse dişimle, tırnağımla savaşırdım.

"Endişelenmenize gerek yok. Ben bir Sokolov'um ve biz her zaman kazanırız. Ayrıca, geçmişini gizli tutması, onun var olmadığı anlamına gelmez."

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Katia.

"Bu, bizzat kendisini daha derin araştırmam gerektiği anlamına geliyor."

Ruslan dikkatini Katia'ya, sonra tekrar bana çevirdi. "Yalan söyleyebilir."

"Araştırmamı açıkça yapmayacağım, böylece farkına varmayacak. Öncelikle, Igor ile babalık ilişkisinin gerçek olup olmadığını öğrenmek için gizli bir DNA testi yapmak istiyorum. Kyle'ın saçını ben bulurum."

"Igor'unkini bulmak kolay olmayacak." Katia yüzünü buruşturdu. "Güvenliği bir kale gibi."

"Hizmetçilerden birine rüşvet verebiliriz," dedi Ruslan.

Kafamı salladım. "Rüşvete yatkın değiller ve tüm bu iş bize geri tepebilir. Igor, onu gözetlediğimi öğrenirse harekete geçecektir, ayrıca onun mali durumunu araştırdığımdan beri onunla ince bir çizgide yürüyorum. Karısını ziyaret etmek için bir bahane uydururum."

"Evet, Stella sizi seviyor. Düğünde sürekli sizden bahsediyordu."

"Umarım bunu yaptıktan sonra fikri değişmez." Eğer gerçekten kayınvalidem çıkarsa, oğluna karşı samimi olmadığımı anlayacaktı.

Akşamın geri kalanında, korumalarımla birlikte *brunch* için stratejik planlamamıza devam ettik. Lazlo'nun karısının önderliğindeki İtalyanları da davet etmek istiyorsam, bunu bizim evde yapamazdım. İtalyanların hiçbiri karısını Rusların evine göndermezdi. Müttefik olabilirdik ama bu bir orman kanunuydu, kimse diğerine tamamen güvenmiyordu.

İtalyanların bizimle aynı kontrolü hissedebilmeleri ve dolayısıyla güvende olabilmeleri için ortak bir bölgede bulunan halka açık bir yer olması gerekiyordu.

Anastasia ve Lia da bana katılmak zorundaydı, böylece kendi halkımla daha rahat hissedebilecektim. Reina da burada olsaydı mükemmel olurdu ama ikiz kardeşimi bu dünyaya sokmaktansa göğsümden vurulmayı tercih ederdim.

Korumalarım gittikten sonra, Ana ile biraz vakit geçirip ona *brunch*'tan bahsettiğimde o heyecandan zıpladı. Hayatı boyunca korunmuş olması, en ufak bir değişiklikte bile heyecanlanmasına sebep oluyordu.

Onun mutluluğu bulaşıcıydı. Ben de yüzümde kocaman bir gülümsemeyle odama döndüm.

Kyle'ı oturma odasında, parmakları kahve masasının üzerinde duran bir dizüstü bilgisayarın klavyesinde hareket ederken bulduğumda gülümsemem hemen kayboldu.

Midem düğümlendi; hâlâ içimde derinlerde duran oyuncak, hareket etmese de karıncalanmaya başladı. Bu duygulardan, ona karşı hissettiğim tanıdık ve samimi duygulardan nefret ediyordum.

Bu yüzden hemen savunmaya geçtim. "Odamda ne yapıyorsun?"

"*Bizim* odamızda," dedi başını kaldırmadan. "Biz evliyiz, *Bayan Hunter*, hatırladın mı? Yoksa çok mu içtin ve seni tekrar cezalandırmam mı gerekiyor?"

En yakınımdaki nesneyi, yani yastığı alıp ona fırlattım. Yastığı başının üstünde yakaladı, dikkati hâlâ dizüstü bilgisayardaydı ama dudakları sanki tam olarak hangi düğmeye basması gerektiğini biliyormuş gibi sırıtıyordu.

Eh, sürprizler yapan tek kişi o değildi ama önce... "Oyuncağı çıkarıyorum."

"Hayır."

"Zaten gece oldu. Uyurken onu takmamı beklemiyorsun, değil mi?"

"Ne planladığım seni ilgilendirmez. Tek yapman gereken anlaşmanın kendi kısmını yerine getirmek. Şimdi, uslu bir prenses ol ve ben konferans görüşmesi yaparken sessiz kal."

"Kiminle?" Yavaşça ona yaklaştım.

"Lucianoların ikinci patronu ve iki mafya babası. Adrian ve benimle iş konuşmak istiyorlar."

"Lazlo'ya yaptığın ziyaret iyi geçti mi?"

"Aslında mükemmel geçti. Benim şahsen gitmemden hoşlandı ve Adrian'ı çok sevdi, yani beklendiği gibi gitti." Sonunda başını kaldırıp gözlerime baktı. "Şimdi bizimle gelseydin her şeyi nasıl mahvedeceğini anladın mı?"

Dudaklarımı büzdüm ama bunun sebebi sadece Lazlo meselesi değildi. Kyle'ın yüzüne, parıldayan gözlerine, şehvetli dudaklarına, keskin hatlarına ve şakağına gelişigüzel düşen saç teline bakmaktan kendimi alamadım.

Şimdi de ona göz süzüyordum. *Ona göz süzmeyi bırak.*

"Kalacağım ve dinleyeceğim," dedim aniden, dikkatimi başka yöne çekmek için.

"Neden?"

"Çünkü bu Bratva'nın işi, ben de haberdar olmak istiyordum."

"Benim tek başıma yapabileceğime güvenmiyorsun." Açıklaması garipti, sanki belirli bir cevap bekliyormuş gibiydi.

"Güzel. En azından bunu biliyorsun."

Gözleri tekrar dizüstü bilgisayara düştü ama benim doğrulamamı ne reddetti ne de onayladı. Bir süre sonra, "İtalyanlar sesini duyarsa, anlaşma geçersiz olur. Bize güvenemezler. Anlıyor musun?" dedi Kyle.

Ses tonu beni rahatsız etti. Mekanikti, sanki beni önemsemiyor ya da benden uzaklaşıyormuş gibiydi.

Göğsümde patlayan acıdan nefret ettim. "Peki."

Kyle, bu konferans görüşmesinde başına ne geleceğini hiç bilmiyordu. Dolabıma gidip, Ana'nın bana düğün hediyesi olarak aldığı kısa, koyu kırmızı geceliği giydim.

Göğüslerimi kapatan dantel şeffaftı, bu yüzden biri yeterince yakınsa meme uçlarım görünüyordu. Yumuşak ipek vücuduma nazikçe düşüyordu ama kıçımı zar zor örtüyordu.

Aynanın önünde durup ne yapacağımı düşündüm. Bu, giyebileceğim en son şey gibi görünüyordu. Ayrıca, baştan çıkarma benim en büyük zayıflığımdı. Daha önce hiç denememiştim, ayrıca beni savunmasız bir duruma sokuyordu.

Aynı zamanda, bunu yapmazsam, benden koparılan gücü geri alma şansım olmayacağını da biliyordum.

Başımı yana eğip, parmak uçlarımla boğazımın dibindeki mor renkli öpücük izini okşadım. Acı hissettiğimde, rahatsızlık verici bir iğne gibi batıyordu. Uyluklarım aynı anda kasılsa da yüzümü buruşturdum.

"Bunu yapabilirsin," diye kendime fısıldadım, sonra dönüp hissetmediğim bir özgüvenle dolaptan çıktım.

Reina'nın, Asher'ın dikkatini çekmek istediğinde nasıl yürüdüğünü hatırladım; her zaman onun tüm dikkatini çektiği için çok uğraşmasına gerek yoktu. Kapının önünde dururken kalçalarımı hafifçe salladım.

"Adamlarımız şehir merkezindeki kulübün yakınında konuşlanacak," dedi biri İtalyan aksanıyla.

"O tarafta sınırlı destek sunacağız ancak asker sayısı pazarlık edilebilir." Adrian'ın sesiydi.

"Bu hafta için istihbarat alabilirim." Kyle hâlâ dizüstü bilgisayarında hızlıca yazmaya devam ediyordu, belli ki telefonla konuşurken aynı anda başka işler de yapıyordu. "Başlıca endişelerimiz neler?"

Boğazımı temizlemeden veya ses çıkarmadan onun dikkatini çekmenin en iyi yolunu düşünmeye çalıştım. Tam konsolumdan bir şey düşürmek üzereyken, Kyle sanki başından beri orada durduğumu biliyormuş gibi başını kaldırdı.

Gözlerimiz karşılaştı ve bir an için beni tamamen gördüğünü düşündüm. Belki de beni tamamen görmezden gelir, görevim daha başlamadan başarısız olurdu.

Ancak sonra, elleri klavyede yazmayı bıraktı ve dudakları aralandı. Çok ufak bir hareketti ama ona doğru yavaş -ve umarım baştan çıkarıcı- bir adımla yürümem için ihtiyacım olan tek tepki buydu.

İtalyanlar kulüplerinden birinde yaşanan bazı güvenlik sorunları hakkında konuşurken, onun dikkati benim üzerimde kaldı. Kyle, sanki cüppemin altına uzanıp bir silah çıkararak onu kalbinden vuracağımı bekliyormuş gibi her hareketimi takip etti.

Bunu yapabilseydim, yedi yıl önce, o arkasına bakmadan gittiğinde yapardım.

İçimden başımı salladım. Bu geçmişle ilgili değildi. Bu şimdiki zaman ve benim hak ettiğim güçle ilgiliydi.

Onun önünde durduğumda, Kyle'ın gözleri ısındı ve beni baştan aşağı süzdü, görünür göğüslerime özellikle dikkat etti.

Onun bakışları altında meme uçlarım dantele karşı sertleşti. Kollarımı göğsümün üzerinde çaprazlamamak için tüm irademi kullandım.

Gözleri nihayet yüzüme döndüğünde, bana sessizce, "*Ne yapıyorsun?*" diye soran sorgulayıcı bir bakış attı.

Sinirlerim beni ele geçirmeden önce, onun önünde dizlerimin üzerine çöktüm.

Gücümü geri alma zamanıydı.

19. BÖLÜM

Kyle

Rai, açık bacaklarımın arasına diz çökerek eğildi.

İtalyanların Adrian ile ne konuştuklarına neredeyse hiç dikkat etmedim. Tek odaklanabildiğim şey, önümde duran, üzerinde sadece kışkırtıcı bir şeffaf gecelik olan kadındı.

Bakışlarım kırmızı kumaşın arasından görünen pembe meme uçlarına kaydı. Ağzım lanet olası azgın bir ergen gibi sulandı. Tüm arzularım, o meme uçlarını ağzıma alıp emmek ve o şaşkın, muhtaç sesini çıkarana kadar ısırma ihtiyacıyla doruğa ulaştı.

Düşüncelerim, o emin ama biraz titrek ellerle kemerime uzandığında kesintiye uğradı.

Onu durdurmalı, dizüstü bilgisayarı almalı ve balkona çıkmalıydım. Ya da daha iyisi, oyuncağını açıp kendi zevkim için ona biraz işkence yapabilirdim ama olduğum yerde donup kaldım. Emretsem bile uzuvlarım hareket etmedi.

İçimde derin bir yer, onun bunu ne kadar ileri götüreceğini ve tam olarak nereye varmak istediğini görmek istedi. Rai, aramızda hiçbir zaman bir şey başlatmadı, cinsel olsun ya da olmasın. Dünyadan daha güçlü, asi bir ruh gibi görünebilir-

di ama Nikolai'nin onu yetiştirdiği Rus tarzında gelenekçi biriydi.

Bu da onun gerçekte neler yapabileceğini keşfetmeyi daha da eğlenceli hâle getirecekti.

Beklediğimden daha hızlı bir şekilde kemerimi çözdü, sonra düğmeyi ve fermuarı açmaya başladı. Görevine başlarken konsantre olmuş bir şekilde kaşlarını çatmıştı.

"Kyle en kısa sürede bilgileri alabilecek." Adrian'ın ağzından çıkan adımın sesi bir anlığına dikkatimi dağıttı.

"Evet," dedim, ilk kez seks yapan ergen bir çocuktan daha hızlı sertleşmeme rağmen şaşırtıcı derecede sakin bir sesle. "Sadece aklındaki yerlerin ayrıntılı tanımlarına ihtiyacım var."

Rai küçük elleriyle *boxer*'ımdan aletimi çıkarırken iniltiyi bastırdım. Tüm kan kasıklarıma hücum ederken düşünme sürecim havaya karıştı. Tanrıya şükür video konferans değildi, yoksa şehvetim herkesin gözü önünde görünür olurdu.

Rai dizlerinin üzerinde bana yaklaşırken utangaç bir gülümseme attı, ardından alt dudağını müstehcen bir şekilde yaladı. *Lanet olsun.* Gergin Rai'nin böyle bir yanı olduğunu kim bilebilirdi? Ya da benim için isteyerek dizlerinin üzerine çökeceğini?

Uzun bir yalama yaptı, dilini penisimin tabanından ucuna kadar kaydırdı.

Bu sefer, dizüstü bilgisayarın sesini kapattım ve bir homurtu çıkardım. O bunu tekrar yaparken ensemi tuttum, parmaklarımla saçlarını topladım. "Beni uzun süre okşayacak mısın, prenses?"

O inleyerek, yavaş ve telaşsız şekilde yalamaya devam etti. "Hımm."

"İki saniye içinde bir şey yapmazsan, o ağzını kullanacağım."

"Kyle?"

Dizüstü bilgisayardan gelen adım beni sesi açmaya itti. Tenime gülümsedi, sanki lanet bir lolipopmuş gibi yukarı aşağı yalıyordu. Parmakları, dudaklarının ve dilinin ritmine uyan bir incelikle testislerimi okşadı.

"Gerekli önlemleri alacağım," dedim, az önce neyi kabul ettiğimi hiç bilmesem de.

Rai bacaklarımın arasında diz çökmüş olabilirdi ama beni testislerimden tutuyordu, hem gerçek hem de mecazi anlamda.

Sadece bir saniye için beni ağzına aldı, sonra aniden beni bıraktı ve tekrar yalayıp benimle lanet oyunlarını oynamaya devam etti.

"Şehir merkezindeki kulübün önünde yirmi dört saat güvenlik görevlileri olması gerekiyor," dedi İtalyanlardan biri. Biri kafama silah dayayıp bu üç kişiden hangisi olduğunu tahmin etmemi istese, hayatım pahasına bile onu tespit edemezdim.

"Tüm oyuncularımızı tek bir yerde toplarsak şüphe çekebiliriz," diye cevap verdim, sonra parmaklarım yavaşça Rai'nin saçlarına uzandı ve saçlarını topuzda tutan tokaları çıkardım.

Sarı, parlak saçları omuzlarına döküldü ama o işine devam etti.

"Beni sıkıyorsun." Esniyormuş gibi yaptım. "Eğer rolünü oynayamıyorsan, dizlerinin üzerine çökme."

Gözleri, genellikle bir meydan okumaya hazır olduğunu ve kazanmak için hiçbir şeyden vazgeçmeyeceğini gösteren o ışıltıyla parladı.

Beni boğazının derinliklerine kaydırdı ve küçük ağzı için çok büyük olsam da mümkün olduğunca çok almaya çalıştı. Sessiz mod seçeneği için şükrettim çünkü olmasaydı, diğer tarafta bulunan adamlar onun inlemeleriyle eşzamanlı olarak benim inlemelerimi duyarlardı.

"Siktiiir." O beni şiddetle emerken başım kanepeye düştü. Ancak odaya ilk girdiğinde verdiği titreşim kadar gürültülü ve deneysel değildi.

Bunu benden önce başka bir erkekle yaptığını düşünmek kanımı kaynattı. Bu dudaklar bana aitti. Rai bana aitti. Bu gerçeğe meydan okumaya cesaret eden herkes uykusunda vurulup öldürülecekti.

Bu, şimdiye kadar yaptığım en kolay cinayet olacaktı.

Kafası yukarı aşağı sallanırken, hâlâ saçını rehin tutarak ona baktım. Hareketleri benim istediğim kadar hızlı değildi ama kararlı ifadesiyle ısrarcı hareketleri bunu telafi etti.

"Kulübe ne zaman gidebilirsin, Kyle?" diye sordu Adrian.

Sessiz modu kapattım ama parmağımı düğmede tutarak, "Sabah dokuzda," dedim.

Yine sessiz modu açtım ama Rai, alt dudağını yalayıp üst dudağına dilini kaydırarak, aniden aletimi bıraktı.

"Oyun bitti mi?" diye sordum nefesimi vererek.

"Hayır." Elini penisimin üzerinde yukarı aşağı gezdirdi. "Ağzımı becermeni istiyorum."

Lanet olsun.

O anda neredeyse boşalacaktım ama penisim bu daveti geri çeviremezdi. Fikrini değiştirmesi için ona zaman tanımadım, elimi saçlarına doladım, yumruğumla saçlarını kavrarken penisimi boğazının derinliklerine soktum.

Gözleri yaşardı, bu da öğürme refleksinin tetiklendiği anlamına geliyordu ama en içgüdüsel şey bu olsa da bana karşı koymaya çalışmadı.

Ben de onu orada tutarak nefesini ve benim düşündüğümden çok daha güçlü olan lanet karakterini elinden aldım.

Yüzü kızardı, gözyaşları yanaklarından aktı ama göz teması kurmayı kesmedi. Parmakları, daha çok destek olmak için uyluklarıma tutundu.

Onun içinden çıktığımda nefes nefese kaldı, çenesinden salya aktı ve dudakları titredi.

"Kaç tane koruma getireceksin, Kyle?" diye sordu Adrian.

Aletimi dudakları boyunca kaydırarak ön sıvıyla ıslattım. "Aç."

O da açtı, bana dik dik bakmasına rağmen dudakları beni içine almak için *O* şeklini aldı.

Bu ateşli kadının önümde diz çöküp ağzını becermeme izin verdiği bilgisi beni daha da sertleştirdi. Bu imkânsız olmalıydı çünkü zaten onun pembe meme uçlarına boşalmak üzereydim.

"En fazla on," dedim yarı normal bir ses tonuyla, sonra tekrar sessiz moda aldım ve boğazının en arkasına ulaşana kadar ittim.

Rai inledi, tırnakları uyluklarıma o kadar sert battı ki, kumaşla deriyi neredeyse deldi. Saçlarını kavrayarak başını sabit tuttum ve ağzına girip çıktım. Bir süre aletimi arkada tuttum, hareket etmemesi için saçlarını sıkıca kavradım. Bunu her yaptığımda, yeni gözyaşları yanaklarından aktı ve salya yarı saydam tenini lekeledi.

Yine de durmadım. Bunu tekrar tekrar yaptım, dün gece neredeyse yalvardığı cezayı ona verdim.

Muhtemelen beklediğinin aksine, çabuk boşalmadım. Kendimi tuttum, ağzını olabildiğince iyice becerdim. Böylece tekrar dizlerinin üzerine çöktüğünde, sadece bana bakarken, sanki hayatını iki elimde tutuyormuşum gibi hissettiği bu anı düşünecekti.

Bu da olabilirdi.

Zirveye ulaştığımda onu yerinde tuttum, hayalarımla sırt kaslarımı sıktım. Diline ve dudaklarına boşaldım.

"Yut." Aletimi çekip işaret parmağımla çenesini tuttum, sonra ağzını kapattım. "Bir damla bile boşa harcamayacaksın."

Yuttu ama gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Bu kadının inatçılığı sınır tanımıyordu. Hâlâ önümde diz çökmüş durumdaydı, saçları dağınıktı, yüzünde gözyaşları, salya ve sperm lekeleri vardı. Ancak sanki beni diz çöktüren oymuş gibi bana bakıyordu.

Bu da olabilirdi.

Bu çatışmayı kazanmış olabilirdi ama savaşı asla kazanamayacaktı.

İtalyanlardan biri tekrar bana seslendi. Saçını bıraktım ve bilgisayarımın mikrofonunu açtım.

Rai ayağa kalktı, çenesini bana doğru kaldırdı, ardından tuvalete gitti.

Geri çekilen sırtını, geceliğin kıçına nasıl yapıştığını, her hafif kalça sallamasıyla siyah iç çamaşırının çizgisini ortaya çıkarmasını izlemeye devam ettim.

Aletim yeniden canlandı, *boxer*'ımın sınırları içinde yarı sertleşti. *Siktir*. Hiç vakit kaybetmeden vajina kölesi olmuştum.

Konferans görüşmeme devam ettim. Rai'nin banyoda temizlendikten sonra doğruca yatağa gittiğini fark ettim. Benim yönüme bakmadı, bir şey söylemeye çalışmadı.

Görüşme bittiğinde, aklımdaki tek düşünce ona katılmaktı.

Pantolonumla gömleğimi çıkardım, *boxer*'ımla kaldım ve arkasına kaydım.

Nefesi düzenliydi, gözleri kapalıydı.

Neden bu kadar çabuk uykuya dalmıştı? Oyuncağı çıkarmak için bile sormamıştı.

Örtüyü attım, aramıza uzandım ve geceliğini beline kadar kaldırıp iç çamaşırını aşağı çektim.

Bir anlığına, onun muhteşem kalçaları dikkatimi dağıttı ve bir kalçasını elimle kavradım. O, başını yastığa gömerek inledi.

"Bu kız benim olacak," diye uyuyan vücuduna fısıldadım. "Yakında."

İşe koyuldum, yavaşça bacaklarını ayırıp oyuncağı çıkardım. Onu tutmayı sevsem de bütün gün ve bütün gece içinde tutmak hijyenik değildi.

Yine inledi, bu sefer parmağı şeffaf kumaşın üzerinden nazik bir ritimle meme ucunu okşadı. İşte şimdi sertleşmiştim.

Siktir.

Bu kadar derin uykuda olduğu için bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. Oyuncağı halının üzerine attım ve kollarımı ona dolamaya çalıştım. Bu pozisyon, penisimin durumunu daha da kötüleştirdi, iyileştirmedi ama bu benim için sorun değildi.

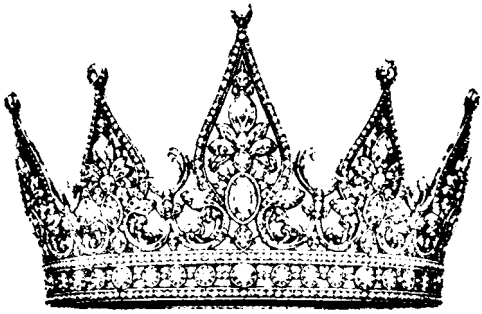
Rai, başı benim kol kasıma, eli de koluma gelecek şekilde yuvarlandı. Bir an durup onun huzurlu yüz hatlarını in-

celedim. Saçları tenime düştü ve dudakları hafifçe aralandı. Uyurken çok farklı görünüyordu, hatta melek gibiydi.

Keşke uyanıkken de bu kadar uysal olsaydı. Ancak kimi kandırıyordum? Beni her zaman etkileyen onun bu hâliydi. Onun kişiliğinde değiştirmek istediğim hiçbir şey yoktu, sinir bozucu olsa bile.

Onu kendime doğru çektim, böylece başlarımız birbirine değdi.

Bu kadını geride bırakmak, görevimi tamamladıktan sonra muhtemelen en zor kısım olacaktı.

20. BÖLÜM

Rai

İnci küpemi takıp başımı eğerek telefonumu omzumun üzerine tuttum.

Ruslan, bugünkü *brunch* için iki hafta boyunca hazırladığımız güvenlik önlemleri hakkında bana bilgi verdi. Aramaları yapmış, Lazlo'nun karısı, kız kardeşi ve birkaç İtalyan mafya liderinin kadınlarını da dahil etmiştim.

Sergei ve Igor bile bunun iyi bir plan olduğunu söylediler. Kyle, planı kendisinin yaptığını söylemeyerek tüm övgüyü benim almama izin verdi, buna ihtiyacım da yoktu. Yine de fikirleri her zaman -kasıtlı ya da kasıtsız- başkalarına atfedilen biri olarak, bu sefer topu bana bırakması hoşuma gitti.

Katia, belki de bunu kasten yaptığını bile söyledi.

Kim bilir? Tek emin olduğum şey, bu günün hiçbir şekilde mahvolmayacağıydı.

Ruslan işini bitirdikten sonra, "Arabayı hazırla," dedim. "Anastasia ve ben birazdan aşağı iniyoruz."

Bu sabah Ruslan ve Katia'yla uzun bir koşu yapmama rağmen kaslarım gergindi. Formda kalmak için sık sık birlikte antrenman yapıyorduk ama son zamanlarda fiziksel egzersizler bile yetmiyordu.

Telefonu kapattıktan sonra diğer küpeyi de taktım. Aynada Kyle'ın yansımasını gördüğümde hareketlerim yavaşladı. Tam arkamda duruyordu, göğsü sırtıma bir nefes uzaklıktaydı.

Bu, bana gizlice yaklaşabildiği on ikinci seferdi ve onu sadece o istediğinde görebiliyordum. Onun izni olmadan gerçekleşmeyecek başka ne sürprizler hazırlıyordu acaba?

Açık mavi bir gömlekle koyu gri pantolon giymişti. Saçları şekillendirilmişti, her zamanki duş jeli gibi kokuyordu ama kokusunda standart olan hiçbir şey yoktu. Sadece onda koklayabildiğim özel bir erkeksi misk kokusu vardı. Ya o çok eşsizdi ya da ben ona o kadar alışmıştım ki, doğal kokusunu hiç çaba harcamadan tanıyordum.

"Aşağıda olman gerekmiyor mu?" Boynumdaki incileri düzeltiyormuş gibi yaptım.

"Güzel karımı ben götürmeyi tercih ederim."

"Ruslan var."

"Israr ediyorum." İki elini omuzlarıma koydu ve başparmağı boynumda bıraktığı yeni öpücük izini okşadığında donup kaldım.

Fondötenle büyük ölçüde kapatılmış olsa da dokunuşuyla yeniden canlanarak beni kıvrandırdı.

İki hafta önce boğazıma girdiğinden beri, oyun oynama yöntemlerini geliştirmişti. Artık, oyuncağı içimde ne zaman hareket ettireceğini hiç bilmiyordum.

Bütün gün tetikteydim, tanıdık titreşimi bekliyordum. Bilinmezlik hissi beklentiyi daha da artırıyor, neredeyse... heyecan verici hâle geliyordu.

Heyecan verici... Bu benim sözlüğümde çok garip bir kelimeydi ama bunun bir tanımı varsa, o da kesinlikle Kyle'dı.

Oyuncak çalışmaya başladığında, neredeyse o anda boşalıyordum. Eğer yakınımdaysa ya da beni sadece tahrik etmek için ararsa, orgazm genellikle kaçınılmazdı ve on kat daha güçlü oluyordu.

Dinamiklerimiz tuhaftı, sık sık her konuda çatışıyorduk. Hâlâ ikimiz de hedeflerimize ulaşmak üzere bize serbestlik sağlayacak gücü elde etmek için mücadele ediyorduk.

Ben, ailemi ve *Dedushka*'nın bıraktığı mirası korumak istediğim için mücadele ediyordum.

Kyle ise, sanırım Vory'nin merdivenlerini tırmanmak istediği için mücadele ediyordu. *Sanıyordum* çünkü onunla ilgili hiçbir şeyden asla emin olamıyordum. O hâlâ çıkış yolu olmayan karanlık bir tüneldi.

İş yapması gerektiğini söyleyerek toplantılardan istediği anda ayrılıyordu ama sonra sanki sevgilisiyle konuşuyormuş gibi telefonunda mesaj yazıyordu. Toplantılarda, Igor'un önerileriyle çelişse bile, benim önerilerime ince bir şekilde katıldığını fark etmemeye çalışıyordum. Bunu mizahla ve dikkat çekmemek için ihtiyatlı bir şekilde yapıyordu. Kyle zekiydi; benim adıma konuşmadan, arka planda kardeşlikteki konumumu sağlamlaştırmama yardım etme şekli beni şaşırtıyordu.

Ona niyetini sorduğumda, karı koca olduğumuz için olduğunu söyledi. Onun sözlerine kanacak değildim ama neden tüm bunları yaptığını da anlayamıyordum.

Sonra, bazı geceler, ben uyuduktan sonra eve geç geliyordu. Onu sadece arkamdan bana sarıldığında ve içimdeki oyuncağı çıkardığında hissediyordum.

Sabahları, boynumu dişleriyle ısırıp parmaklarını içime sokarak beni uyandırıyordu, ardından orgazm olana kadar beni bırakmıyordu.

Bu rutinin iki hafta içinde bu kadar doğal hâle gelmesinden nefret ediyordum. Dün gece bana katılmadığında, bütün gece uyuyamamış olmamdan nefret ediyordum. Geçmişten gelen hayaletler alanımı doldurmuş, ne kadar uğraşsam da onları kovamamıştım. Ya da bu sabah oyuncağı içime sokmadığında, bir şeylerin eksik olduğunu hissetmiştim.

"Nerede olduğumu sormayacak mısın?" Boynumu okşamaya devam etti.

Zaten biraz sıkmış olmama rağmen parfüm şişesini kaldırdım. "Umurumda değil."

"Dün gece ve bu sabah beni özlemediğini mi söylüyorsun?"

Bileğime biraz parfüm sürdüm. "Hiç de değil."

"Birazcık bile mi?"

Dudaklarım titredi ama, "Hayır," dedim.

"Eminim vücudun beni özlemiştir." Bir eliyle boğazımı arkadan kavrarken, diğer eli sırtımda dolaştı ve sonra güçlü avucuyla kalçamı kavradı. "Eminim ki amını kontrol etseydim, bana gerçeği söylerdi."

Midemde bir karıncalanma hissederken gözlerimi kapatıp vücudumda uyandırdığı hislere kapılma dürtüsüne direndim. Beni boğazımdan sert ve acımasızca tutuşu, başka hiçbir şeyin yapamadığı kadar beni tahrik ediyordu.

Ancak onun yine istediğini yapmasına izin vermeyecektim. Dün gece gitmişti, tıpkı yedi yıl önce gittiği gibi. Peki bu sefer? Bu sefer, telefon numarasını izlemeye devam etmiştim ama yeşil tuşa basmamıştım. Geçmişte aradığımda, tek duyduğum şey aynı mesajın tekrar tekrar çalmasıydı ve o mesaj kâbuslar görmeme neden oluyordu.

Bu yüzden, bedenim onun dokunuşuna isteyerek teslim olsa da ben teslim olmayacaktım. O, benim o parçamı öldürmüştü.

Ondan uzaklaşarak, beni bırakmasını sağladım ve ona döndüm. "Nerede vakit geçirdiğin ya da kiminle vakit geçirdiğin umurumda değil."

"Gitmiyordum," dedi sakin ve yatıştırıcı bir sesle, sanki önceki düşüncelerimi okumuş gibi.

Çenem titrese de onu sabit tutmaya zorladım. "Gitmen umurumda değil."

"Sana gitmeyeceğimi söylüyorum. Nerede olduğumu bilmek istemeyebilirsin ama ben örnek bir koca olup sana yine de söyleyeceğim. Nicolo Luciano ile kulübünde bir toplantım vardı. Beni, kendisi ve kardeşleriyle birlikte evlerinde bir içki içmeye davet etti."

"Umurumda değil demiştim."

"Ondan önce, senin için test yaptırdım ve kliniğin sonuçları sana e-postayla göndermesini sağladım." Sanki ben hiçbir şey söylememişim gibi devam etti. "Yarı sarhoş olarak dönseydim seninle yatardım, bu yüzden Luciano malikânesinde kalmayı tercih ettim."

Onun sözlerinin hiçbir anlamı yokmuş gibi davrandım ve odadan çıkıp aşağı indim. Yemek odasının kapısı kapalıydı, bu da Sergei'nin yine sabah toplantısı yaptığı anlamına geliyordu.

Anastasia girişteki kanepede otururken, Vlad korumalarıyla konuşuyordu. Sofistike, çiçekli bir elbise giymişti. Saçları açıktı ve topuklu ayakkabıları yepyeniydi.

Beni görür görmez ayağa kalktı, dönerek gülümsedi. "Nasıl görünüyorum?"

"Her zamanki gibi mükemmelsin." Yanağına öpücük kondurup koluma girmesine izin verirken Vlad'a seslendim. "Güvenlik prosedürlerini korumalarla zaten halletmiştik."

"Tekrarlamanın bir zararı yok." Bakışları benden Anastasia'ya kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Sizinle gelmemi ister misiniz?"

"Gerek yok." Kyle'ın sesi arkamızdan duyuldu. "Ben bayanlara eşlik edeceğim."

Bu konuda onunla tartışmanın bir anlamı yoktu. Vlad ile yine sözlü bir savaş başlatacaktı, bunun için vaktim yoktu. Bu yüzden Sergei'nin ikinci adamına başımı sallayarak bunun benim için sorun olmadığını belirtip dışarı çıktım.

Kyle elini belime koydu. Bu sahiplenici hareketi gözümden kaçmadı. Vlad'ın uzak durması gerektiğini bilmesi için bunu yapmıştı. Onun ve kardeşliğin diğer liderlerinin, özellikle Damien'in önünde bunu bir alışkanlık hâline getirmişti.

Kyle'ın tutuşundan kurtulmaya çalıştım ama bu sadece onun tutuşunu daha da sıkılaştırmasına neden oldu. Omurgamdan bir titreme geçti.

Ana ve beni *brunch* için kiraladığımız kafeye götürdü. Kafe sakin bir mahalledeydi, Adrian'ın karısını göndereceği kadar özel bir yer olarak kabul ediliyordu.

Yine de hem bizim hem de İtalyanların korumaları, çevredeki sokaklarla kafenin arkasındaki alanı dolduruyordu. İrlandalılar bir süredir sessizdi, bu da her zaman iyiye işaret değildi.

Hatta, daha büyük bir saldırıya hazırlanmak için radarın altında kalmış olabilirlerdi.

Binaya varır varmaz, Kyle arabayı düzgünce park etmeden arabadan indim. Anastasia ve Kyle da peşimden geldi.

Onu uzaklaştırmak için arkaya döndüm. "Burası sadece kadınlara özel. Geri dön."

"Eminim benim eşlik etmemi takdir edeceklerdir."

Tam konuşmak üzereyken, uzun bir araba tam önümüzde durdu.

İtalyanlardan biriydi.

Bir güvenlik görevlisi çıkıp arka kapıyı açtı. Küçük, esmer bir kadın, kocaman bir şapka ve beyaz çerçeveli güneş gözlüğü takmış olarak araçtan indi.

Emilia Luciano, Lazlo'nun kendisi tarafından büyütülen en küçük kız kardeşiydi.

Kırmızı rujlu dudaklarında bir gülümseme belirdi ve bize doğru koşarak Kyle'ın kollarına atladı, yanağına öpücük kondurdu. "Seni görmeyeli uzun zaman oldu."

Ne halt...

"Uzun zaman demem," dedi Kyle, onu kendinden uzaklaştırmaya çalışmadı.

"Haklısın. Dün gece o kadar da uzun zaman önce değildi ama neden öyle hissediyorum?"

Dün gece.

Lanet olası dün gece?

Onun kardeşleriyle birlikte olduğunu sanıyordum ama kız kardeşinden bahsetmeyi unutmuştu. Elim çantamın askısını yumruk gibi sıkarken ikisine de tokat atmamak için tüm gücümü kullandım.

Neden umursayacaktım ki? Daha önce söylediğimde ciddiydim, onun nerede ve kiminle olduğu umurumda değildi.

Yine de asit gibi bir his içimi anında eritti.

Bu aşağılanmaydı. İşte buydu. Şu anda yanmak üzereymiş gibi hissetmemin tek nedeni buydu.

Dedushka bana *onurumun* ve haysiyetimin her şeyden önce geldiğini, biri bunları lekelemeye çalışırsa buna izin vermememem gerektiğini öğretmişti.

Bu yüzden aralarına dalarak Emilia'ya elimi uzattım. "Rai Sokolov, bugünün ev sahibesi."

Kyle'dan uzaklaşıp benim güçlü el sıkışmamı uysal bir el sıkışmasıyla karşıladı. "Emilia. Resmî olarak tanıştığımıza memnun oldum. Kardeşlerim senden *çok* bahsediyorlar."

"O zevk bana ait. İtibarım benden önce geliyorsa ne mutlu bana."

"Her zaman iyi hikâyeler değil." Bu iğnelemeyi bir gülümsemeyle gizlemeye çalıştı.

"Daha da iyi." Elimi Kyle'ın koluna koydum. "Görüyorum ki kocamla tanışmışsın."

Bu kelimeyi söylemek dilimde garip hissettirmedi. Hatta çok doğal geldi. *Ne halt oluyor böyle?*

"Ah, tabii." O samimiyetsiz gülümsemesine devam etti. "Bu adam tam bir hazine."

Ben de ona gülümsedim. "Onunla evlendiğimden beri bunu herkesten daha iyi biliyorum. İçeride görüşürüz."

Burada daha fazla zaman geçirmek istermiş gibi tereddüt etti ama sonra, "Tabii," dedi.

"Ana." Büyük kuzenime gülümsedim. "Ona yolu gösterir misin lütfen?"

O da ipucunu anladı ve Emilia'nın yanına giderek onun ayrılmasını sağladı. O kaybolana kadar arkasından bakmaya devam ettim.

"Kıskançlık duyabileceğini bilmiyordum, prenses."

O anda, tüm gücümle Kyle'ın koluna tırnaklarımı geçirdiğimi fark ettim. Hemen bırakıp çenemi kaldırdım. "Kıskanç değilim."

"O zaman az önce olanlara ne diyorsun?"

"Sadece onurumu koruyordum. Bana bir daha saygısızlık edersen, ben de sana saygısızlık ederim."

"Peki bunu nasıl yapacaksın?"

"Göze göz, Kyle. Buna inandığımı biliyorsun. Bir dahaki sefere bir kadının sana sarılmasına izin verirsen, benim de sarılacak başka bir erkek bulacağımı bil. Bir kadınla yatarsan, ben de iki erkekle yatarım ve eğer havamda olursam bir kadınla da sevişirim."

Beni boğazımdan yakaladı. Hareketi o kadar hızlıydı ki, nefesim kesildi, gözlerim fal taşı gibi açıldı. Beni arkaya doğru itti, ta ki kıçım arabaya çarpana kadar. Normalde kayıtsız olan gözleri, boğazımda hissedebileceğim kadar derin bir öfkeyle parlıyordu. "Bir daha asla ama *asla* bunu tekrar etme. Sen benim karımsın, lanet yerini bil."

"Sen de benim kocamsın," dedim dişlerimi sıkarak. "Lanet yerini bil."

"Benim ateşimle oynamaya kalkışma, Rai. Bir erkek, sana dokunmak bir yana, sana baktığı anda boğazını keserim ve gözlerinden hayatın kayboluşunu izlerim, böylece son saniyesine kadar benim olan şeye dokunmaması gerektiğini anlar."

"O zaman bana da aynı şekilde davran. Ben senin karınım, bu yüzden seninle eşitim, istediğin gibi davranabileceğin ikinci sınıf bir vatandaş değilim. Bana çifte standart uygulamaya kalkışma, tepkim hoşuna gitmez."

"İnan bana, benim tepkim de hoşuna gitmez. Ben intikamın varlığına inanırım, Rai."

"Dün gece Emilia'yla yatmanın sebebi bu muydu?"

"Emilia'yla yatmadım."

"Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Kıskandın mı, Bayan Hunter?"

"Sadece birini aramam gerekirse diye soruyorum. Kai ya da Damon buna hazır olurdu."

Çenesi gerildi. "Rai..."

"Ne?" diye tersledim. "*Önce* sen yaptın."

"Emilia'yla yatmadım. Sen varken neden bunu yapayım ki?"

"Sözlerin seni hiçbir yere götürmez. Kanıt istiyorum."

"Sözüm, ihtiyacın olan tek kanıt. Bu evliliğin yürümesi için buna inanmaya başlamalısın."

"Bu evliliğin yürümesini istediğimi kim söylemiş?"

"O zaman birbirimizi yok etmeyi mi tercih edersin?"

"Zaten yok etmiyor muyuz?"

Birbirimize bakmaya devam ettik; bakışlarımız çarpıştı ve vücutlarımız gerildi. Ne kadar sürdüğünü bilmiyordum ama bir anda boynumu tutuşu daha az tehditkâr, daha çok... cinsel hâle geldi. Bu değişimin ne zaman gerçekleştiğini ya da tamamen benim hayalim olup olmadığını bilmiyordum ancak tenimle uyluklarım karıncalanmaya başlamıştı.

Kyle başını eğdi, ağzı benimkinden birkaç santim uzaktaydı. "Çok inatçısın," diye fısıldadı.

"Benimle evlendiğinde bunu biliyordun," diye mırıldandım, dikkatimi dudaklarından ayıramadan.

"Biliyordum. Sadece bunun beni ne kadar çıldırtacağını bilmiyordum."

"Hâlâ gidebilirsin."

"Gitmeyeceğimi söyledim."

Midem kelebekler içinden geçiyormuş gibi döndü, kaydı ve kasıldı. Hayır, kelebekler değildi. Daha güçlü bir şeydi.

Yaklaştım, Kyle da öyle yaptı. Dudaklarımız birbirine değmek üzereyken, bir araba sesi bizi gerçeğe geri getirdi.

Kahretsin. Aslında halka açık bir yerde olduğumuzu unutmuştum.

Kyle'ın benim için tehlikeli olmasının nedeni buydu. Beni kendi yarattığı labirentlere çekebilirdi ve bir gün, çıkmama izin vermeyebilirdi.

Arka kapı açıldı ve yumuşak hatlı minyon bir kadın indi. Koyu renk saçları zarif bir atkuyruğu şeklinde toplanmıştı. Tasarımcı marka bej etekli bir takım giymişti ve evlilik yüzüğünü taktığı elini diğer elinin üzerinde tutuyordu.

Lia Volkov, Adrian'ın karısıydı.

Tanıdık -hem de çok tanıdık- bir yüz görmek beni rahatlattı. Onu en son üç ay önce Sergei'nin doğum gününde görmüştüm. Adrian onu aşırı derecede gizliyordu. Düğüne bile katılmamıştı. Dürüst olmak gerekirse, büyük amcamın doğum gününe gelmesinin tek nedeni, Adrian'ın onu getirmemesinin saygısızlık olacağıydı.

"Gitmem gerek," diye Kyle'a fısıldadım. "Gidebilirsin."

Boğazımı bırakmadan önce dudaklarımdan hızlıca bir öpücük çaldı. "Bu gece, Bayan Hunter."

Bununla ne demek istediğini bilmiyordum ama o arabasına bindiği için bu konuyu daha fazla kurcalayacak vaktim yoktu.

Onu görmezden gelerek, Lia ile karşılaştığımda yanaklarımdaki kızarıklığı bastırmaya çalıştım. Bana hafifçe gülümsedi ama o gülümseme bile hüzünlü görünüyordu. Genelde mutsuz bir ifadesi vardı, sanki sürekli üzgün ya da tedirgin gibiydi veya her ikisi birden.

Çoğu toplantıya katılmadığı için diğer eşler onu pek sevmiyordu ve bu nedenle, ben onun tek arkadaşı sayılırdım.

"Uzun zaman oldu, Lia." Yanağına öpücük kondurdum.

O da aynı şekilde karşılık verdi. "Biraz rahatsızdım ve Jeremy'nin çok ilgiye ihtiyacı olduğunu biliyorsun."

"Tahmin edebiliyorum. Oğlun iyi mi?"

Oğlunun adı geçince yüzü aydınlandı. "İyi. Çok zeki."

"Tıpkı babası gibi."

"Sayılır." Binaya doğru yürürken sesi neredeyse fısıltı gibiydi. Yürüyüşünde daha önce hiç fark etmediğim tuhaf bir şey vardı. Mekanikti, hatta zorlamaydı.

Onu gözlemlediğimi fark edince, "Düğününüz için tebrikler. Gelemediğim için üzgünüm," dedi Lia.

"Gelmediğin iyi oldu. Tam olarak güvenli bir ortam değildi. Adrian sana söylemedi mi?"

"Bir sorun olduğunu anlamıştım," dedi yürürkenki zoraki tavrıyla.

Girişte durup ona döndüm. "Her şey yolunda mı, Lia?"

"Ne?" Gözleri panikle doldu ve teni solgun bir beyazlığa büründü. "N-neden?"

Dirseklerine dokundum ve irkildi, ben de elimi çektim. "İyi görünmüyorsun. Gitmek ister misin?"

"Hayır. Adrian burada olmam gerektiğini söyledi."

"Seni zorla mı getirdi?" diye bağırdım.

"Lütfen b-bağırma, *lütfen*," diye fısıldadı, elleri titreyerek etrafımızı izliyordu. "Öyle demek istemedim... Ben... Lütfen son birkaç dakikayı unutabilir misin?"

"Hey," diye sakinleştirdim. "Sorun yok. Bir sorun varsa bana söyleyebilirsin, sana yardım ederim, tamam mı?"

Bakışları arkamıza, korumaların bulunduğu yere kaydı.

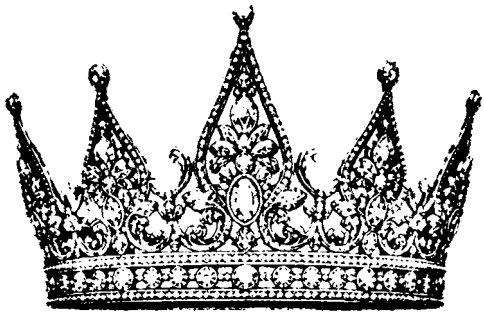
"Kimse bir şey söylemeyecek. Buradaki herkesten üstünüm ve bana söylediğin her şey bizim sırrımız olacak. Söz veriyorum." Hâlâ tereddütlü görünüyordu, ben de gülümsedim. "Hemen söylemek zorunda değilsin. Düşünmek için zamanın var."

Bir kez başını salladı ve o anda alnında kırmızı bir nokta fark ettim. Kırmızı bir keskin nişancı noktasıydı.

Kaslarım gerildi ama sakin kaldım, ifadem değişmedi. "Lia, kıpırdama."

"Neden?" Sesi benim hissettiğim kadar korkmuş geliyordu.

Onu aşağı ittiğimde bir mermi kapıya isabet etti. Arkamdan bir vücut bana çarpıp beni yere devirdi.

21. BÖLÜM

Rai

Arkadan büyük bir vücut beni tamamen kapladı ve bir anlığına ne olduğunu anlamak için çok şaşkındım.

Hiçbir şey duymadım ve koklamadım. Görüşüm bulanıktı, sanki önceki olayları hatırlamadan beyaz bir odada uyanmışım gibiydi.

"Eğil." Çok tanıdık bir ses kulağıma fısıldadı ve bununla birlikte diğer tüm duyularım harekete geçti.

Sanki su altından çıkarılıp ilk nefesimi almışım gibiydi. Ciğerlerim yanarken, nefes almadığımı fark ettim. Kulaklarım çınladı, dilim damağıma yapıştı.

Kahve dükkânının girişi, altımızdaki beton, kapıdaki kurşun...

"Rai, beni duyuyor musun? İyi misin?"

"İyiyim," dedim kulaklarımda sürekli çınlayan sese rağmen.

Onun altından çıkmaya çalıştım ama Kyle boynumdan tutarak beni yerimde tuttu. "Kıpırdama."

Tutuşu sıkıydı, hareket etmeme izin vermedi, ağırlığıyla beni ezdiği düşünülürse bu mümkün değildi zaten. Her santimim onunla kaplıydı.

Ne yaptığının yavaş yavaş farkına vardım.

Kyle üzerime atlamıştı. Yani, vücudunu benim için kalkan olarak kullanmıştı. Yani, benim için kurşunu yemeye hazırdı.

Nefesim kesildi, her saniye daha da zayıfladı ve kısaldı. Katia'yla Ruslan'dan bekleyebileceğim böyle kahramanca bir davranışta bulunması mantıklı değildi.

Umursamıyordu. Yedi yıl önce gitmişti.

Bu sözleri hafızama kazımaya çalıştım çünkü yapmazsam? O zaman, boku yedim demekti.

"Keskin nişancı gitti mi?" diye sordum alçak sesle.

"Olabilir. Gidip kontrol edeceğim."

"Neden kontrol etmeye gidiyorsun? Korumaları gönderirim."

"Özenle planladığın *brunch*'ında kargaşa mı çıksın? Hiçbir koruma mermiyi ya da kırmızı noktayı görmedi. Lia'nın konuşmamasını sağlarsan, İtalyanlarla diplomatik bir sorun yaşamayız. Keskin nişancının ortalıkta dolaştığını öğrenirlerse, kadınlarını öldürülmek üzere getirdiğin için seni suçlarlar."

Sözleri kulaklarımın sınırlarını aştı ve gerçeklik bana çarparak geldi.

En iyi seçeneğim sakin davranmaktı.

Bakışlarım restoranın kapısının yanında çömelmiş, iki avucuyla kulaklarını kapatan, gözlerini sıkıca yuman ve dudakları duyulmaz mırıldanmalarla hareket eden Lia'ya kaydı.

Onda... TSSB* mi vardı? Adrian'ın karısının TSSB'si olması mantıklı değildi. Onunla beş yıldan fazla süredir evliydi ve kardeşliğin işleyişini biliyordu. Biz hiçbir şekilde iyi

* Travma Sonrası Stres Bozukluğu. -ed.n.

insanlar değildik, yaşam tarzımız tehlikeli parametrelerde yüksekti.

Mikhail'in karısı ve Anastasia gibi en sofistike Vory kadınları bile korkudan titreyebilirdi. Ancak ağlamaya başlamazlardı veya TSSB yaşamazlardı. Biz mermi sesleriyle büyümüştük.

Lia da aynı olmalıydı. Mikhail'in doğum gününde Adrian'a yönelik suikast girişimi sırasında oradaydı. Hatta ben, Adrian ve Damien'i takip ederek suikastçıyı yakalamaya çalışırken, Igor'un karısı Stella'nın kadınları bodrumda toplamasına yardım etmişti.

Onu ensesinden vurulmuş hâlde bulduk. Vlad ve Adrian, adamın fotoğrafını kullanarak binlerce arka plan kontrolü yapsalar da bir sonuç alamadılar. Bugüne kadar, Adrian'ı öldürmeye çalışan kişinin kim olduğunu veya suikastçıyı kimin öldürdüğünü bilmiyorduk.

Önemli olan, Lia o sırada tamamen sakindi. Şimdi TSSB'ye yakalanması mantıklı değildi.

"Üçe kadar sayacağım, sonra sen de ona katıl, tamam mı?" Kyle kulağıma çok yakın bir şekilde konuşarak tüylerimi diken diken etti.

"Destek al," dedim.

"Benim için endişeleniyor musun, prenses?"

"Keşke." Kendi kulaklarıma bile inandırıcı gelmeyen bir mırıldanmaydı.

"Destek yok. Tek başıma daha iyi çalıştığımı biliyorsun. Şimdi, bir, iki..." Şınav çeker gibi vücudunu benim üzerime kaldırdı. "Üç."

Tamamen ayağa kalktı ve ben de Lia'nın çömeldiği yere koştum. Ona korumaları almasını ısrar etmek için arkamı döndüm ama ortada yoktu.

O fevri adam benim sonum olacaktı.

Lia'nın pozisyonunu taklit ederek eline nazikçe dokundum. Terli ve soğuktu. "Hey... Lia... beni duyuyor musun?"

İlk başta duyduğunu gösteren hiçbir işaret vermedi ama sonra yavaşça gözlerini açarak gözyaşları içinde bana baktı.

"Hey, sorun yok." Onu kolundan tutup yavaşça ayağa kaldırdım. "İyisin."

"Ö-özür dilerim... İsteyerek yapmadım..."

"Kontrol edemediğin bir şey için üzülmene gerek yok, Lia."

"L-lütfen Adrian'a bundan bahsetme." İki eliyle benim elimi tuttu. "*Lütfen.*"

"Şimdilik söylemeyeceğim ama eninde sonunda öğrenecek. Saldırı altındaydık, Lia." Ya da belki de hedef oydu. Sonuçta kırmızı nokta benim ya da başka birinin alnında değil, onun alnındaydı.

Çantamdan bir mendil çıkarıp ona verdim. "Hadi, yüzünü sil ve içeri girelim, tamam mı?"

O da itaat etti ama yüzündeki ifade yarı dehşet, yarı şok gibiydi.

Elbisemi silkeledim, kendim de mendil kullandım, sonra başımı dik tutup kahve dükkânına girdim. Bacaklarımın hâlâ hafifçe titremesi ya da zihnimin hâlâ Kyle'ın kim bilir nereye kaçtığı yerde olması önemli değildi.

Bu *brunch*, kardeşlikte rol almamın bir yoluydu, hiçbir şey bunu mahvedemezdi. Katia ile Ruslan'a, Kyle'ın peşine düşmeleri için mesaj attım ve bunun yeterli olmasını umdum.

İçeride kadınlar, dışarıda az önce yaşanan casusluk düzeyindeki gösteriye tamamen kayıtsızdı. Tanrıya şükür.

Dekor, tavandan sarkan çok sayıda yumuşak ışıkla rahat ve sıcaktı. Koruma'larıma koltukları yeniden düzenletmiştim, böylece ayrı, kişisel olmayan masalar yerine geniş bir oturma alanı olmuştu.

Herkes kanepelere oturdu, her biri elinde bir içkiyleydi. Bizim tarafımızdan Anastasia, Lia ve Igor'un karısı Stella vardı. Tabii ki, Mikhail'in karısı katılmamıştı çünkü kocası bir pislikti. Bu toplantıyı ayarladığımı duyar duymaz, karısının "iyi" hissetmediğini söylemişti. Damien kıkırdayarak bir karısı olsaydı onu göndereceğini fısıldamıştı.

İtalyanlar tarafında ise Lazlo'nun karısı Sofia, dışarıda tanışmaktan hoşlanmadığım Emilia, ikinci patronun nişanlısı ve Emilia'nın arkadaşları ya da liderlerin kızları olduğundan emin olduğum birkaç yeni yüz vardı.

Toplantı çoğunlukla iyi geçti. Lia bütün akşamı solgun ve titreyerek geçirirken, Emilia bana karşı pasif-agresif davranmaya devam etti. Stella'ya benim iyi bir gelin olup olmadığımı sormak gibi her fırsatı değerlendirerek iğneleme yapmaya çalıştı.

Her zamanki gibi zarif olan Stella, kolumu okşadı. "O hepimiz için önemli bir role sahip. Gelin olmak onun sorunlarının en küçüğü."

Emilia homurdandı, belli ki bu cevabı beklemiyordu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım Stella'ya.

Gülümsedi. "Birbirimizi destekleriz."

Bununla birlikte, mutfağı kontrol etmek için izin istedi. Bunun onay anlamına mı geldiğini bilmiyordum ama Stella ile Igor her zaman bir gizem olmuştu. Düşüncelerini kendilerine saklarlardı, bu yüzden bunların hepsinin bir maske mi, yoksa gerçek mi olduğunu asla bilemiyordum.

Emilia'nın aksine, Sofia beni seviyormuş gibi görünüyordu. Orada bulunan kadınlar arasında en çok benimle konuşan kişi oydu.

Anastasia her zamanki sevimli ve sempatik hâliyle mükemmel bir yardımcı ev sahibiydi. Kimse o masum, memnun etmek isteyen ruhtan nefret edemezdi. O, bu dünya için fazla iyiydi.

Fırsat buldukça, korumalarımla grup sohbetimdeki mesajları kontrol ettim.

Katia: Kyle'dan iz yok.

Ruslan: Burada da aynı.

Katia: Koruması bile nereye gittiğini bilmiyor.

Ruslan: O sarı saçlı çocuk hiçbir işe yaramaz.

İçimden küfürler savurdum, ardından Sofia bana yetişkin oğulları ve evlilik hayatı hakkında konuşurken gülümsedim.

Evli erkekler ve kadınlar genellikle mafya içinde daha fazla saygı görürlerdi. Bir aile kurabilmek herkesin yapabileceği bir şey değildi.

Hemen Kyle'a bir mesaj yazdım.

Rai: Neredesin? Müsait olduğunda bana mesaj at.

Hızlı bir cevap beklemeden telefonumu cebime koyup Sofia'yı dinledim. O ellili yaşlarındaydı, benden daha büyüktü ama konuşurken hâlâ sakin görünüyordu. Genç yaşta mafyanın bir parçası olmak, kızları Sofia gibi kadınlara dönüştürürdü; görevlerini bilen ve onlardan sapmayan kadınlara.

"Artık evlendiğine göre kendi aileni kurmaya başlayabilirsin, Rai," dedi çok rahat bir şekilde.

"Henüz o aşamada değiliz." Asla da olmayacaktık. Kyle gibi öngörülemez, geçmişi hakkında hiçbir şey bilmediğim

ve geleceğini asla tahmin edemeyeceğim biriyle aile kurmamın imkânı yoktu.

"Neden olmasın?" diye sordu Emilia, abisinin eşinin yanına kayarak *smoothie*'sini yudumladı. "Cennette sorun mu var?"

Öyle olmasını dilerdin, sürtük. Bunu söylemek yerine, diplomatik yolu seçtim. "Çocuklar gelmeden önce birlikte daha fazla zaman geçirmek istiyoruz."

Yalanı söylediğimde yalan gibi gelmemesinden nefret ettim.

"Ah." Emilia dudaklarını büktü. "Ben de onu evden atacağını sanmıştım."

Ona sertçe baktım. "Öyle bir şey olmayacak."

"Anlıyorum. O aksanıyla çok çekici biri."

"Emilia." Sofia yumuşak bir sesle onu azarladı.

Emilia sonunda vazgeçti ve diğer İtalyan kadınların yanına gitti.

Sofia onun adına özür dilediğinde, içimden Emilia'nın *smoothie*'sine zehir katmanın en iyi yolunu planlıyor olsam da sorun yokmuş gibi davrandım.

Böyle bir toplantı daha yapma konusunda belirsiz planlar yaptıktan sonra, herkes korumaları eşliğinde ayrıldı.

Lia'nın arabasına bindiğinden emin olduktan sonra, Anastasia'yı alıp Ruslan ile Katia'nın arabamın önünde bizi beklediği yere yürüdüm.

"Kyle'dan haber var mı?" diye sordum, telefonumu tekrar kontrol ederek. Cevap yoktu.

Ruslan kaşlarını çatarak başını salladı.

"Peki ya koruması, adı neydi?"

"Peter," dedi Katia.

"Evet, Peter. Nerede o?"

Omzunu kaldırdı. "Aramaya devam edeceğini söyledi ama o çocuğun yararlı bir şey bulabileceğini sanmıyorum."

Bu aşamada, Kyle ortadan kaybolmuş gibi görünüyordu.

"Neden? Kyle'a ne oldu?" Ana'nın şaşkın bakışları hepimizin üzerinde gezindi.

"İçeri gir, Ana." Elimi sırtının üst kısmına koyarak onu yönlendirdim. O beni terk ettiğinden beri uzuvlarım tekrar titremeye başlamıştı.

Eve vardığımızda, neredeyse patlama noktasına gelmiştim. Kendimi Sergei'nin ofisine -eskiden *Dedushka*'nın ofisi olan yere- girmeye zorladım.

Genelde buradan kaçınırdım çünkü büyükbabamın anıları beni tüm gücüyle vururdu. Pürüzsüz ahşap masa ve Rusça kitaplarla dolu düzenli kütüphane, Nikolai Sokolov'un izlerini taşırdı. Beni burada eğitmeyi severdi, kucağına oturtup kitap okurdu ya da ben köşede kitap okurken o işleriyle uğraşırdı.

Ancak şimdi, sanki dünya renklerini kaybediyormuş ve ben bunu durdurmak için hiçbir şey yapamıyormuşum gibi hissediyordum. Sergei'yi Vlad'la birlikte evrakları incelerken buldum.

Ayakta durarak onlara saldırı hakkında bilgi verdim. Gerçekleri aktarırken sesimin sakin olmasına şaşırdım.

Sergei ayağa kalkıp yavaşça bana yaklaştı, ardından kırışık eliyle elimi tuttu. "Kyle iyi olacak. O yolunu iyi bilir."

"Neden sanki onun için endişeleniyormuşum gibi konuşuyorsun? Endişelenmiyorum."

Vlad bana tuhaf bir bakış attı ama hiçbir şey söylemedi. Onları bırakıp odama gittim. Endişelenmediğimi kanıtlamak için telefonumu kontrol etmeyi bırakarak duş alıp yatmaya gittim.

En azından denedim.

On dakika sonra ayağa kalkıp mesajlarımı tekrar tekrar kontrol ettim. Cevap yoktu. E-postalarımı okudum ve kliniğin test sonucunu buldum, temiz olduğu yazıyordu. Üstteki tarih, testi dün gece geç saatlerde acil serviste yaptırdığını gösteriyordu. Bunu nasıl acil bir durum hâline getirdiğini ve sonuçları nasıl bu kadar çabuk aldığını merak ettim. Ancak bunu başarabilecek biri varsa, o da Kyle'dı. Eminim hemşireyle flört edip doktora tehditler savurmuştu. Aptal herif.

Balkonda durup onu aradım. Standart "ulaşılamıyor" mesajı beni karşıladı.

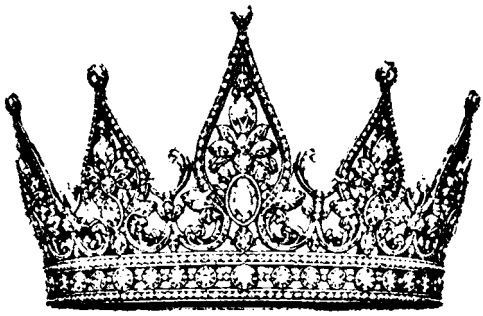
Tıpkı yedi yıl önce olduğu gibi.

Aynı mesajdı. Aynı koşullardı.

Gözlerim yaşlarla doldu. Annem, Reina'yla bana gözyaşlarının bir zayıflık olduğunu, güzel gözlerimizde olmaması gerektiğini söylerdi. Yine de istesem de gözyaşlarımı durduramadım.

Tekrar aramak üzereydim ki, kokusu beni sardı ve ardından şehvetli sesi geldi. "Bu sefer beni özledin mi, prenses?"

@ayisigikitap

22. BÖLÜM

Rai

Arkamı dönerken nefesim yavaşladı.

Kyle buradaydı.

O... geri dönmüştü.

Ona baktım; saçlarının nasıl geriye taranmış olduğuna, gömleğinin daha önce ayrılırken olduğu gibi hâlâ titizlikle pantolonunun içine sokulmuş olmasına...

Vücudunda görünür bir yara, morluk, hatta kir bile yoktu. Her zamanki gibi kusursuz görünüyordu.

O geri döndü.

Bu sözler vücudumda şiddetli ve güçlü bir yangın gibi yayıldı. Yedi yıl önce, ondan duyduğum son şeyin kişisel olmayan mesajlar olduğu zamanki gibi değildi.

Kaşlarını çatarak başparmağını gözümün altına kaydırdı ve nemi sildi. "Hey... neyin var?"

Gözyaşlarımı -zayıflığımı- durdurmam gerekse de bunu yapacak gücüm yoktu. O günü hatırlatırcasına göz kapaklarımın içinde hapsolmuşlardı. O gün, bu odada tek başıma dururken, o hiç gelmemişti. Hiç arkamdan gizlice yaklaşarak onu özleyip özlemediğimi sormamıştı.

"Gittin," diye mırıldandım.

"Gittiğimi biliyordun." Sanki benim gibi, gözyaşlarımın ardındaki anlamı ya da onları durdurmak için irade bulamamamı sevmiyormuş gibi gözyaşlarımı silmeye devam etti. "Keskin nişancıyı takip ettim ama ortadan kayboldular. Benden öndelerdi, bu yüzden kaçmayı başardılar."

"Gittin. Kahrolasıca gittin, Kyle."

Şu anki durumdan bahsetmediğimi anlamış olmalıydı ki, bir saniye kadar yanağımda duraksadıktan sonra tekrar orayı okşamaya devam etti. "Bunu asla unutmayacaksın, değil mi?"

Bir kez başımı salladım.

"Seninle birlikte olsam bile mi?" Hafifçe gülümsedi. "Beni özlediğinde bile mi? Özlemediğini söylemeden önce, beni beklemen aksini kanıtlıyor..."

Ayak parmaklarımın ucunda yükselip dudaklarını dudaklarımla yakaladığımda sözleri kesildi. Öpücüğüm en iyi ihtimalle çekingendi, kalp atışımın gürültüsü onu biraz titretti.

Kyle bir saniye hareketsiz kaldı, gözleri birazcık büyüdü.

Bu, onun tek tereddüdüydü.

Elini boynumun arkasına dolayarak öpücüğü derinleştirdi ve dilini benimkine doğru itti. Bu, benim başlattığım masum öpücüğe hiç benzemiyordu. Kyle benim ağzımı öpüyor olabilirdi ama beni tutuşu dudaklarımla dilimin sınırlarını aşarak tüm vücudumu istila etti.

Sahipleniciydi, sertti ve pişmanlık duymuyordu, tıpkı onun her şeyi gibi.

Dillerimizle dişlerimiz çarpıştığında, sanki güç savaşımız intikamla öpücüğümüze yansımış gibiydi.

Bir eli hâlâ boynumu tutarken, diğer eli kalçama indi ve sırtım duvara çarpana kadar beni itti. Hiç de nazik değildi, vücudumu vahşice ele almasıyla gerçek yüzünü gösteriyordu.

Lezzetli, duygusuz bir davranıştı.

Normalde yaptığım gibi onunla mücadele etmek yerine, tamamen farklı bir yol seçtim. Onda, onun gerçek doğasında, tutunmak ve asla bırakmak istemediğim bir dayanak hâline gelen kokusunda boğuldum. Belki de bunun için uzun süre beklediğimdendi. Belki de hep Kyle'ın benimle birlikte tüm kontrolünü kaybetmesini hayal ettiğim içindi.

Belki de her ikisi içindi.

Kyle'ın parmakları saçlarımı kavrayarak ustaca lastik tokayı çıkardı ve sarı saçlarım omuzlarıma döküldü.

Tam buna odaklanmışken, geceliğimin ince askılarını aşağı çekti. Zayıf kumaş, vahşi hareketle yırtılıp göğüslerimden yere düştü.

Ağzına karşı çığlık attım ama o dudaklarımdan ayrılıp boynuma ustaca öpücükler kondurmaya başladı. Tenimi ısırıp emerek şüphesiz öpücük izleri bıraktığında, çığlığım iniltiye dönüştü. O, vücudumu mümkün olan en acımasız şekilde işaretlemeyi seviyordu ve bir bakıma bu, bizim bağlantı noktamızdı. Bu alışkanlığı başladığından beri, banyo aynasının önünde durup parmaklarımla onun izlerinin kanıtlarını okşamadığım bir gün bile olmamıştı.

Kyle'ın dili, dişleriyle ısırmadan önce sivri meme ucumu yaladı. O kadar sertti ki, zevk dalgaları bacaklarımın arasına doğru fırlarken sırtımı kamburlaştırdım.

Kyle beni yerimde tutmak için boğazımdan tuttu ve meme ucuma saldırmaya devam etti, sonra aynı işkenceyi

diğerine de uyguladı. Sinir uçlarım karıncalanıp ağrıdı, en korkutucu kısmı ise bunun durmasını istememem di.

Hatta tam tersiydi.

Bu hisse alışmaya çalışırken, diğer eli iç çamaşırımı aşağı çekti ve avucunu sıkıca kapattığım bacaklarımın arasına yerleştirdi.

"Bacaklarını aç," dedi göğsümün hassas tenine karşı. Nefesi meme ucumu daha da sertleştirdi.

Uymadığımda -hâlâ vücudumda yarattığı uyarılmaya odaklanmış hâldeydim- devam etti: "Eğer yapmazsan, kendi yöntemlerime başvururum. Bunlara, senin istediğin gibi seni 'cezalandırmak' da dahil."

Tepkimi gizlemeyi ne kadar istesem de bu kelimeyi duyunca nefesim kesildi. "Beni nasıl cezalandıracaksın?"

"Seni o kadar sert becereceğim ki, beni düşünmeden hareket edemeyeceksin. Tek düşüncen bu olana kadar küçük amını sikimle dolduracağım. Ancak önce bununla başlayacağım..." Elini ıslak kıvrımlarıma vurdu. Acıyı hissetmeden önce sesi duydum.

Nefesim kesildi, uyluklarım titredi ama farklı bir şey vardı; daha önce hiç hissetmediğim bir karıncalanma, gerilme hissiydi.

"Açacak mısın, yoksa tekrar etmemi mi istersin?" Göğüs ucumu sertçe ısırdı.

Bacaklarım kendiliğinden açılırken dudaklarımdan bir inilti-sızlanma çıktı.

"Aferin, prenses."

Kyle parmaklarını ıslak kıvrımlarımın aşağısına kaydırdı. Bu samimiyet ve kendim öğrenmek için hiç zaman ayırmadığım hâlde, birkaç hafta içinde vücudumu ne kadar iyi tanıdığı karşısında gözlerimi kapattım.

Bir seferde iki parmağını içime soktu, ardından içimde kıvırdı. Bunun mu, önceki simülasyonun mu, yoksa ikisinin birleşiminin mi etkisi olduğunu bilmiyordum ama dünyamı sarsacak fırtınayı hissedebiliyordum.

"Seni bunca zamandır hazırladığım hâlde amın hâlâ çok sıkı," dedi Kyle kulak kepçeme, sonra da tenimi ısırdı. "Sikimi nasıl alacaksın?"

Tek cevabım inlemekti. Şu anda tek istediğim, içimde oluşturduğu şeydi: rahatlama, tatmin. Hiç böyle hissetmemiştim. Ne kendi elimle, ne de başka birinin eliyle.

Hayatım boyunca erkekleri rakip ya da müttefik olarak görmüştüm. Hiçbirini gece fantezilerime ait biri olarak görmemiştim.

O anda, bunun gerçek olmasını hiç istemediğimi fark ettim. Kyle dışında başka biri olsaydı, aynı şey olmazdı.

O, bendeki tüm bu yabancı duyguları ortaya çıkaran kişiydi.

O, bedenimin bir anka kuşu gibi küllerinden yeniden doğduğu kişiydi.

Bu gerçeklik yıkıcıydı.

Tam boşalmak üzereyken, Kyle parmaklarını içimden çıkardı ve diğer eli yerini aldı.

Dudaklarımda tahrik edici, misk kokulu bir şey vardı. Gözlerimi açtığımda, içimde olan aynı parmakları ağzımda buldum.

"Benden kendini em. Parmaklarımı temizlemek istiyorum."

"Ne..." Sözüm kesildi çünkü parmaklarını ağzıma sokarken aynı anda içimde de parmaklarını hareket ettirdi.

Bittim. Tüm vücudumu saran bir titremeyle boşaldım.

Kyle çifte saldırısını durdurmadı, parmakları içimde kıvrılırken diğer parmakları dilimde ileri geri kaydı.

Onun üzerinde kendimi tatmak tamamen farklı bir tür yakınlıktı ama orgazmımın kalıntılarıyla mücadele ederken bile beni esir alan tek şey bu değildi. Onun gözlerinin parlak mavi denizindeki mutlak sahiplenme duygusuydu.

"Bu amcık ve bu dudaklar bana ait. Sen bana aitsin."

Parmakları dilime bastırdığı için konuşma şansım yoktu, zaten onun sözlerine verecek bir cevabım da yoktu. Şu anda, onun güçlü vücudu tarafından duvara sıkışmış hâlde, sadece hissedebiliyordum.

Sadece bıraktım ve *hissettim.*

Kyle parmaklarını içimden çekerek orgazmımın artçı sarsıntılarını yaşamama izin verdi.

Tek eliyle kemerini açarken kemerin açılma sesi havada yankılandı. Pantolonu yere düştü, *boxer*'ı da onu takip etti. Ağır göz kapaklarımla aşağıya baktım, gözlerimi ayıramıyordum.

Onun penisini birkaç kez tam olarak görmüş olsam da, yine de beni şaşırtmayı başardı. Kyle, penisinin büyük olduğunu söylerken şaka yapmamıştı.

Öyleydi ve şu anda olduğu gibi tamamen ereksiyon olduğunda, sertliğinden dolayı damarları görünür hâldeydi, sanki bir şeyi kırmaya hazır gibiydi.

Bir şeyi değil; *beni.*

Bacaklarımdan birini kaldırarak kalçasına doladı.

O anda anladım. Konuşmama izin vermesi için parmaklarına mırıldandım ama orta parmağını dilime bastırdı.

Dudaklarımdan anlaşılmaz sesler çıkarken omzuna bastırdım. Başım döndü, muhtemelen yeterince oksijen almadığım içindi.

Sonunda ağzımı bıraktığında, tükürüğüm parmağına yapışarak benden ayrıldı.

Sanki ilk kez nefes alan bir yenidoğan gibi nefes aldım. Kyle, söyleyeceklerimi beklemedi. Penisini girişime hizaladı, başı içeri girdi.

Elim gömleğini sıkıca kavrarken tırnaklarım kumaşa battı. "P-prezervatif."

"Siktir et prezervatifleri." Kalın kaşları koyu mavi gözlerinin üzerine çekildi. "Temiz olduğuma ve seni asla incitmeyeceğime güvenmen gerek."

"Mesele o değil..." Sözlerim ihtiyaç dolu bir nefesle çıktı ve bir an için beynimin az önce iletmeye çalıştığı şeyi tamamen unuttuğumu hissettim.

Kyle'ın üstümde olması bende bu etkiyi yaratmıştı.

"Sıkı amcığının sikimi boğduğunu hissetmek istiyorum," diye kulağıma fısıldadı. "Ve bunu çıplak hissetmek istiyorum."

Onun kaba sözleri vücudumun ısısını bir derece artırdı. Zaten önceden bir ön izleme yapmış olduğumdan, yatakta bu kadar pis olması beni o kadar da şaşırtmamalıydı. Buna hazırlıklı olmalıydım. Yine de hoşuma gitse de gitmese de beni kendi yörüngesine çekmeyi başarmıştı.

"K-Kyle..."

"Sen benim karımsın, Rai. Vücudun benim ve sadece benim. Buna alış." Bununla birlikte, tek bir uzun hamlede içime girdi.

Nefesim kesildi, ağzım *O* şeklinde kaldı. O kadar derine girdi ki, onu rahmimin dışında ve mideme çok yakın bir yerde hissedebildim.

O oyuncak, onun kalçalarının gücü, uzunluğu ve kalınlığıyla karşılaştırıldığında çocuk oyuncağı gibiydi. O kadar büyüktü ki, beni ne kadar hazırlamış ya da benimle ne kadar oynamış olursa olsun fark etmezdi. Onun penisini görmüş, emmiş, boğazımın derinliklerine almış olmamın bir önemi yoktu; onu içimde hissetmek tamamen farklı bir şeydi.

Sanki ikiye bölünmüşüm gibiydi. Acı o kadar gerçekti ki, her yönden beni parçaladı ve çaresiz bir rehine gibi ele geçirdi.

"Rai," dedi Kyle. "Kahretsin. Bana bak, Rai!"

Kullandığı aksanla gözlerim birden ona döndü. Diğer seferki gibi, tamamen İngiliz İngilizcesi değildi ama yine de ona yakındı.

Bu küçük dikkat dağınıklığı, dikkatimi acıdan biraz olsun uzaklaştırmayı başardı, sadece biraz.

Başparmağıyla ağzımı açıp parmağını dilime sürdü. "Nefesini tutma. Nefes al."

O anda, o içime girdiğinden beri nefesimi tuttuğumu fark ettim. Onun talimatını izledim ve nefes almaya çalıştım. Oksijen ciğerlerime ulaşır ulaşmaz, içime geri dönen yaşam gücünün etkisiyle öksürdüm.

Ben nefesimi toplarken hareketsiz kalan Kyle, içimde yavaşça hareket etti. Onu içimden çıkarmak için iki elimi gömleğine vurdum. Onunla beni becermesine izin vermem mümkün değildi. *Gerçekten* acı veriyordu.

Bir şey beni durdurdu.

Artık tek hissettiğim şey acı değildi. Kalçalarını yavaşça, erotik bir şekilde salladı ve vücudum onun ritmini takip ederek içimde kıvılcımlar patladı.

Acı hissi tamamen yok olmadı ama o kadar derin bir zevkle karıştı ki, nefesimi tekrar kesti.

Kyle ağzımı tekrar açtı. "Nefes al. Üzerimde bayılma, prenses."

Burnumdan hava çekerek nefes almam gerektiğini kendime hatırlattım. İnsanlar ölmemek için bunu yaparlardı. Sanki şu anda düzgün çalışmıyordum, sanki en temel hâlime indirgenmiştim. Tek yapabildiğim şey hissetmekti. O kadar çok hissettim ki, bu gücün etkisiyle çökmek üzereydim.

"Bu kadar kırılgan olacağını hiç düşünmemiştim, karıcığım." Kyle, ılımlı hızını korurken kelimeleri söylemekte zorlandı ve bu, tüm vücudumda zevk dalgaları uyandırdı. "Sanki tek bir yanlış hareketle seni kırabilirmişim gibi." Ağzımı bıraktı ve elini boğazıma indirdi, bastırdığında gözleri karardı. "Cildinin izlerimi ne kadar kolay aldığına, ne kadar kolay morardığına bak."

Söyleyecek sözüm yoktu. Şu anda mantıklı düşünemiyordum, tutarlı bir cevap formüle etmekten bahsetmiyordum bile.

Kyle neredeyse tamamen çekildi, sonra tekrar içeri girdi. Yeni bir derinlikte, ciğerlerimdeki sığ nefesleri dışarı attı.

Kalçasında olan bacağım, bu kuvvetle aşağı kaydı. Gerilmenin acısı hâlâ oradaydı ama şimdi doğrudan kalbimin merkezine vuran kötü bir tür uyarılma ile karışmıştı.

Nefesi cildimi gıdıklayacak şekilde eğildi. "Sikimle doldurulduğunda bu kadar uysal olacağını bilseydim, seni çok uzun zaman önce sikerdim."

Cevap verecek kadar kendimde değildim, Kyle da bana izin vermedi. İki elini uyluklarımın altına dolayarak beni kaldırdı, ardından kendini sonuna kadar içeri itti.

Kollarımı boynuna dolayıp bacaklarımı geniş sırtına sardım. Yapmazsam düşüp parçalanacakmışım gibi hissediyordum.

"Çok darsın, sikimi boğuyorsun." Kalçalarını yukarı doğru iterek ritmini her saniye artırdı.

Hızı vahşiydi, kontrol edilemezdi. Zaten düzensiz olan nefesim titredi ve her itişte sırtım duvarda yukarı aşağı kaydı.

"K-Kyle... ah... y-yavaşla..." Konuşmak o kadar zordu ki sesim titredi.

Yavaşlamadı. Aksine, ritmi ve itişlerinin sertliği arttı. "Yavaşlamak için çok uzun süre bekledim."

"Ben... ben... Ah, Tanrım..."

"Bırak kendini. Direnmek yerine, hisset... *hepsini*."

O ana konsantre olmaya çalıştım ama imkânsızdı. Farklı yönlerden gelen tüm uyarılar bir anda bana çarptı.

Gözlerim Kyle'ın gözleriyle çarpıştığında, hem gerçek hem de mecazi olarak parçalandım. Orgazm, daha önce yaşadıklarımdan çok farklıydı. Onun parmakları ve oyuncakla yaşadıklarım bununla kıyaslanamazdı bile.

Sanki depremden önce yerin titremesini hissedip, onun ortasında kalacağımı bilmek gibiydi. Aynen öyle olmuştu. İçten dışa parçalandım. Serbest bırakılmamın vahşiliği ve çılgınlığı beni çok korkuttu, gözümün önündeki tek güvenli kişiye tutundum.

Bu kişi, aynı zamanda bu patlamayı başlatan kişiydi.

Tek bir yanlış hareketle beni parçalayabilecek ama aynı zamanda yerden parçalarımı toplayabilecek kişiydi.

Depremde parçalanmış hâlimi yeniden inşa edebilecek kişiydi.

Hâlâ dalganın üzerindeyken, Kyle farklı bir aksanla küfürler savurdu. Sırt kasları bacaklarımın altında gerildi ve sıcak bir sıvı iç duvarlarımı kapladı.

Yavaşça gözlerimi kapattım. İçime boşaldı.

Bununla ilgili kavga edecek gücüm yoktu, titrek parmaklarımla omuzlarına tutunmaya devam ettim.

Kyle içimden çıktı ve bunun kaybını, doldurulmamış boşluğu hissettim. Beni titrek ayaklarımın üzerine koydu, ayakta duramadığımda boğazımdan tuttu.

Sadece Kyle beni normal bir insan gibi omzumdan veya kolumdan değil, boğazımdan tutarak ayakta tutardı.

Hâlâ ayaklarının dibinde duran pantolonunu çıkardı ve diğer eliyle gömleğinin düğmelerini açarak ince kaslarını ortaya çıkardı. Bana sarılarak geçirdiği onca geceden, kaslarının sert ve gergin olduğunu biliyordum.

Karnının alt kısmındaki bir hançerin üzerinde kıvrılan bir yılan dışında göğsünde dövme yoktu.

Görüntü korkunçtu ama aynı zamanda güçlü, kendine özgü bir güzelliği vardı, bu da ironik bir şekilde Kyle hakkında ilk izlenimimle benzerlik gösteriyordu.

Onu hayranlıkla izlerken, o da beni izliyordu ve gözleri ham bir sahiplenme duygusuyla parladı. Bakışlarını takip ettim, onun dikkatini çeken şeyi fark ettiğimde yanaklarım kızardı.

Ayağa kalktığım için spermi bacaklarımın arasından ayaklarıma kadar damlıyordu. Hem onun spermi hem de benim sıvılarımla her yerim kirlenmişti.

Konsoldaki mendillere uzanmaya çalıştım ama Kyle boğazımı tutarak beni yerimde tuttu. "Bırak. Spermimin bacaklarından aşağı damlamasını izlemek hoşuma gidiyor. Seni ne kadar kirletmiş olduğumu görmek hoşuma gidiyor."

"Böyle şeyler söylemeyi kes." Onu azarlamaya çalıştım ama sesim mırıldanma gibi çıktı.

"Neden? Şimdiden tahrik mi oldun?"

"H-hayır!"

"Eh, ben oldum." Kyle beni kollarının arasına aldı ve göz açıp kapayana kadar beni yatağa attı.

Üzerime çıktı, vücudu benimkini kapladı.

Çekingen ellerimi onun sert göğüs kaslarına koydum. "S-sen az önce boşaldın."

Penisi girişime dokundu. "Ve daha fazlasına hazırım."

Gözlerim büyüdü. "Şimdiden mi?"

"Şimdiden. Seninle işim henüz bitmedi."

23. BÖLÜM

Kyle

Erken uyanmıştım.

Aslında uyumamıştım.

Bütün gece adrenalin dalgasındaydım. Tek düşündüğüm şey Rai'yi tekrar tekrar ele geçirmenin en iyi yoluydu.

Üçüncü turdan sonra bayıldı. Durmam için yalvardıktan sonra, içindeyken daha fazlasını istedi, vücudu dayanıklılık savaşını kaybettiğinde sonunda uykuya daldı.

Dirseklerime yaslanıp, uyuyan çıplak vücudunu içime çektim. Uyurken çok uysal görünüyordu; o minik yüz hatları ve ince vücudu o kadar kırılgandı ki, porselen bir bebek gibi parçalara ayrılabilirmiş gibi görünüyordu.

Ancak yıkıcı düşünceler yerine, tek yapmak istediğim onun o narin yanını korumaktı, sadece bana gösterdiği yanını. O yanını ortaya çıkarmak istediğinde başvurduğu kişi ben olmak istiyordum. Dışarıda ne kadar sert davranırsa davransın, içten içe hâlâ şefkatliydi. Hâlâ çok fazla hissediyordu ve çok fazla acı çekiyordu.

Dün keskin nişancı saldırısından sonra, sırtında kırmızı noktayı gördüğümde, onu kaybedeceğimi, her şeyin başlamadan biteceğini düşündüm.

Kalbim hiç o anda olduğu kadar sıkışmamıştı. Vücudumu kalkan olarak kullandığımda düşünmedim bile çünkü o anda önemli olan tek şey bu ateşli kadındı.

Ne Flame ne de ben, ne kadar arasak da keskin nişancıyı bulamadık. İlk başta, Flame'in tatsız bir şaka yaptığını düşündüm ama onun tüfeği tarifle uyuşmuyordu. Biz lazer hedefleme sistemli silahları asla kullanmazdık. Dikkat çekmek bizim tarzımız değildi.

Ancak onu parmaklarımın arasından kaçırmaya çalışan kişiyi bulacaktım ve bulduğumda, o kişi hiç doğmamış olmayı dileyecekti.

Benim gözetimimde, kimse Rai'ye zarar veremezdi. Kendi adamlarım bile.

Dudaklarımı alnına değdirdiğimde, bir iç çekişle nefes verdi.

Cinsel bir ses bile değildi ama aletim yeniden canlanarak onun tapınağında bir başka ibadet seansı talep etti.

Dudakları aralanmıştı, aralarında aletimi istiyordu.

O uyurken bunu yapamayacağımdan, yataktan kayarak çarşafları kenara ittim, dizlerimin üzerine çöktüm.

Bacaklarını ayırırken, bacaklarının arasında kurumuş tohumumu görünce, içimi tamamen hayvani bir sahip olma duygusu kapladı.

Kendini temizlemeye çalışmıştı ama benim mülkiyetimin kanıtını silmesine izin vermedim. Sonunda uykuya yenik düşerek bunu unuttu.

Parmaklarımla uyluklarının ipeksi tenini okşadım, ona bıraktığım her öpücük izinde durdum. O benim tuvalimdi ve ona dokunacak tek fırça bendim.

Onu izlerken, uzanmış ve işaretlenmiş hâlde, onu tekrar

sahiplenme ihtiyacı derimin altında dalgalanıp kemiklerime çarptı. Bunun bir takıntı mı, bağımlılık mı, yoksa her ikisi mi olduğunu bilmiyordum. Tek bildiğim, bu dürtünün beni içten içe yaktığıydı.

Bu karanlık bir şeydi ve planlarımı düşünürsek muhtemelen yanlıştı. Ancak şu anda doğru ya da yanlış umurumda değildi.

Hiç umurumda olmamıştı zaten.

Onu yavaşça kenara kaydırıp bacaklarını omuzlarıma yerleştirdim. Kendinde değildi, kıpırdamadı bile.

Parmaklarımla kıvrımlarını ayırıp dilimi doğrudan içine soktum. O, şimdiye kadar tattığım en lezzetli şeydi: tatlıydı, biraz naifti ve beni çıldırtacak kadar kanlı canlıydı.

Rai yataktan fırladı, gözleri açılırken dudaklarından bir inilti döküldü. İlk başta, şaşkın bir ifadeyle etrafını inceledi. Sonra parlak mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda, gözleri büyüdü.

"K-Kyle...? Ne yapıyorsun... Ah, *kahretsin*..." Başparmağım ve işaret parmağımla klitorisini okşayıp girişini yalarken sözleri kesildi.

Sırtı kavislendi ve muhteşem göğüsleri benim zevkime göre havada asılı kaldı. Parmakları saçlarıma tutunduğunda, onun saçımı çekmesinin acısını zevkle hissettim. Orgazm olmakla mücadele etti ve kaybetti.

Ritimim hızlandıkça, inlemeleri de daha yüksek sesli hâle geldi. Uzun süre dayanamadı. Dayanamazdı.

Başını geriye atarak adımı haykırdı. Ancak sonra, orgazmını yaşarken bakışları tekrar bana döndü, sanki göz temasını kesmek istemiyormuş gibi.

O benim prensesimdi, bunun bir nedeni vardı.

"Şimdiden boşaldın mı?" dedim onun kıvrımlarına karşı, dudaklarımdan onun tatlı tadını yaladığımı görmesini sağladım. "Daha yeni başlıyordum."

"Y-yine mi?" Sesi biraz uykuluydu, biraz tahrik olmuştu ve bunun neden bu kadar tahrik edici olduğunu bilmiyordum.

"Tekrar ve tekrar." Kıvrımlarına öpücükler kondurdum. "Ve tekrar."

Yüzü soluk bir pembeye dönüştü. "Orayı öpmeyi bırak."

Vücuduna tırmanıp iki bileğini de başının üstünde tuttum. "O zaman seni burada mı öpmeliyim?"

Onu nefes nefese bırakacak kadar sert bir şekilde dudaklarını yakaladım. Onu sadece öpmekle kalmadım, onu tüketttim. Dilini emdim, derisi neredeyse kopacak kadar ısırdım, sonra o inleyene kadar dudaklarına yapıştım.

Takıntı. Bu takıntıya çok yakındı.

Takıntılı olduğum için de duramadım. Aramızdaki mesafeyi kapatıp, aletimi onun girişine yerleştirdim.

Rai bir şey söylemeye çalıştı ama dudaklarını bırakmadım. *Yapamadım.* Sanki etrafım karanlıktı ve o benim görebildiğim tek ışıktı, duyabildiğim tek sesti, tüm vücudumla tadabildiğim tek şeydi.

Hayalarımı onun içine derinlemesine soktum, bu da onun yatakta kaymasına neden oldu. Parmakları avucunun içine gömüldü, ağzıma çığlık attı ama çekilmeye çalışmadı.

Kendime onun acı çektiğini, benim büyük olduğumu, ona karşı nazik olmam gerektiğini söylemeye çalıştım ama onu yanımda tuttuğum anda, hayvan gibi doğam devreye girmişti. Yapabildiğim tek şey onu ele geçirmek, ona sahip olmak, onu her anlamda bana bağlamaktı.

Onu daha fazla incitmek istemediğim için yavaşça girmeye başladım. Kendimi kontrol etme konusunda kusursuz

bir sicilim olsa da, bu kadın söz konusu olduğunda tüm bunlar geçersiz hâle geliyordu.

Karım.

O artık benim karımdı.

Tek istediğim, kendimi ona tamamen teslim etmekti -kötü ve çirkin yanlarım da dahil- ama bunun sadece onun hakkımdaki şüphelerini doğrulayacağını, beni terk etmesi için bir neden vereceğini biliyordum.

Bu yüzden aklıma gelen tek şeyi yaptım: Onu benim yaptım çünkü ben o kadar bencildim. Bana dağıtılan kartlar berbattı.

İtmelerim derindi ama aceleci değildi, onu yatağa yapıştırırken vücudunun benimkiyle uyum içinde olmasını sağladım. Bacaklarını kıçıma doladı, beni içine hapsetti.

Bu hareketi, ritmimi artırmam için bir ipucuydu. Ellerini bırakıp ensesinden kaldırdım, böylece uyluklarımın üzerine oturdu. Bu pozisyon bana daha fazla alan sağladı, sert ve hızlı bir şekilde ona girdim, her itişte karın kaslarım gerildi.

Kollarını bana doladı, ağzı açık kaldı. O dudakları yakaladım, onu o kadar sert beceriyordum ki neredeyse düşüyordu.

Rai çığlık atarak boşaldı, iç duvarları aletimi sıkıca sardı ve beni de ona katılmaya davet etti.

Ben de ona katıldım.

Kendi orgazmım tüm vücudumu sertleştirirken küfrettim. Rai'nin içine boşaldığımda her zaman kara büyü oluşuyordu. Buna asla doyamıyordum.

Tam onun içine boşalırken, Rai beni itmeye çalıştı.

"Kıpırdama," diye inledim. "Tabii göğüslerini spermimle boyamamı istemiyorsan."

Çılgınca başını salladı. "Y-yap şunu."

Siktir. Gerçekten göğüslerine boşalmamı mı istiyordu? Bu fikri gelecek için saklamam gerekecekti çünkü artık çok geçti.

Onun içine boşaldığımda, inlemelerim havada yankılandı. Beni çok kısa sürede sömürecek güce sahipti.

Elimi boğazından çektim, onda yarattığım yapışkan dağınıklığı görmek için geri çekildim. Bu hızla en sevdiğim manzara hâline gelmişti.

Rai benimle birlikte kendine baktı ama benim aksime yüzü solgun, ifadesi donuktu.

"Hey..." Ona elimi uzattım. "Ne oldu?"

Elimi itti ve yataktan kalktı, dizlerinin üzerine çöktü, sonra tekrar ayağa kalktı. "Adi herif."

Tehditkâr bir şekilde gülümsedim. *Birdenbire ne oldu ona?* "Bu seninle sevişmek için bir davet mi, prenses?"

Bir yastık kapıp bana vurdu. "İçime boşalma demiştim."

Yastığı aramızda tuttum, ardından onu çekip kendime yaklaştırdım. "Bana yapmamı sen söyledin. 'Yap' her yer olabilir ve zaten çok geçti."

Ağır ağır nefes aldı, göğüsleri inip kalktı. O pembe meme uçları emilmek, ısırılmak ve iz bırakılmak için yalvarıyordu. Onu altıma alıp tekrar yutmak istemem yerine, öfkesine odaklanmaya çalıştım.

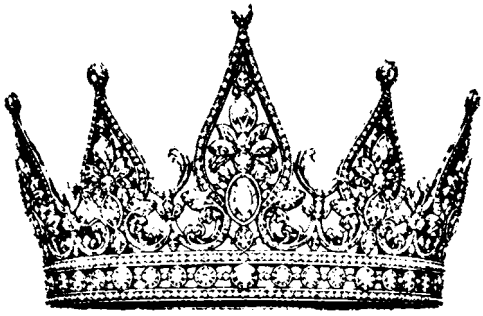
Rai sanki düşüncelerimi hissetmişti. Yastığı bıraktı, banyoya koştu ve kapıyı arkasından kilitledi.

Çenem gerildi. Bu alışkanlığından vazgeçmesi gerekecekti. Benden saklanamazdı ya da kendini benden uzak tutamazdı.

Artık olmazdı.

Ancak önce, onu bu kadar sinirlendiren şeyin ne olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

Çaresiz zamanlar, çaresiz önlemler gerektirirdi.

24. BÖLÜM

Rai

Kapıyı çarparak kapattım, ona yaslandım ve kendimi bıraktım.

Bacaklarım beni ayakta tutmakta zorlanıyordu ve içim, az önce yaşadığım korkutucu derecede güçlü boşalmadan dolayı hâlâ titriyordu.

Çıkış yolu olmayan kapana kısılmış bir hayvan gibi sertçe nefes aldım. Kendimi sakinleştirmek için umutsuz bir çabayla titrek ellerimle yüzümü kapattım.

Bundan kurtulmam gerekiyordu, hem de hemen.

O pisliğin, o vahşi adamın beni bu kadar pişmanlık duymadan ele geçirmesine nasıl izin vermiştim? Sanki yıllardır bu tür bir zevki bekliyormuşum gibi her saniyesinden nasıl zevk alabilmiştim?

Öyle değildim... değil mi?

Gözlerimi ne kadar kapatırsam, dün gece ve bu sabahki görüntüler o kadar şiddetle aklımda canlandı.

Onu ilk ben öpmüştüm.

Bu çıkmaz döngüyü ben başlatmıştım ve şimdi, hatamın kanıtı hâlâ bacaklarımın arasından damlıyordu.

Kyle kendini tutmadı, aksine tam tersiydi. Aldı ve aldı, peki karşılığında ne verdi? Evet, tam anlamıyla yıkımımı verdi ve şu anda bir korkak gibi saklanmamın nedeni oldu.

Ne yaparsam yapayım, içimdeki hain taraf hâlâ daha fazlasını isterken, bundan nefret etmiş gibi davranamazdım.

Bu adam bana ne yapıyordu böyle?

Kapının diğer tarafında bir hışırtı duyuldu ve donup kaldım, onu görmeden ya da sesini duymadan hissettim. Onunla açıklanamayan bir şekilde uyum içindeydim, görünmez ipler beni her zaman onun yönüne çekiyordu.

"Rai... benden uzak durmaman konusunda ne demiştim? Kapıyı aç." Sözleri ölçülüydü -hatta sakindi- ama altında yatan tehditkâr alt tonu hissedebiliyordum.

"Beni rahat bırak."

"Eğer açmazsan, bu lanet şeyi kırarım."

"Sadece... beni rahat bırak," diye mırıldandım ve bakışlarım yüzüğe takıldı. Tüm bu karmaşanın sebebiydi; kaderimin kaçınılmaz olduğuna, çıkış yolu olmadığına dair kanıttı.

"Üçe kadar sayacağım. Bir, iki..." Bir şey sertçe kapıya çarptı ve geri çekilme şansım bile olmadı.

Sağlam kapı, menteşeleri yerinden çıkacakmış gibi gürültüyle açıldığında, öne doğru atıldım.

Kyle, savaştan çıkmış muhteşem bir savaşçı gibi, çıplak bir şekilde girişin önünde durdu. Güçlü olduğunu biliyordum ama sanırım gerçekte ne kadar güçlü olduğunu hiç fark etmemiştim. Yataktaki gücünün, onun doyumsuz dayanıklılığı hakkında bana bir fikir vermesi gerekirdi.

Panter gibi çeviklikle banyoya girdi, ayakları beyaz fayanslarda en ufak bir ses bile çıkarmadı. İçgüdüsel olarak geri adım attım. Gözlerinin derinliklerinde korkutucu bir şey

vardı. Beni becerirken de oradaydı ama anlamını kavrayamamıştım.

O zaman tam olarak öfke değildi fakat şimdi ona yakın görünüyordu. Her hâlükârda, bu Kyle'ın karşı karşıya gelmek istemediğim bir hâliydi, özellikle de çıplak ve en savunmasız hâlimdeyken.

"Beni dışarıda bırakamayacağını söylememiş miydim?" diye sordu, midemin düğümlenmesine sebep olan aldatıcı bir sakinlikle.

Ayaklarımın arkası duşun girişinin kenarına takıldı. İçeri girebilmek için bir bakış attım. Muhtemelen kendimi tuzağa düşürmüştüm ama o bana böyle yaklaşırken tek seçeneğim buydu.

Tekrar yukarı baktığımda, Kyle'ın boyu görüşümü engelledi.

Gözlerindeki öfkeli bakış, onların ardındaki onaylamayan duygular beni hapsetti.

Beni boğazımdan yakaladı, sırtım duvara değene kadar itti. Nefes almam zorlaşırken, kanımın yüzüme hücum ettiğini hissettim. Onun tutuşunda cinsel bir şey yoktu. Ham ve tehdit amaçlıydı. "Benden kaçamazsın ya da saklanamazsın. Anladın mı?"

Onun ellerini tırmaladım ama bu sadece ben nefes alamayacak hâle gelene kadar onun beni daha sıkı tutmasına neden oldu. Mücadelem durdu çünkü bu sadece enerjimi tüketiyordu. Fiziksel gücü olan oydu. Eğer onunla bu konuda mücadele etseydim, sadece kendimi öldürmüş olurdum.

Dedushka'nın savaşlarımı seçmemle ilgili sözleri beni olduğum yerde tuttu.

"Dedim ki... anladın mı?"

Hareketsiz kaldığımda, diğer eliyle saçımı tutarak başımı sallamaya zorladı.

"Evet, anladım. Evet, senden kaçmayacağım. Şimdi söyle." Boynumdaki elini gevşettiğinde bolca nefes aldım, bana hayat veren bu nefesle boğuldum. Nefesimi düzeltmem uzun saniyeler sürdü.

"Siktir git," dedim ona dik dik bakarak. "Önce sen kaçtın, benden bunu talep etmeye ne hakkın var? *Önce* sen beni terk ettin!"

"Peki amacın ne? İntikam almak için beni terk etmeyi mi planlıyorsun?"

"İnan bana, intikam almaya karar verseydim, seni terk etmek senin için en kolay çıkış yolu olurdu."

"Rai... sabrımı zorlama."

"Yoksa ne olur? Yoksa ne halt olur? Benden zaten çok şey aldın. Bunu tekrar yapmana izin vereceğimi sanıyorsan, Rai Sokolov'u tanımıyorsun." Göğsünü ittim ama boğazımla saçımı tutan elleri beni yerimde tuttu.

"Küçük bir şeyi unutuyorsun, Bayan Hunter. Artık benim karımsın."

"Bu seni benim patronum yapmaz."

"Bunu göreceğiz." Parmağını boğazımın çukuruna sürterek, tutuşunu biraz gevşetti. "Siktir. Çok kolay morarıyorsun."

Vücuduma baktığımda hemen pişman oldum. Boynum, göğüslerim, kalçalarım ve uyluklarım morluklar, öpücük izleri ve parmak izleriyle doluydu. Artık vücudumu tanıyamıyordum bile. Sanki benden ayrılıp Kyle'a gitmiş gibiydi.

"Bırak beni." Onu itmeye çalıştım.

Beni kendisiyle duvar arasında sıkıştırdı. "Yatağı o şekilde bırakıp banyoya saklanmanın nedenini söylemeden olmaz."

Olanların hatırası bir anda zihnime geri geldi: güç, terk edilme, yakıcı zevk ve dayanılmaz acı.

"Neden bilmek istiyorsun? İstediğini zaten aldın."

"*İstediğimizi* aldık. Bir saniye bile olsa olanlardan hoşlanmadığını iddia etmeye çalışma."

"Sana prezervatif takmanı söyledim. İçime boşalmamanı söyledim."

Gözlerini kıstı. "Bütün bu telaşın sebebi bu muydu? Prezervatif miydi?"

"Bu telaş hamilelikle ilgili. Doğum kontrol hapı kullanmıyorum." Sesim sonunda alçaldı ve ondan gözlerimi kaçırdım.

Kyle saçımı tutarak dikkatimi günahkâr güzellikteki *ifadesiz* yüzüne geri getirdi. "Bundan çok mu nefret ediyorsun?"

"Tabii ki nefret ediyorum! Aklı başında hangi insan bu dünyaya çocuk getirir ki? Hem de kimsenin hakkında hiçbir şey bilmediği bir babanın çocuğunu. Ya bir gün uyanırsam ve sen orada olmazsan, ha?" İçimdeki her şeyi dökmeden önce durdum. O zaman tek başıma zar zor hayatta kalmıştım. Bunu bir daha yapamayacaktım, özellikle de masum bir ruh söz konusuysa.

"Beni bu kadar aşağı mı görüyorsun?" Sesi kızgın değildi, daha çok şaşkındı ve bu beni daha da sert vurdu.

"Ne düşünmeliyim? Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. *Hiçbir şey. Dedushka*'nın senin hakkında söylediği tek şey, saygın bir katil olduğundu ve hepsi bu. Kimsin sen, Kyle? Ailen kim? Gerçekten nerelisin? Gerçek soyadın ne? Kyle senin gerçek adın mı, yoksa sen gittiğinde benim yaşamak zorunda kalacağım başka bir 'siktir git' mi?"

"Kendi sözlerine göre beni umursamayan biri için çok fazla sorun var."

Yıllardır biriken tüm kaosu açığa vurmamak için dudaklarımı sıkıca kapattım. Eğer açığa vursaydım, beni ne kadar incittiğini anlayacaktı ve ona bir daha asla bu tür bir güç vermeyecektim.

"Şunu bil, Kyle, sana asla güvenmeyeceğim. Ne şimdi ne de gelecekte."

Beni rahatsız edici bir sessizlikle izlemeye devam etti ama hiçbir şey söylemedi. Sorularıma cevap vermeye ya da bana yaklaşmaya bile çalışmadı. Benden kilometrelerce uzakta olmaktan memnundu. Oysa en yakın olduğumuz an, vücudu benimkine gömülürkenki andı.

Bu bilgiyi kafama takmamaya çalışsam da içimi binlerce kesik gibi parçaladı. Kanıyordum ama o bunu görmüyordu. Boğuluyordum ama o nefes almama izin vermiyordu.

"Bırak beni." Sesim uyuşmuş ve monotondu. "Duşa girip ertesi gün hapı almam gerekiyor."

Şaşırtıcı bir şekilde, beni bıraktı. Bir şey, herhangi bir şey söylemesini bekledim ama o arkasını dönüp gitti. Kapıyı kapatmadı ancak geride bıraktığı boşluk sessiz banyoda yankılandı.

Kaynar bir duş aldım, kurumuş spermlerini bacaklarımın arasından silerken gözlerime dolan gözyaşlarını tuttum.

O adam yüzünden ağlamayacaksın, Rai. Bir daha olmaz.

Gözlerimi kapatıp akan suyun beni tamamen kaplamasına izin verdim. *Dedushka*'yı, babamla annemi, kaybettiğim ve bir daha asla sahip olamayacağım insanları düşündüm. Bazen Reina bile çok uzak geliyordu. Aslında, çoğu zaman öyleydi.

Bu konuda uzmanmışım gibi görünüyordum, ailem olarak gördüğüm insanları kaybetmekte.

Sergei de gidecekti. O zaman sadece ben ve Ana kalacaktık. Yalnız başımıza kalacaktık.

Evliydim ama Kyle kapalı bir kasa olarak kalırsa bunun bir önemi var mıydı? Her an onun gideceği hissini kafamdan atamadığımda bunun bir önemi var mıydı?

İç çektim ve duştan çıkıp kendimi havluya sardım.

Kyle'ı odada bulamadım. Dolabın içinde, küçük bölümünün önünde, sadece *boxer* giymiş hâlde duruyordu.

Ayaklarım girişte tereddüt etti, içeri girip girmemeyi düşünüyordum.

"Isırmam," dedi gözlerime bakmadan.

"Ben ısırırım." Yaklaştım, böylece paralel bir çizgide durduk.

"Bunu bilmek güzel, böylece hamile kalırsan çocuğumuzu koruyabilirsin."

"Hamile değilim." Basit, uyumlu bir iç çamaşırı seti çıkardım.

"Bunu bilemezsin." Ayağını siyah pantolonun içine sokarken bana döndü.

Havlunun altından iç çamaşırımı bacaklarımdan yukarı kaydırdım. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

"Ertesi gün hapının, çocuk zaten oluşmuşsa onu öldürdüğünü biliyorsun, değil mi?"

"Birini suçlu hissettirmek istiyorsan, gitmeyi düşündüğün için belki de kendinden başlamalısın."

"Ben öyle demedim. Güven sorunların öyle dedi."

"Güven sorunları mı?" Havluyu atıp sutyenimi yerine taktım. "Sence bunlar sebepsiz yere mi ortaya çıktı? Bir gün öylece otururken gökten üzerime mi düştüler sence?"

"Önemli olan, bu sorunlarının olması." Gömleğini giyip düğmelerini yavaşça iliklediı. "Bunları bebeğimize aktarma."

"Bebek *yok*."

Omzunu kaldırdı. "Senin bildiğin kadarıyla."

"Bu bir gerçek."

"En azından birkaç hafta sonra, bebeğimiz rahminde güzelce büyüdüğünde bunu kesin olarak bileceksin."

"Sonra ne olacak? Benimle doğum derslerine katılıp ayak masajı yapacak şefkatli bir baba mı olacaksın?" diye sordum alaycı bir şekilde.

"Eğer ihtiyacın olan buysa, tabii."

Dudaklarım aralandı, elbisenin kolunu omzuma kadar çekmiş hâlde durdum. "Böyle şeyler söylemeyi kes."

"Ne gibi? Senin ve bebeğimizin yanında olacağım gibi mi? Ona iyi geceler hikâyesi okuyup, sonra yatak odamızda seni deli gibi becereceğim gibi mi? Bu tür şeyler mi?"

"Evet, bu tür şeyler. Yalan söylemeyi kes."

Gömleğini pantolonuna soktu, saçlarını parmaklarıyla tarayarak istediği gibi düzeltmeye çalıştı. Sonra, beni rahatça döndürüp elbisenin fermuarını çekti ve kulağıma fısıldadı. "Sen kendine yalan söylemeyi bırak."

Onu itip dolaptan çıkmak istedim ama o dilini şaklattı.

"O kadar acele etme."

Ona dönerek inledim. Elinde oyuncak vardı. *Tabii ki.*

"Buna bir süre sınırı koyuyorum." Çenemi kaldırdım.

"Süre sınırı mı?"

"Kararlaştırdığımız bilgileri iki hafta içinde bana vermezsen, içime hiçbir oyuncak sokmayacaksın."

"Ama içinden oyuncakların çıkmasını seviyorsun."

"Hayır. Onlar beni elit grubun diğer üyeleri önünde zayıf gösteriyorlar."

"Sen de bundan her şeyden çok nefret ediyorsun," diye bitirdi sakin bir sesle.

Boğazımı temizledim ama hiçbir şey söylemedim.

Kaşlarını kaldırdı. "Ama yine de bundan zevk alıyorsun."

"Mesele o değil. Mesele kardeşlikteki konumum."

"Toplantılar sırasında oyuncağı açmazsam ne olur?"

"Açmamalısın. Ayrıca anlaşmaya da uymalısın."

"Zaten uyuyorum. Sence neden Adrian'la birlikte sürekli İtalyanların kıçını öpüyorum?"

Onun Lucianoların malikânesinde Emilia adında biriyle vakit geçirdiğini düşünmek, beni itiraf etmek istediğimden daha fazla rahatsız etti. "Hıh."

"Bu ne içindi?"

"Hiçbir şey."

"Aklını okuyamıyorum, bu yüzden ne düşündüğünü bana söylemezsen, ona göre davranamam."

"Hiçbir şey demek, hiçbir şey demektir."

"Sen öyle diyorsan." Gizlemeye çalışmadan önce çenesini sıktı. "Elbiseni kaldır ve öyle tut."

"Ağrım var." Pazarlık etmeye çalıştım ve ciddiydim. Dün geceyle bu sabah acımasızca becererek beni mahvettiği için zar zor düzgün yürüyebiliyordum.

"Bu seni rahatlatacak. Şimdi, kaldır."

Öyle yaptım, oyuncağı içime sokarkenki görüntüsüne kapılmamak için duvara baktım. Bu onun her an benimle olduğunu hatırlatıyordu.

Beni belimden kendine doğru çektiğinde, karnımda hissettiğim ereksiyonuyla titredim. Bu adam asla doymuyordu, yemin ederim.

Sadece iç çamaşırımı dizlerime kadar indirmek için beni bıraktı, sonra bacaklarımı ayırarak kıvrımlarımı okşadı. Dokunuşunun bu kadar tanıdık hâle gelmesinden, bu kadar bağımlılık yapıcı ve uyarıcı olmasından nefret ediyordum. Ancak en çok nefret ettiğim şey, o yokken onu ne kadar özlediğimdi.

Islaklığımı kıvrımlarımdan arkama kaydırdı ve başparmağını girişine bastırdı.

"N-ne yapıyorsun?"

"Bir şey deniyorum. Kıpırdama."

Başparmağını daha da içeri bastırana kadar ne olduğunu anlamadım. Küçük bir girişti ama sinirlerim patladı.

"K-Kyle!" Kısık bir çığlık attım. Kısmen utanıyordum, kısmen de -garip bir şekilde- tahrik olmuştum.

"Hımm. Burası da çok sıkı ama merak etme, seni iyi bir prenses gibi kıçına sikimi alacak şekilde hazırlayacağım."

İtiraz etmeden önce, oyuncağı vajinama kaydırdı. Aletinin içime girmesinin hatırası beni boğarken yüzümü buruşturdum. Onun acımasız darbelerinin ve vahşi becerişinin anıları aklımı başımdan aldı.

Bu görüntüleri kafamdan atmak için gözlerimi kısa bir süre kapattım. Gözlerimi tekrar açtığımda, Kyle iç çamaşırımı bacaklarımdan yukarı çekti. Ondan uzaklaştım, işi kendim bitirdim ve konsoluma gittim.

Sergei ve diğerleriyle sabah toplantımız olduğu için Kyle'ın önden gitmesini bekledim. Ancak o, ben saçımla makyajımı yaparken dizüstü bilgisayarının arkasında oturdu. İşimi bitirdiğim anda yanımda belirdi.

"Gölgem olmana gerek yok," dedim odadan çıkarken. "Korunmaya ihtiyacım yok."

Kaşlarını kaldırıp sırıttı. "Ama bebeğimizin var."

"Bunu keser misin?"

"Neyi? İçinde büyüyen kız ya da erkek bebeğimizi mi?"

Ona yanından vurmak üzereydim ki bir varlık dikkatimi çekti. Adrian, her zamanki şık takım elbisesiyle ikinci katın küçük salonunda durmuş, parmaklarını uyluğuna vuruyordu. Buraya sadece aile üyeleri ve korumaları girebilirdi. Diğerleri yalnızca izin aldıklarında gelirdi.

Adrian, izinsiz böyle bir şey yapacak biri değildi ve bu yüzden onun burada olmasının endişe verici bir nedeni olduğunu anladım.

Onun önünde durduğumuzda, ilk ben konuştum. "Burada ne yapıyorsun, Adrian? Her şey yolunda mı?"

Gözleri bana doğru parladı, sanki Damien'in manik nöbetlerinden birine girmek üzereymiş gibi titriyordu. Ancak sonra tepkisini gizledi ve her zamanki sakin ses tonuyla konuştu. "Dün ne oldu?"

"Sergei'ye zaten bilgi verdim."

"Senden duymak istiyorum. Hiçbir şeyi atlama."

Adrian detaylara çok önem verdiği ve olayı gören kişiden dinlemeyi tercih ettiği için bu şaşırtıcı değildi. "Lia'yla girişin yanında duruyorduk, sonra onun alnında bir nokta gördüm. Onu aşağı ittim ve Kyle da beni itti, o sırada sessiz bir mermi onun başının üstündeki kapıya çarptı."

"Başka ne oldu?"

"Hepsi bu kadardı."

Adrian kolumu o kadar sert tuttu ki irkildim. "Başka. Ne. Oldu. Rai? Elbette bir şey görmüşsündür? Birini görmüşsündür?"

Kyle, Adrian'ın kolunu tutup benimkinden ayırdı, yüzünde sert bir ifade vardı. "O lanet ellerinle bir daha karıma dokunma. O zaten hepsi bu kadar dedi, hepsi bu kadar."

Adrian, Kyle'ın delici bakışlarına kendi bakışlarıyla karşılık verdi. Aralarında, kendi silahları ve birlikleriyle bir bakış savaşı patlak verdi.

"Gerçekten hepsi bu kadardı," dedim gerginliği yatıştırmak için.

Adrian'ı ilk kez böyle görüyordum.

"Sonra ne oldu?" Kyle ile göz teması kurmayı bıraktı ve bana odaklandı.

"Planlandığı gibi toplantıya girdik."

"Lia hiçbir şey yapmadı mı?"

"Ne yapması gerekiyordu ki...?" Sessiz kaldım. "Bir dakika... o, Travma Sonrası Stres Bozukluğu mu yaşıyor?"

Gözlerini bana dikti. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Önemli bir nedeni yok." O, Adrian'ın bunu bilmesini istemiyormuş gibi görünüyordu, bu yüzden onu o anda korkutucu görünümlü Adrian'a satmayacaktım. "Diğerlerine katılalım."

Sergei ile dört kralı yemek masasının etrafında otururken bulduk.

Vlad bizi eşikte karşıladı ve içeri girdi.

İçeri girer girmez Kyle benim için sandalyeyi çekti.

"Kendim yapabilirim."

"Sadece bebeğe zarar vermemen için dikkatli davranıyorum."

Oda sessizliğe büründü ve kalbim yerinden çıkıp yere düşecekmiş gibi oldu.

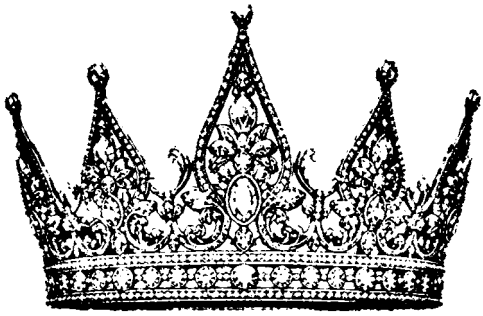
"Bebek mi?" Sergei'nin gözleri gizlemeye çalışmadığı bir ilgiyle büyüdü.

"Bu..."

"Sanırım bebek bekliyoruz, *Pakhan*." Kyle herkesin önünde elini karnıma koyarak sözümü kesti ve gülümsedi. "Anneciğine iyi davran, ufaklık."

Tebrikler masanın her yerine yağdı ve Kyle bana sırıtarak tebrikleri kabul etti. Sonra kulağıma, "Ertesi gün hapı yok. Herkesi hayal kırıklığına uğratmak istemezsin, değil mi, prenses?" diye fısıldadı.

Yeter artık. Onu öldüreceğim.

25. BÖLÜM

Rai

Birkaç gün sonra Sergei, bu iyi haberi kutlamak için bir toplantı düzenledi.

Şaka değildi.

Neden bu kadar ileri gitmesine izin verdiğimi ya da Kyle'ın manipülasyonlarının beni bu geri dönüşü olmayan noktaya nasıl getirdiğini bilmiyordum ama toplantı sırasında o tek anlık suskunluğum, herkesin bana iyi dilekleriyle tebriklerini iletmesi için yeterliydi.

Sonra Ana aşağı indi, mutfakta arı gibi çalışarak bana besleyici yemekler hazırladı ve oturmamı sağladı.

Sergei beni her gördüğünde gülümsemeyi kesmedi. Bu hayatta kendi torunlarını hiç göremeyebilirdi. Bu yüzden görünüşe göre o hayali benim aracılığımla yaşıyordu.

Ne kadar ayağımı yere vurup bunun doğru olmadığını haykırmak istesem de, Sergei'nin yüzündeki sevgi dolu ifadeyi silemedim. Son zamanlarda çok mutlu ve huzurlu görünüyordu, sanki hayatındaki son görevi nihayet yerine getiriyormuş gibiydi. Artık kötü öksürüğü bile yoktu.

Kyle'ı öldürmek için ne kadar plan yapsam da, ona zarar verecek kadar acımasız değildim.

Şu anda Sergei'nin hazırladığı büyük akşam yemeği için yemek masasının etrafında oturuyorduk. Bu sefer, her bir tugayın en üst düzey korumaları ve masanın en ucunda oturan "katiller" de dahil olmak üzere herkes oradaydı.

Pakhan, her zaman tüm kardeşliği akşam yemeğine davet etmezdi, bu yüzden bu çok özel bir durumdu. Mutfak personeli kuzukulağı çorbası, özel köfte türleri ve etli ana yemekler gibi her türlü geleneksel Rus yemeğini hazırlamıştı. Tabii ki masa yemeklerle dolup taşıyordu. Ancak kimse tabaklarına dokunmuyordu, Sergei'nin izin vermesini bekliyorlardı.

Sergei yavaşça ayağa kalktı, bunun öksürüğünü tetiklememek için olduğunu biliyordum. Son zamanlarda durumu daha iyiye gidiyordu ancak öksürüğü tuttuğunda durumu kötüleşebiliyordu. Sergei elinde bir bardak kaliteli votka tutuyordu. "Sokolov ailesine katılacak yeni üyeyi kutlamak için burada toplandık. Rai ve Kyle hızlı çalışıyorlar."

Yüzümün kızarmaması için elbisemin içine yumruklarımı sıkıştırdım ama yanaklarımın ısındığını hissedebiliyordum. Kyle masanın altında elimi tutarken gülümsüyordu. Onu itmeye çalıştığımda, parmaklarımızı birbirine doladı ve yüzüne kaldırarak parmak eklemlerimi öptü.

Yüzüm daha önce ısınmışsa, şimdi yanıyordu.

Sergei, Igor ile bakıştı, sonra güldü. "Lütfen. Herkese afiyet olsun."

Masada bulunan herkes kadehlerini kaldırıp tokuşturdu, sonra yenilenmiş bir enerjiyle yemeğe daldı. Bu tamamen oburluktan değildi, patron yemek ikram ettiğinde yememek saygısızlık olduğu için bir şükran göstergesiydi.

Kyle'ın sırıtışına rağmen elimi ondan çektim. Tanrım, neden bu piçi uykusunda öldürmemiştim ki?

Belki de bunun, her gece beni nasıl yorduğu ile bir ilgisi vardı. İlk başta yaptıkları yüzünden onu ittim ama dokunuşlarına karşı koyamadım. Kendime onun bedenini, onun benimkini kullandığı kadar kullandığımı söyledim. Bu sadece seksti.

Anlamsız seks.

Ancak Kyle, sanki beni hamile bırakmayı planlıyormuş gibi, her seferinde içime boşalıyordu.

Ancak yanılıyordu. Sadece ertesi gün hapı almakla kalmadım, aynı zamanda doğum kontrol hapı reçetesi de aldım. Gençliğimde vücudum iğneye kötü tepki vermişti, bu yüzden hapları almaya mecburdum.

Sonuçta, bu kutlama geçersiz ve hükümsüzdü. Bir hafta kadar sonra, çocuğu kaybettiğimi ya da Kyle'ın emin olmadan çok erken konuştuğunu söyleyecektim. Sergei üzülecekti ama kaybı anlayacaktı.

Kyle'ın içime bebek koymasına asla izin vermeyecektim.

Masada sıradan şeyler hakkında rahat bir sohbet dönüyordu.

Eşler de burada olduğundan, akşam yemeğinden sonraya kadar iş konuşulmayacaktı. Sergei'nin emriyle davet edildiğim bir toplantıydı. Son birkaç haftadır tugayları nasıl finanse ettiğimle ilgiliydi. Diğer organize suç liderleriyle yapılan dış toplantılara davet edilmeyebilirdim ama sonunda kardeşlikte kalıcı bir yerim olabilirdi.

Igor'la Mikhail, Sergei ile nezaket konuşmaları yapıyordu. Arkamda duran Ruslan ile göz göze geldik. O, izin isteyerek kalktı ve giderken ayağı takılıp Igor'un sandalyesine

çarptı. Yaşlı adam şarabını masa örtüsüne dökerken, Ruslan hemen özür diledi. Igor'un kıdemli koruması Ruslan'ı yakasından yakaladı ama patronu, muhtemelen olay çıkmaması için korumamı bırakması adına ona gizlice işaret etti.

Mutfak personelinden biri aceleyle Igor'un şarap kadehini değiştirdi ve geri çekilirken eğildi. Küçük olay genel sohbetin gürültüsünde kaybolurken Ruslan arkama geri döndü. Birkaç dakika sonra, çıkışın yanında, karşımda duran Katia ile göz göze geldik ve o da mutfak personelini dikkatlice takip etti. DNA testini yaptırmak için bu planı yapmıştık. Igor veya Stella ile neredeyse hiç doğrudan temas kurmadığımdan, bu bizim için birkaç fırsatımızdan biriydi. Katia'ya Kyle'ın diş fırçasını verdim, bu yüzden DNA sonuçlarını yakında alabilecekti.

Plan devreye girdiğine göre, dikkatim tekrar etkinliğe döndü.

Damien yemeğine odaklanmıştı, utanmaz bir vahşilikle eti kesiyordu. Genelde o kadar kötü davranışları vardı ki, hem *Dedushka* hem de Sergei yıllar önce onu eğitmekten vazgeçmişti. O, kardeşliğin yoluna çıkan herkesi öldürmeye hazır siyah boğa gibi biriydi.

Ancak orada bulunanlar arasında dikkatimi çeken o değildi. Kirill ve Adrian, fısıltıyla birbirleriyle konuşmaya devam ediyorlardı. Bu durum hoşuma gitmedi.

Kirill, beyefendi tavırlarının ardında kurnaz bir tilkiydi. Mikhail benim en açık düşmanım olarak kabul edilebilirdi fakat Kirill en büyük zararı verebilecek kişiydi. O hiç durmazdı. *Asla*. Beni tamamen ortadan kaldırmanın bir yolunu bulmaya çalıştığından şüphem yoktu, böylece Sergei ve şirkete tilki pençelerini geçirebilecekti.

Onu kilit altında tuttuğu sırla tehdit etmemin nedeni, ona karşı sahip olduğum tek kozun bu olmasıydı.

"Benim gördüğümü sen de görüyor musun?" diye fısıldadı Vlad yanımda, bakışları Adrian'la Kirill'e kayıyor, sonra tekrar bana dönüyordu.

"Bu ikisi ne zaman bu kadar samimi oldular?"

"Adrian'a güvenme demiştim."

"Güvenmiyorum." Yine de en azından onun tarafsız olduğunu sanıyordum. Eğer diğer tarafı seçerse, saldırmaktan başka seçeneğim kalmayacaktı ve bu hiç hoş olmayacaktı. Lia burada değildi, bu yüzden onu daha derinlemesine araştırmaya çalışamadım. Adrian'ın birkaç gün önceki tepkisine bakılırsa, Lia ya onun zayıf noktasıydı ya da onun üzerinde bir üstünlüğe sahipti. Aksi takdirde, Lia tehdit edildiğinde karakterine aykırı davranmazdı. Adrian'ın onu benzer durumlardan kasıtlı olarak uzak tutması şaşırtıcı değildi ama gerekirse onu bu işe karıştırmanın bir yolunu bulacaktım.

Arkadan bir el ensemi kavradı ve tenim anında titremeye başladı, sonra kulaklarımın yanında kötücül bir ses, "Siz ikiniz ne fısıldaşıyorsunuz? Beni de dahil edin," diye fısıldadı.

"Seni ilgilendirmez." Kyle'ın dokunuşunun tüm vücudumu uyandırdığını görmezden gelmeye çalışarak çorbamdan bir yudum aldım.

"Ben senin kocan ve bebeğinin babasıyım, prenses. Seninle ilgili her şey beni de ilgilendirir."

Ona yan gözle bir bakış atsam da o sadece sinir bozucu sırıtışıyla cevap verdi. Bütün gece Kyle'ı görmezden gelebilmek için Vlad'la konuşmaya çalışmıştım ama uyluklarımdaki eli beni esir tutmuştu.

Gülümsemesi hâlâ yüzündeydi ancak arkasındaki mizah kaybolmuş, yerine tehditkâr bir kasvet gelmişti. "Diğer erkekler için beni görmezden gelme."

"Bırak beni," diye tısladım.

"Söyleneni yapacak mısın?"

"Benimle planlarımın arasına giremezsin, Kyle."

"Vladimir'le ne planların var?" Vlad'ın adını saf bir küçümsemeyle söylediğini fark etmemek mümkün değildi.

"Igor'u liderlik pozisyonuna itmeyi içermeyen planlardı."

Duraksadı.

"Ne?" Bu sefer ona bakma sırası bendeydi. "Bilmediğimi mi sandın? Niyetin güneş kadar açık."

"Böyle düşünmen çok sevimli."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Benim yanımda -ya da olmadığım zamanlarda- başka erkeklerle konuşmayı bırak."

Hırsla nefes alıp Vlad'a güvenlik önlemlerini sormak için geri döndüm. Ruslan ve Katia'dan raporumu almıştım, yani teknik olarak Vlad'la bu konuyu konuşmam gerekmiyordu. Ancak bu Kyle'ı kızdıracaksa, vardım.

Ağzımı açtım ama bacaklarımın arasında bir uğultu başlayınca ağzım öylece kaldı.

Siktir.

Oyuncağı en yüksek seviyeye ayarlamıştı. Sohbetler, yüzler ve sözler arka planda kaybolmaya başlarken, içim bir anda parıldamaya başladı.

Kyle'ın sert sevişmesi yüzünden çok hassaslaşmıştım, sadece sürtünme bile beni paramparça etmeye yetti.

"Yüzünde zevkin belli oluyor," diye kulağıma fısıldadı, sonra kulak mememi hafifçe ısırdı. "Bütün evi çığlıklarla doldurana kadar seni sikmek istiyorum."

Dudaklarımı sıkıca kapatarak, hâlâ uyluğumda duran elini tuttum ve kırmızı tırnaklarımı tüm gücümle onun etine batırdım.

Bu onu etkilemedi. Aksine, yoğunluğu bir kademe daha artırdı. Uyluklarım titredi ve midem, uzaktan gelen darbenin etkisine hazırlanmak için çöktü.

"Bana ne kadar karşı gelirsen, senden o kadar fazla zevk alırım," dedi boğuk bir sesle, ardından uzaklaşıp ağzına bir parça somon attı. Sanki benimle oynamıyormuş gibi rahatça yemek yiyordu. Kendimi çıkış yolu olmayan kapana kısılmış bir fare gibi hissettim.

Elini bırakmadım çünkü o anda benim tek dayanağım oydu. Kyle'ın hem işkencecim hem de dayanağım olması tuhaf olmalıydı ama o her zaman şeytandan birkaç adım önde olmuştu. Hangi düğmelere nasıl basacağını çok iyi bilirdi.

"Daha fazla ister misin?" Dış dünyaya sahte bir gülümseme takınarak tekrar eğildi. "Bu kadar teşhirci olacağını kim bilebilirdi?"

"Kapa çeneni ve dur." Azarlamaya çalıştım ama ağzımdan çıkan ses muhtaç bir inilti gibiydi.

"Yapamam ama yapabileceğim bir şey var." Kulak mememi yaladı. "Sana yardım edebilirim."

"Siktir. Git."

"Burada mı?" Şaşırmış gibi yaptı. "Teşhirci eğilimin sandığımdan daha ciddiymiş, prenses."

Ben vücudumu saran kıvılcımlarla mücadele ederken, o kayıtsızca yemek yemeye başladı. Yemeğe odaklanmaya çalıştım ama elim kaşığı tutamayacak kadar titriyordu.

"Büyükbaba olmak nasıl bir duygu, Igor?" diye sordu Sergei.

Başım çok dönüyordu, yüz ifadelerine ve vücut diline odaklanamasam da Igor'un tavrının değişmediğini anlayabildim. "Stella ve ben çok mutluyuz."

Karısı yanında gülümsedi. Kyle onlara gerçeği söylemiş miydi bilmiyordum ama her hâlükârda, bu habere pek de sevinmiş gibi görünmüyorlardı.

"Güzel, güzel." Sergei içkisini yudumladı. "Bu eve koşuşturan çocuklar gerekiyordu."

"Yine de tuhaf." Damien vahşi bir hayvan gibi elinin tersiyle ağzını sildi ve bakışları bana düştü. "Rai'nin anaç bir tipi olduğunu hiç düşünmemiştim."

Herkesin dikkati bana yönelince içimden küfrettim. O anda ciddi bir ifade takınmak bile zordu. Konuşmam imkânsızdı ama aynı zamanda Damien'in provokasyonunu görmezden gelirsem, bu bir zayıflık olarak algılanacaktı.

Kendimi toparlamaya çalıştım ve sesimin biraz normal çıkması için birkaç kez yutkundum.

"İnsanlar değişir," dedi Kyle rahat bir şekilde.

"Senin onun adına konuşmana izin veriyorsa, görünüşe göre değişiyorlar," diye karşılık verdi Damien.

İçim yanıyor olsa da, "Eh, benim adıma kıçını tekmelemek zorunda kalmayacak," dedim yarı sakin bir ses tonuyla.

Bazıları güldü, bazıları kıkırdadı ama Kirill bana sırıtarak baktı. Sanki en derin, en karanlık sırrımı biliyormuş ve daha sonra kullanmak için saklıyormuş gibi sırıtıyordu.

Diğerleri sohbetlerine geri döndüler ve Kirill, benimle alay etmeyi bitirdikten sonra biraz geç kalarak onlara katıldı.

Ne saklıyordu bu adam?

Vlad'ın bir şey fark edip etmediğini görmek için ona bir bakış atmak üzereyken, bacaklarımın arasındaki titreşim arttı. Kyle'ın elini içgüdüsel olarak daha sıkı tutarak, alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırdım.

Gerçekten herkesin önünde boşalmamı mı planlıyordu? Omurgam birden gerildi ve beni ele geçirmek üzere olan orgazmın titremelerini hissedebildim.

Ani bir hareketle doğruldum ve "Affedersiniz," diye fısıldadım.

Sergei'nin başını sallamasını beklemek sonsuzluk gibi geldi. Kafasını hareket ettirir etmez, titrek bacaklarla yemek odasından dışarı fırladım. Utanç verici bir ses çıkarmamak için ellerimi ağzıma kapattım.

Bir personel odası bulana kadar koşmaya devam ettim ve kapıyı iterek açtım. İçeri girdikten sonra duvara yaslandım. Orgazm beni saracakken, titreşim alaycı bir düzeye indi.

Hayır, hayır. O rahatlamaya *ihtiyacım* vardı.

Birkaç hafta içinde, Kyle'ın benden kopardığı zevke çok bağımlı hâle gelmiştim. Az önce, o kadar insanın arasında bile, içimdeki sapkın bir parça o anda ve orada boşalmak istedi.

Elbisemi kaldırarak iç çamaşırımı indirdim, ardından parmaklarım oyuncağı buldu. Alt dudağımı ısırdım, dildoyu dışarı çıkarıp tekrar içeri ittim. Sırtım duvara yapıştı ve önceki kıvılcımlar geri döndü.

Her itişte yavaş yavaş arttılar. Kalbim göğüs kafesime çarptı, sesimi bastırmaya çalışırken atışları kulaklarımda duyuldu.

Malzeme odasının kapısı birden açıldı ve ben çığlık atarak, dildoyu içime yarıya kadar sokmuş hâlde durdum.

Neden kapıyı kapatmadım ki? Neden?

Sonra gözlerim o koyu mavi gözlerle buluştuğunda, nedeni bir fırtına gibi üzerime çöktü.

Kyle yüzünden kapıyı kapatmamıştım. Bilinçsizce onun beni takip etmesini mi umuyordum?

İçeri girdi, kapıyı kapatıp ona yaslandığında boyu dış dünyayı ve ışığı engelledi. "Şu el konusunda..."

26. BÖLÜM

Kyle

Uzun zaman önce, çocukken canavarlar arasında büyümek zorunda kaldığımda, bana hiçbir şeye imrenmemem gerektiği öğretildi.

Her şey geçiciydi, kullanılabilirdi, atılabilirdi. Her. Lanet. Şey.

Öyleyse neden duvara yaslanmış duran kadına baktığımda tek hissettiğim şey, o aralık dudakları ele geçirene kadar dilimi yanağına sürmekti?

Neden sabahları aklıma gelen ilk şey ve gözlerimi kapatmadan önce görmek istediğim son şey oydu?

Rai Sokolov, asla tatmamam gereken yasak meyveydi çünkü tek bir tat yetmezdi. İkincisi, üçüncüsü veya onuncusu da yetmezdi.

Konumu savunmasızlığın tam örneği olmasına rağmen çenesini kaldırdı. Elbisesi beline kadar toplanmış, iç çamaşırı ayak bileklerine düşmüştü. Zayıf lastik bile pürüzsüz, soluk teninde kırmızı çizgiler bırakıyordu.

"Eline ihtiyacım yok," dedi nefes nefese. "Çık dışarı."

Malzeme odasının kapısına yaslandım ve bacaklarımı ayak bileklerinden çaprazladım. "Beni boş ver. Ben burada kalıp izleyeceğim. Başlangıçta o kadar nefret ettiğin oyuncakla kendine dokunmak nasıl bir his? Duvarların lastiği sıkıştırıyor mu?"

"S-sus..." Sırtı gözle görülür şekilde kavislendi, göğüsleri elbisesinin kumaşına baskı yapıyordu. Bu manzara karşısında aletim zonkladı, onu boğazından tutup sertçe becermek istedim.

Ancak onunla oyun oynama isteğim daha güçlüydü ve onun da buna ihtiyacı olduğunu biliyordum. Bu yüzden her fırsatta beni kışkırtıyordu.

Ben orada dururken onun o plastik şeyi kadınlığına sokup çıkarmasını izlemek hem tahrik ediciydi hem de sinir bozucuydu. İlki, onun zevke teslim olmasını sevdiğim içindi. Vücudu gevşedi, dudakları açıldı ve gözleri sanki içinden geçen her kıvılcımla uyum içindeymiş gibi uçmuş görünüyordu.

İkincisiyse, benim aldığım bir oyuncak bile olsa ona benden başka kimsenin dokunmasını istemediğim içindi. Aletim sertleşmişti; oyuncağın yerini almak ve onu parçalamak için planlar yapıyordu.

Kanlı bir hayvan gibi onu yerde becermek üzere olmama rağmen, olabildiğince kayıtsız bir ses tonuyla, "Oyuncağın boyutu artık seni tatmin etmiyor mu?" diye sordum. "Amın daha fazlasını mı istiyor?"

Alt dudağının köşesini dişlerinin arasına sıkıştırdı. Bunu saklamak istese de Rai müstehcen konuşmalardan hoşlanıyordu. Ona ne yapmayı planladığımı anlattığımda, duvarları etrafımda daha sıkı kasılıyordu.

"Gerçek olanı istiyorsan, sadece iste. Ya da daha doğrusu, iyi bir prenses gibi yalvar."

"Sen de bunu çok istiyorsun." Çenesini pantolonumdaki şişkinliğe doğru eğdi.

"İstemediğimi hiç söylemedim."

"O zaman sen yalvarmaya ne dersin?"

"Kadınlar bana yalvarır, tersi olmaz."

"O zaman belki de onlara gitmelisin."

"Belki de giderim."

Hareketleri yavaşladı ve beni sert bir bakışla yere bastırdı. "O zaman belki de bana yalvaran erkekler bulmaya giderim."

Çenem gerildi. Onun "göze göz" ilkesini anlasam da, onun başka bir pislikle birlikte olduğunu düşünmek gözlerimin kararmasına sebep oldu. "Önce ben onu vurursam olmaz."

"Beni yirmi dört saat izleyemezsin."

"Ah, tabii ki izleyebilirim. Sana bir metre mesafeden yaklaşan her erkeği öldüreceğim. Bana inanmıyorsan, dene. Hadi, dene bakalım."

İniltiler arasında hafifçe gülümsedi ve bu ifade beni şaşırttı. Konuştuğunda sesi nefes nefeseydi, muhtaçtı, "lütfen" demeden yalvarıyordu. "Kontrolü elinde tutmayı, kendi bedensel ihtiyaçlarını görmezden gelecek kadar çok mu seviyorsun, Kyle?"

Başı yine pantolonuma doğru eğildi, bu kadına olan lanet olası takıntımın kanıtını saklamaya zahmet etmediğim yere.

"Ne oldu, Kyle? Dürtülerine göre hareket etmekten korkuyor musun?" Çenesini kaldırdı, hâlâ oyuncağı içine sokup çıkarıyordu; acele etmeden, neredeyse... baştan çıkarıcı bir şekilde. *Siktir*. Rai ne zamandan beri baştan çıkarma sanatında uzman olmuştu?

"Neden korkayım?" Kontrolümü demir yumrukla tuttum.

"Bırakmaktan korkuyorsun... hissetmekten."

İki uzun adımla ona ulaştım ve onu döndürdüm, böylece sırtı duvara dayandı. Sonra arkadan boğazından tuttum. Şaşkınlık dolu nefes alışı, parmaklarım boynundaki kolayca moraran, kolayca benim izimi taşıyan teni kavradığında yavaşça iniltiye dönüştü.

"Bırakmaktan korkan ben değilim, Rai," diye kulağına fısıldadım. Ardından kulağını ısırırken sesim alçaldı. "*Sensin.*"

Onun zevk dolu inlemesi, saçlarını bırakıp omuzlarına dökülmesine izin verirken ihtiyacım olan tek teşvik oldu. Sonra kemerimi çözdüm ve ağrıyan aletimi serbest bırakmak için *boxer*'ımı aşağı indirdim.

Oyuncağı kadınlığından çıkarıp attım. Boğazını saran elime tutundu; onu çekmek için değil, yaklaşan şey için bir çapa gibi kullanmak için. Onun bana ihtiyaç duyduğu şekilde ona uyum sağladım. Karım güzeldi, güçlüydü ama benim için hâlâ savunmasızdı.

Sadece bana karşı.

Başını yana eğerek, elimin boynunu tamamen sarmasına izin verdi. Onu kırmak ve paramparça olduğunu izlemek çok kolay olurdu.

Yumuşak tenini ısırarak, "Kendimi tutmayacağım," diye kulağına fısıldadım.

"Hiç kendini tuttun mu?"

"Ah, tuttum. Ne kadar tuttuğumu bilemezsin."

"Şimdi tutmayacak mısın?" Sesinde hafif bir titreme vardı. Korkuyordu ama hissettiği tek duygu bu değildi.

Karımın heyecanı, gözlerinin büyümesi ve bana karşı tamamen hareketsiz kalmasından anlaşılıyordu.

"Hayır." Sesim kulağının yanında zar zor duyuluyordu. "Ve sana verdiğim her şeyi alacaksın. Her bir itişimi, her bir orgazmımı, her bir damla spermimi."

Ben tek bir hızlı hareketle içine girdiğimde, gösterdiği tek tepki titremesi oldu. İnlemesi yüksekti, sınırsızdı ve etrafımızdaki küçük alanda yankılanıyordu.

Elimi boğazına koyarak işaret parmağımı ağzına soktum. "Şşşt. Duyacaklar."

Parmağımı sertçe ısırdı. Sırıtarak yüzümü buruşturdum. Aldığı kadarını geri verdiğinde, bana boyun eğip sonra da hırçın tarafını göstermek istediğine karar verdiğinde onu seviyordum.

"S-sen... sen çok büyüksün," dedi parmağıma karşı.

"Yine de sana verdiğim her şeyi iyi bir prenses gibi kabul ediyorsun." İçinde daha derine girerek, deliliğimin boyutunu ve tüm bunların gerçeküstü olduğunu hissetmesini sağladım.

Rai, dengede kalmak için diğer elini duvara vurdu, başını eğdi. Boğazını kavrayarak yüzünü yukarı doğru çevirdim, böylece bana baktı. "Seni sikerken bana bak."

Parıldayan gözleri, inkâr edilemez bir arzu ile dolu olsa da aynı zamanda farklı bir şey yansıtıyordu: bir meydan okuma. Bana her şeyimi vermem için *meydan okuyordu*.

Kıkırdayarak güldüm, sesim muhtemelen çılgınca çıkıyordu. "Bana o gözlerle bakmaya devam edersen, bittin, Rai."

"Her şeyini vereceğini söylemiştin," dedi, sanki en derin, en karanlık arzusunu itiraf etmek istemiyormuş gibi.

"Ah, her şeyimi alacaksın, tamam mı? Morarırsan beni suçlama."

Elim boğazından saçlarına kayarken, tüm enerjimi kullanarak onun içine girdim. Tüm kanım aramızdaki boşluğa aktı.

O çığlık attı, duvardan uzaklaştı ama onu kalçasından sertçe tutarak duvara dayadım. İnlemeleri arttı ve yükseldi, dış dünya duymasın diye iki elini ağzına kapatmak zorunda kaldı.

Ancak göz temasını koparmadı, benim darbelerim kontrolden çıksa bile.

Ben kontrolden çıktım.

Yüzümü incelerken ne gördüğünü bilmiyordum ama bu, ona en gerçek hâlimi gösterdiğim nadir anlardan biriydi, onun aptalca bilmek istediği hâlimdi. Eğer öğrenirse, onun için oyun biterdi.

Ancak beklediğim tiksinti yerine -korku da mantıklı olurdu- Rai, ellerini ağzından çekip dudaklarını benim dudaklarıma yapıştırdı.

O... beni öptü.

Rai, ben onun bedenini acımasızca kullanırken ve ona gerçekte kim olduğumu, zaten yeterince canavarla uğraştığı için onu terk eden canavarı gösterirken, beni öptü.

Onu kendine getirmek için son bir çaba olarak alt dudağını ısırdım ama o da karşılık olarak üst dudağımı yaladı.

Siktir. Siktir!

Onu, ciğerlerimden lanet nefesimi kesen bir aciliyetle öptüm. En sevdiğim uyuşturucu olarak onu içime çekerken kim oksijeni umursardı ki?

Bu kadın ikimizin de çöküşüne neden olacaktı.

Orgazmının yüzeye çıkmasıyla dudakları açıldı ama iç duvarlarıyla aletimi boğarken bile onu yemeye devam ettim.

Onun aralanmış dudaklarını yalamaya devam ettim, tenini ısırdım, alt dudağını ağzıma çektim.

Rai'nin dizleri titredi, bacakları onu tutamıyordu ama ben onu kalçasından tuttum. "Seninle işim bitmedi, karıcığım."

"Karıcığım" kelimesini duyunca gözlerini kapattı. Bunun zevkten mi, yoksa tiksintiden mi olduğunu bilmiyordum ama ayağa kalkmaya çalıştı.

Devam ettim; aklını arayan bir deli ya da belki de deliliğin eşiğinde olan aklı başında bir adam gibi, aynı güçlü ritimle ona girip çıktım çünkü bu? Ben tamamen içine girdiğimde onun bundan zevk alması? Rai tam da bu yüzden benim için yaratılmıştı.

Bekle... benim için yaratılmış mı?

Hayalarım gerildi ve omurgam bir çizgiye dönüştü, bu tuhaf düşünceye odaklanacak zihinsel alanım yoktu. Onu yerinde tuttum, içine boşalırken homurdandım.

Daha önce ona söylediğim gibi, her şeyi, her damlayı içine aldı.

Nefesimizi toparlamak için birkaç saniye boyunca içinden çıkmadım.

Rai duvara yaslandı, ben de arkasından ona çarptım. Çok ağır olsam bile itiraz etmedi, sadece nefesini toparlamaya devam etti.

Böyle birkaç saniye kaldık. Sadece ikimiz. Vücut vücuda.

Kalp kalbe.

Saatime baktım, bu gece için planladığım gösteriyi düşünerek zamanın nasıl geçtiğini fark etmediğim için kendime lanet ettim. Neyse ki, hâlâ yirmi dakika vardı. Her şey bitene kadar Rai'yi orada tutmalıydım.

Elini kaldırıp gözünün köşesini sildi; daha doğrusu, kaçan bir gözyaşını.

Siktir. Bu, benim ahlaksızlık düzeyim için bile çok yoğundu.

Onun vücudunu kendime doğru çekerken, asla hissetmemem gereken pişmanlık duyguları içime sızdı. O kırılgandı, kolayca incinebilirdi ama ben tüm öfkemi ondan çıkardım.

İsteksizce onu bıraktım. Bana döndü, ayakta zor duruyordu, dengesini sağlamak için duvara yaslandı.

Gözlerimi onun koyu mavi gözlerine diktim ve parmağımla gözlerinin altını sildim. "Acı çekiyor musun?"

"Ben narin bir çiçek değilim, Kyle. Bana öyle davranma."

"Ama öylesin."

Çenesini, hafifçe titriyor olsa da dışarı çıkardı. "Hayır, değilim."

Parmak uçlarımı köprücük kemiğindeki iz üzerinde gezdirdim. "Bu aksini kanıtlıyor."

"Ben iyiyim. Ben istedim."

Hafifçe gülümsedim. "Kesinlikle istedin. Yürüyebilir misin?"

"Sadece... bana bir saniye ver."

"Bir dakika olsun." Ses tonum eğlenceliydi.

Güzel gözlerini bana dikti. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Neden geçeyim ki, narin çiçeğim?"

"Sen tam bir pisliksin," diye mırıldandı, eğilip iç çamaşırını bacaklarından yukarı çekti.

Hâlâ titriyordu, parmakları zar zor çalışıyordu. Ellerini yanlarına indirdim ve onu düzgün bir hâle getirme görevini üstlendim.

Bir yanım, onun bu şekilde dışarı çıkmasını istiyordu; bacaklarında kurumuş spermimle ve yüzünde iyice becerilmiş bir ifadeyle. Ancak diğer büyük yanım, kazanan yanım, onun bu yönünü benden başka kimsenin görmesini istemiyordu.

İtiraz etmeye çalıştı ama ellerini aşağı çektim. "Kıpırdama."

Saçını parmaklarımla taradıktan sonra, başının arkasında lastik tokayla topladım.

İlk başta heykel gibi hareketsiz kalsa da sonra kıpırdanmaya başladı. Aniden kemerimden tuttu. "Ben de yardım edeceğim."

İlk başta utangaç bir şekilde, nasıl yapılacağını bilmiyormuş gibi beni yatırdı. Tecrübesiz dokunuşuyla aletim tekrar canlandı. *Siktir.* Bu şey dinlenmeyi bilmiyordu.

Rai, ben onun ağzının kenarındaki bulaşmış ruju temizlerken pantolonumu çekip kemerimi bağladı.

Sonra birbirimize baktık; elleri belimdeydi, parmağım ise aralık dudaklarının köşesindeydi.

"Neden bu... normal geliyor?" diye mırıldandı.

"*Bu* ne?"

"Bu." Başını aramıza eğdi ve onun benden mi, yoksa birbirimizi sarma şeklimizden mi bahsettiğini bilmiyordum.

"Öyle olmamalı mı?"

Bir kez başını salladı.

Bunu yaptığında her zaman sinirlerimi bozuyordu. Her anlamda onu boğazından tutmuş olmama rağmen, hâlâ mücadele ediyor ve kaçıyordu.

"Sen her zaman benim olacaksın, Rai. Mücadele etmeyi bırak."

"O zaman benden saklanmayı bırak."

"Saklanmıyorum."

"Kaçıyorsun."

"Evet, Rai, kaçıyorum ve yolumda seni mahvedeceğim. Duymak istediğin bu mu?"

Bana bağırmasını, meydan okumasını bekledim çünkü bu tür durumlarda hep böyle yapardı.

Bunun yerine, sesi çok kısık çıktı. "Duymak istediğim şey seninle ilgili bir şey. Gerçek sen, dünyaya yansıttığın imaj değil."

"Bunun neye faydası olacak?"

"Bana. Beni sana daha da yaklaştıracak."

"Ve tahmin edeyim, hâlâ bana tamamen güvenmeyeceksin, değil mi?"

"O güvene layık olduğunu kanıtlamadıkça hayır."

Duraksadım, seçeneklerimi değerlendirip en iyi senaryoyu oluşturdum. "Bir suikast örgütünün üyesiydim."

Gözleri büyüdü ama "Bunu biliyordum," dedi.

"Hayır, bilmiyordun. Sadece kiralık katil olduğumu biliyordun. Örgüt kısmı senin için yeni."

"Ne kadar süredir bu örgütün üyesiydin?"

"Beş yaşımdan beri."

Gözleri yarı kapandı ve o bakıştan nefret ettim. "Bana öyle bakmayı kes."

"Nasıl?"

"Sanki bana acıyormuşsun gibi."

Çılgınca başını salladı. "Öyle değil."

"O zaman ne?"

"Hiçbir şey." Duraksadı. "Sonra ne oldu?"

"Sonra hiçbir şey."

"Kyle!"

"Ne? O kelimeyi kullanabilen tek kişi sen değilsin."

"Hiç kimse sana büyük bir pislik olduğunu söyledi mi?"

"Sen bunu sürekli yapıyorsun. Bu konuda rakibin yok."

"Sik kafalı."

"Aletime bağımlı olduğunu biliyordum. Bana hatırlatmana gerek yoktu."

Yanakları kızardı. "Hayır, ben senin bir pislik kafalı olduğunu kastettim."

"Bu, sikime oral seks yapmak istediğin anlamına mı geliyor?"

"Ah. Sözlerimi çarpıtmayı bırak."

"Neden yapmayayım?" Uzun zamandır ilk kez içtenlikle gülümsedim. "Eğlenceli."

Dışarıdan bir patlama sesi geldi ve saatime baktım. On dakika erkendi... *Ne halt oluyor?*

Rai benden uzaklaşıp malzeme odasından koşarak çıktı, titreyen uzuvları çoktan gitmişti.

"Lanet olsun," diye mırıldandım ve onu takip ederek yemek odasına doğru koştum.

Silahlı adamlar silahlarını yüksekte tutarak içeri daldıklarında, huzurlu ortamda kaos başladı. Kadınlar masanın altına çömeldi, her erkek silahını çıkardığında çığlık attılar.

Rai onların önünde durdu, Anastasia'nın başını okşadı, sonra Stella ve birkaç kadına bir şeyler söyledi.

Onlara katılıp bu görevi en azından biraz kolaylaştıracağını düşündüm ama sonra birden doğrularak Ruslan'a işaret etti. Ruslan, Katia ve Rai'yle bir üçgen oluşturup adamlara ateş ederken ona bir silah uzattı.

O kadının lanet cesareti beni her zaman etkiliyordu.

Ancak bu durumda bunun bir faydası yoktu. Saldırganların kurşun geçirmez yelek giymiş olmalarının yanı sıra, mafya içinde kimse onların seviyesine ulaşamıyordu.

Rai başını Sergei'nin yönüne doğru çevirdi.

Bu hareket bir saniyeden kısa sürdü. Onun bakışını takip ederek, beyninin ne yapacağına karar verdiği anı gördüm. Sergei'yi hedef alan silahlı bir adam vardı ve Rai onu koruyacağına karar vermişti.

Lanet olsun!

Son süratle koşarak son saniyede ondan önce o noktaya vardım. Sağımda durdu, bir kurşun göğsümü delerken yüzünde şaşkın bir ifade belirdi.

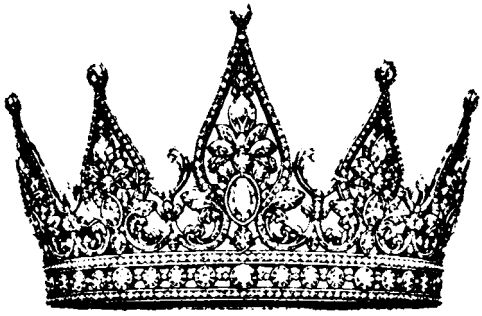
Güç beni geriye savurunca yere yığıldım, kemiklerim darbeyi aldı. Sıcak bir sıvı içimden dışarı aktıktan sonra kan göğsümü ıslattı ve etrafıma yayıldı.

"Kyle!" Onun tiz, panik dolu sesi kaosun ortasında bana ulaştı.

Melek gibi bir yüz üzerimde belirdi, bulanık görüşümde ileri geri parladı.

Parmağımı yanağına kaldırdım ama kolum hareket etmedi. "Senin benim ölümüm olacağını biliyordum, prenses."

Gözlerim geriye yuvarlanırken dünya karardı.

27. BÖLÜM

Rai

"Kyle!" Ona doğru koştum ve baygın bedeninin yanında dizlerimin üzerine çöktüm, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki atışını kulaklarımda duyabiliyordum.

Etrafımızı saran kaos, silah sesleri, inleme sesleri, Rusça bağırışlar... Hepsi arka planda kayboldu. Odaklanabildiğim tek şey yerde yatan adamdı.

Gözleri kapalıydı, gömleği kanla ıslanmıştı. Kanı korkutucu bir hızla dışarı akıyordu, sanki hayat onu terk ediyormuş gibi.

Titrek parmaklarımı yaranın üzerine koyup tüm gücümle bastırdım.

"Gitme... sakın gitmeye kalkma..." Sesim sonunda boğuk bir hâl aldı ama burnumu çekip görevime odaklandım.

Artık gidemezdi. Kalacağına söz vermişti. Lanet olsun, söz vermişti.

"Dr. Putin'i çağırın! Hemen!" Duyabilecek herkese tüm gücümle bağırdım. Kyle'dan dikkatimi ayırmaya gönlüm el vermedi. Ondan bir saniye bile gözlerimi ayırsam, ortadan kaybolacakmış gibi hissediyordum.

Katia ön saflardan çekilip başını sallayarak girişe koştu.

Bana kalsaydı, onu hastaneye götürürdüm ama bizim dünyamızda böyle bir lüksümüz yoktu. Her kurşun yarası rapor ediliyor, daha sonra kesinlikle bir kargaşaya neden oluyordu.

Kardeşliğin kendi doktoru vardı ve ona yeterince cömert bir ücret ödeniyordu, böylece istendiğinde geliyordu.

Ruslan, beni korumak için silahını kaldırmış olarak yanımda durdu. "Onu taşımamı ister misiniz?"

"Hayır. Yarayı daha da kötüleştirebilir." Nefesim derin ve kontrollü olsa da çöküşün eşiğinde olduğumu gösteriyordu. "Ceketini ver, arkamı koru."

Ruslan tereddüt etmeden ceketini çıkarıp bana uzattı. Onu Kyle'ın göğsüne sertçe bastırdım. Onu kurtarmak için ne yapacağımı bilmiyor olabilirdim ama kanamanın durması gerektiğini biliyordum.

Her geçen saniye nabzı düşüyordu ve benim kalp atışlarım, sanki tamamen duracakmış gibi korkutucu bir hızla artıyordu.

Silah sesleri kesildi ama başımı kaldırmadım. *Kaldıramadım.*

"Rai!"

Adımı duyunca uysalca başımı yukarı kaldırdım. Sergei önümde duruyordu, kaşlarını çatmıştı. "Yukarı çıkalım."

"Hayır. Onu bırakmayacağım."

"Başka silahlı adamlar olup olmadığını bilmiyoruz. Sen yaralanırsan ona nasıl yardım edeceksin?"

"Onun yanından *ayrılmayacağım*."

Sergei başını salladı ama ateş kesilmesine rağmen korumalarına etrafımızda bir çember oluşturmalarını emretti.

"Nabzı zayıf ve çok kan kaybetmiş." Çenem titredi. "Ne yapacağım?"

"Basınç uygulayıp kumaşı bırakmamak dışında yapabileceğin bir şey yok," dedi Sergei. "Bırak Ruslan yapsın."

"Hayır." Kyle'ın yanından bir an bile ayrılma düşüncesi beni çok korkuttu. Eğer ayrılırsam, onu kaybedecektim; tıpkı yedi yıl önce olduğu gibi ama bu sefer sonsuza kadar.

Bu sefer, onun geri döneceği umuduna tutunamayacaktım.

Doktorun gelmesi ne kadar sürdü bilmiyordum ama Ruslan'ın ceketi kanla ıslanıp Kyle'ın nabzı neredeyse yok olacak kadar uzun sürdü.

Dr. Putin işini yaparken yanında kalmaya çalışsam da Sergei, işine engel olmamam için beni titrek ayaklarımın üzerine zorla kaldırdı.

Bakışlarım, şahin gibi bir konsantrasyonla doktorun hareketlerini takip etmeye devam etti. Korumaların yemek odasını temizlediğini ve elit grubun, özellikle de Vlad'ın Rusça sert emirlerini belli belirsiz fark ettim. Sergei, korumalarından ikisine Ana ve diğer kadınları başka bir odaya götürmelerini emretti.

Diğer her şey bulanıktı. Bir an için bunun rüya mı, yoksa gerçek mi olduğundan emin olamadım. Kendi bedenimi ve nefesimi hissedemiyordum.

Dr. Putin'in Kyle'ın göğsünden kurşunu çıkarması uzun sürdü. Kyle'ın tenini kesen iğne ve vücuduna nakledilen kan gibi korkunç manzaradan gözlerimi ayırmadım.

Sanki onun ölüm yatağıymış gibi, etrafını saran kan gölünden bile gözlerimi ayırmadım.

İçimden başımı sallayarak, her şeyi izlemeye devam ettim.

O kadar uzun sürdü ki, Sergei bir sandalye alıp oturdu.

Ben oturmadım.

Bir santim bile kıpırdasam, hızlı ve kontrolsüz bir şekilde nefes alıp vermeye başlayacaktım.

Sonunda Dr. Putin ayağa kalkarak Sergei'ye seslendi. "Çok kan kaybetti ama şanslıymış. Kurşun biraz daha yana saplansaydı, hayatta kalamazdı. Ateşi var, bu gece tehlikeli olabilir. Ateşi düşene kadar sürekli izlenmesi gerekiyor. Zamanında alması gereken antibiyotikleri yazacağım."

Sergei doktora teşekkür ederek adamlarından birine onu geri götürmesini söyledi.

Reçeteyi doktorun elinden alıp Katia'nın eline tutuşturdum. "Çabuk ol."

"Evet, hanımefendi." Katia başını salladı ve malikâneden dışarı koştu.

Doktor onu güvenli bir şekilde taşımak için ne yapmamız gerektiğini söylediğinden, Ruslan ve Sergei'nin diğer korumalarına onu yüksek bir sehpaya yatırıp yukarı taşımalarını emrettim.

Ayaklarım titriyor olsa da peşlerinden gittim. Ellerimdeki kanı, koyu kırmızı rengini izledim. Onun kanıydı... Kyle'ın kanı.

Odaya girer girmez, banyoya koştum ve musluğu açtım. Titreyen ellerimi defalarca ovuştururken tuz tadı aldım. O anda gözyaşlarımın yanaklarımdan akmaya başladığını fark ettim.

Elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim, yüzümü yıkadım ve ıslak havluyla banyodan çıktım.

Ruslan, Kyle'ın yattığı yatağın başında duruyordu. Doktor kanlı gömleğini kesip çıkardıktan sonra, kocam sadece

pantolonuyla kalmıştı. Göğsüne bir bandaj sarılmış, omzunun üzerinden geçirilmişti.

"Dışarıya yardım et, Ruslan," dedim. "Katia'ya ilaçları alır almaz buraya gelmesini söyle."

"Evet, hanımefendi."

Ruslan bana son bir kez bakarak odadan çıktı.

Ayakta kalmak için harcadığım tüm enerji beni terk etti. Yatağın kenarında dizlerimin üzerine çöküp, Kyle'ın karın kaslarını lekeleyen kanı dikkatlice sildim.

Kanamaması, yaralanmaması gerekirdi. Bunun için fazla profesyonel ve metodikti.

Oysa yine de yaralanmıştı.

Ne kadar profesyonel olursa olsun, Kyle yine de bir insandı.

İnsanlar kanar ve ölürdü.

Bugün neredeyse öyle olacaktı. Düğün günümüzde söylediği sözler aklıma geldi; dul kalmak istemememi çünkü bunun beklenenden daha erken gerçekleşebileceğini söylediği kısım.

Parmaklarımla çenesini kavradım ve dudaklarına bir öpücük kondurmak için eğildim. Titreyen dudaklarım bir saniye daha orada kaldıktan sonra, "Bir daha gitmene izin yok, pislik," diye fısıldadım.

28. BÖLÜM

Kyle

Yavaşça gözlerimi açarken kulaklarım çınladı.

İlk gördüğüm şey güzel bir kadındı. Saçları yüzünün iki yanına dökülmüştü, sarı bukleler yüzündeki ifadesini gizliyordu.

Son anlarımda beni ziyarete gelen melek... Ancak bunlar benim son anlarım mıydı?

Göğsümü özenle silerken yüzünde ciddi bir ifade vardı, sanki hayatının en önemli görevini yerine getiriyormuş gibi kaşları çatılmıştı. Onu rahatsız etmeye cesaret edemedim çünkü tek istediğim ona bakmaktı, ona *gerçekten* bakmaktı, bu görüntüyü ve onu hafızama kazıyıp orada tutmaktı.

Benimle.

Her şeyin biteceğini düşündüğüm o anda, aklıma gelen şey görevim ya da çıplak ellerimle kalbini söküp alamadığım insanlar değildi. Aklıma gelen tek şey, yıllarca benden nefret ettikten sonra sonunda bana açılan bu güzel, ateşli kadındı. Ya da belki de kendime onun açıldığını söyledim.

Tekrar yalnız kalacağını, içine kapanacağını ve çevresindeki herkesi kendinden uzaklaştıracağını düşündüm.

Bu da hoşuma gitmedi. Hoşuma gitmiyordu. Ben olmadan, tutunacak kimsesi olmadan dünyada tek başına kalacaktı.

İçten içe, onu koruyacağıma dair kendime söz vermiştim bile. Onun bir istisna yapacağım tek kişi olacağına dair çoktan yemin etmiştim.

Benim olabilecek tek kişiydi.

Kolumu hareket ettirmek için insanüstü bir enerji gerekiyordu. Elim onun saçlarını kavradı, parmaklarımın arasına alıp altın sarısı saçlarını okşadım.

Rai başını kaldırdı ve hiç unutamadığım o mavi gözleriyle bana baktı, bazen uykumda beni ziyaret eden, soğuk terler içinde uyanmamı sağlayan o gözlerle. Hayattaki tek amacım onun temsil ettiği her şeyi yok etmekken, bu gözler neden beni bu kadar etkiliyordu?

Ancak onun temsil ettiği şeyden ne kadar nefret ettiğim önemli değildi. Ondan hiç nefret etmedim. O, bu kadar yakın olmasına izin verdiğim tek kişiydi.

Dudakları aralandı; çok geçmeden, o sefil ifadeyle bana baktı. Sonra yavaşça, çok yavaşça ağzı açıldı ve sanki beni ilk kez görüyormuş gibi bana gülümsedi.

Sanırım geri döndüğümde istediğim tepki buydu ama o benim cezalandırılmamı istemişti. Öldürülmemi istemişti. Şimdi uyandığım için gülümsüyordu.

Bu kadın bir paradokstu.

"Uyandın."

Başımı salladım ve bu basit hareket beni esir aldı. Göğsümde bir ağrı patlayarak tüm vücuduma yayıldı.

"Nasıl hissediyorsun? Doktoru çağırayım mı?"

"Hayır," dedim, sesim o kadar kısıktı ki, kelimeleri duyduğunu sanmıyordum. "Hayatta kalacağım."

"Bir daha asla ama *asla* bunu yapma!" Sesinde karışık duygular belirgindi: rahatlama, çaresizlik... En çok da erime noktasına gelmiş gibi görünüyordu.

"Neyi?"

"Neden Sergei'nin önüne öyle koştun?"

"Çünkü sen yapacaktın. Kendini lanet olası bir kalkan olarak kullanmak için koşuyordun. Kendini feda etmene izin vermemi mi bekliyordun?"

"Bu kardeşliğin bir parçası olarak benim görevim."

"Kendini öldürmek senin görevin değil."

"Senin de görevin değil. Ne zamandan beri Sergei'yi umursuyorsun?"

"Umursamıyorum. Umursadığım tek kişi sensin."

Dudakları aralandı; her zamanki gibi bir şey söylemesini, karşılık vermesini bekledim ama o göğsümü silmeye devam etti. Yüzünde ciddi bir ifade vardı ve gözlerinde biriken gözyaşlarını görebiliyordum.

"Yine gittiğini sandım." Eli kollarımı, ellerimi, hatta kol kaslarımı silmeye devam etti. Dokunuşu nazikti ama yüzündeki ifade hiç de öyle değildi. "Seni kaybettiğimi ve bir daha geri dönmeyeceğini sandım."

"Gitmemin bu kadar kolay olacağını mı sandın? Sonuçta, seni hâlâ hamile bırakmadım. En azından resmî olarak."

"Kapa çeneni, pislik."

"Dilinin değişmediğini görüyorum, *o kadar da* endişeli olamazsın. İncindim."

"Şaka yapmayı kes!" Çenesi titredi. "Neler yaşadığımı bilmiyorsun. Dün gece ateşin vardı ve ateşinin yükselmesini engellemek için gözümü kırpmadım."

"Üzgünüm."

Elinin tersiyle yüzünü sildi. "Sadece iyileşmeye odaklan."

Ben onun varlığını içime çekerken bir süre sessiz kaldık. Onun böyle yanımda olmasının bu kadar tatmin edici olacağını kim bilebilirdi?

"Dün gece ne oldu?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Silahlı adamlar saldırdı. Adrian'la Vlad İrlandalılar olduğunu düşünüyor ama ben emin değilim. İrlandalı gibi görünmüyorlardı."

"İrlandalıların neye benzediğini nereden biliyorsun? Konuştuklarını duydun mu?"

"Hayır ama İrlandalılar *Pakhan*'ın evine saldıracak kadar aptal değiller. Bu doğrudan savaş ilan etmek gibi bir şey. Onlar bunu yapmazlar."

"Belki geçmişte yapmadılar ama şimdi fikirlerini değiştirmiş olabilirler."

Omuz silkti, bu seçeneği ne reddetti ne de onayladı. Şüpheli görünmemek için bu fikri zorlamamayı tercih ettim. Diğer adamların çoğunun Rai'nin sözlerini ciddiye almamasına sevindiğim tek an buydu. İrlandalıların yapmadığından şüphelenemezlerdi.

"Her neyse..." Rai konuşurken tenimi silmeye devam etti. "Sergei, Damien'e savaşa hazırlanmasını söyledi. Bu gelişmeye en çok sevinenin o olduğuna eminim. 'Savaş' kelimesini duyduğunda nasıl olduğunu bilirsin."

"Bütün bu olaylarda senin rolün ne?"

"Şu anda sadece finansman sağlıyorum. Tam olarak katılamıyorum."

"Neden?"

"Çünkü sana bakıyorum, dâhi."

"Bana bakmana gerek yok. Peter adında bir korumam var. O işe yaramaz çocuk nerede bu arada?"

"Hayır." Kararlı gözleri benimkilere döndü, ses tonu tartışmaya yer bırakmadı. "Sana bakacak olan benim."

"Gerçekten istiyor musun?"

"Ben senin karınım. Bu benim görevim."

"Yeminlerimizi bu kadar ciddiye aldığını sanmıyordum. Bu arada, sevmek ve değer vermekle ilgili bir bölüm vardı."

"Kendini fazla kaptırma."

"En azından denedim."

Gözlerinde hâlâ yaşlar vardı ve bu hoşuma gitmedi. O güzel mavi gözlerin gözyaşları gibi acı verici bir şeyle lekelenmesini sevmedim çünkü Rai'nin duygularını dış dünyaya bu kadar kolay gösteren biri olmadığını biliyordum. O, acı çektiği için ağlayan biri değildi. Aksine, zayıflıklarını tüm gücüyle saklayan biriydi. O anda bunu yapamıyor olması, o duyguların onun için kontrol edemeyeceği kadar güçlü olduğu anlamına geliyordu.

"Acı çekiyorum," diye mırıldandım.

Başını işinden kaldırarak önce yarama, sonra yüzüme baktı. "Ne? Ne oldu? Yapabileceğim bir şey var mı?"

Yaralanmamış tarafımdaki kolumu uzattım ve başımla onu işaret ettim. "Buraya gel."

"Hayır. Yaralısın."

"Buraya gel, Rai."

"Neden?"

"Çünkü yakınımda olmanı istiyorum."

"Neden yakınında olmamı istiyorsun?" Sesi çok kısıktı, sanki bu soruyu nasıl soracağını bilmiyormuş gibi.

"Çünkü her şeyin bittiğini düşündüğüm anda, tek istediğim şey buydu."

Islak bezi bırakmadan yavaşça yanıma yaklaştı, yarama zarar vermemeye dikkat etti.

Başını kol kasıma yasladı, elini karnıma dolayarak yüzümü izledi.

Bir anlığına bana baktı, ben de ona baktım. Gözyaşları makyajını bozuyordu ve hâlâ dün geceki elbisesini giyiyordu. Dün geceki kıyafetlerini giyiyorsa, yanımdan ayrılmaya gerçekten zamanı olmamıştı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Omzunda başka bir kurşun izi var."

"Bana uygunsuz bir şekilde dokundun mu, prenses?" diye alay ettim.

Yanakları kızardı ama duruşunu bozmadı. "Neyden bahsediyorsun? Ben senin karınım, sana uygunsuz bir şekilde dokunamam."

Kendini benim karım olarak adlandırması hoşuma gitti. Sonunda bu gerçeği kabullenmesini sevdim.

"Bana ateş edilmişti."

"İki kurşundan sağ kurtulduğun için şanslısın."

"Muhtemelen bu sefer sen vardın diye öbür dünyadan kaçabildim."

"Ölümle ilgili şaka yapmayı bırak. Neredeyse ölüyordun."

"Buradayım."

Birkaç saniye önce kesik kesik olan nefesi, karnımı okşarken normale döndü. Sonra parmak uçları göğsümden yukarı kayarak kurşun izine ulaştı. "Ne oldu?"

Ona gerçeği söyleyemedim çünkü bu benim gerçek kimliğimi ortaya çıkarırdı. Ancak en azından ona daha önce hiç

görmediği tarafımı gösterebilirdim. Aklımdaki şey hakkında onun tutumunu bildiğim hâlde onu yakınımda tutmaya çalışmak çok bencilceydi.

"Uzun zaman önce, arkadaşlarımla birlikteydim."

"Arkadaşların mı?"

"Onlar tam olarak arkadaşlarım değildi ama suikast örgütünden meslektaşlarımdı. Bir bakıma benim için bir aile gibiydi. Kardeşlik gibi bir şeydi, sadece birbirimize karşı neredeyse hiç sadakatimiz yoktu. Sadece bir arada yaşıyorduk. Benim vaftiz babam olarak gördüğüm ailenin reisi benden uzaklaşıyordu."

"Vaftiz baba mı? Mafya üyesi mi?"

"Bir nevi. Onu mafya üyesi olarak görmüyordum ama kavram olarak ona yakındı."

"Sonra ne oldu?"

"Londra'da kontrol ettiğimiz bölgedeki bazı rakiplerim vaftiz babamın ölmesini istiyordu. Tabii ki buna izin veremezdim, bu yüzden suçluyu ortaya çıkarmak için harekete geçtim."

"Bu yüzden mi vuruldun?"

"Bu yüzden kendimi vurdurdum." Ya da en azından öyle sayılırdı. Ayrıntıları bilmesine gerek yoktu.

"Kendini vurdurmakla vurulmak arasındaki fark nedir?" Sorusu beni şaşırttı. Diğerlerinin dikkat bile etmediği ayrıntılara gerçekten odaklanıyordu.

"Kendini vurdurmak, bunu kendim yaptığım anlamına gelir."

"Ne yaptın?"

"Vaftiz babama karşı aşırı korumacıydım."

"Bu kötü bir şey mi?"

"Bazen evet ama bu sayede kimseye karşı aşırı korumacı olmamam gerektiğini öğrendim. Sonuçta onların kendi hayatları vardı, benim de kendi hayatım vardı."

"Bence bu doğru değil. İnsanları korumak seni kötü bir insan ya da güvenilmez biri yapmaz. Bence sadece kendini değil, çevrendeki herkesi korumak için çok cesaret gerekir."

"İnan bana, prenses, niyetim o değildi ama sen öyle düşünüyorsan, benim için sorun değil."

"Az önce aşırı korumacı olduğunu söylemedin mi?"

"Evet ama çevremdeki herkese değil. Bizim geldiğimiz yerde öyle yapmazdık. Senin yaptığın gibi değildi."

"Ben mi?"

"Evet, ailenin iyi durumda olduğundan emin oluyorsun."

"Bu benim görevim."

"Sergei'nin önünde kendini lanet olası bir kalkan olarak kullanmak görev değildi, pervasızlıktı."

Bir an bana baktı, sonra iç geçirdi. "Yapmak zorundaydım. Ailemin hayatta kalabilmesinin tek yolu buydu. Sergei ölürse, hem Anastasia hem de ben mahvoluruz."

"Hayır, mahvolmazsınız."

"Evet, öyle oluruz. Diğerlerinin bana karşı komplo kurduğunu görmüyor musun? Sergei ölür ölmez Mikhail kafamı bir tepside sunar. Ayrıca o tilki Kirill'i gördün mü? O da düzgün görünüşünün altında bir şeyler planlıyor."

"İkisi de sana zarar vermeyecek."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü artık ben varım. Benim gözetimimde sana zarar gelmesi imkânsız."

Bir saniye sessiz kaldı ve uykuya daldığını düşündüm. Ancak sonra sessizliği sözleri doldurdu. "Neden gittin?"

Seks dışında ilk kez bu kadar savunmasız bir sesle konuşmuştu. Bu sadece sorduğu soru yüzünden değildi, o zamanlar neler hissettiği yüzündendi.

Seçeneklerimi ve onu uzaklaştırmadan ona ne söyleyeceğimi düşündüm. O anda, onun yanımda olmasından çok keyif alıyordum. Aslında her zaman öyleydi.

"Bir görevdeydim," dedim.

"Ne tür bir görev?"

"Kendi güvenliğin için bilmemen gereken türden."

"Beni terk ettin, Kyle. Nedenini bilmeye hakkım var."

"Seni terk ettim de ne demek? O zamanlar bir ilişkimiz yoktu. Cinsel bir birlikteliğimiz ya da başka bir şeyimiz yoktu."

"Sen benim en yakın korumamdın ve ikiz kardeşim hakkında bilgi sahibi olmasına izin verdiğim tek kişiydin. Geçmişimi paylaştığım tek kişiydin. Yine de hiçbir şey olmamış gibi, sanki birlikte yaşadığımız şeyler yokmuş gibi çekip gittin."

"Bana ihtiyacın olmadığını söyledin, Rai. Reina'yı kurtardıktan sonra, karşımda durup kendi başına bir birey olduğunu ve senin için bir şeyler yapacak birine ihtiyacın olmadığını söyledin. Bu sözleri sen söyledin, o yüzden burada oturup bana kalmam için yalvarmışsın gibi davranma."

"*Sana yalvarmak mı*? Bunun kulağa nasıl geldiğinin farkında mısın? Beni tanıyorsun, Kyle, en azından o zamanlar tanıyordun. Benim gibi birinin yalvaracağını mı sandın? O zamanlar tek dayanağım olan büyükbabamı kaybetmiştim ve yanımda olması gereken tek kişi beni terk etmişti."

"Bilmiyordum. Senin aklını okuyacak yeteneğim yoktu."

"O yüzden hiçbir şey olmamış gibi ayrılmaya mı karar verdin?"

"Sana bir görevim olduğunu söylemiştim."

"Ne tür bir görev? Bana güvenliğim için bilmemem gerektiğini söyleme. Biz zaten evliyiz. Aramızda duvar falan yok."

Evet, vardı ve onu başından beri inşa eden de oydu. Sakladığım onca şeyi düşünürsek, ben de ondan daha iyi değildim ama o duvar vardı. Tek istediğim ise onu ortadan kaldırmaktı.

"Görev, sana bahsettiğim o organizasyon içindi. İngiltere'ye geri dönmek zorundaydım."

"Bu yüzden mi telefonlarıma cevap veremedin, bana haber vermek için mesaj atamadın?"

"Evet."

"Ama neden, Kyle? Neden birdenbire hayatımdan silindin?"

"Çünkü ben böyle yapardım. Ortadan kaybolurdum. İletişimde kalamazdım çünkü bu geri dönmek istememe neden olurdu, bu da söz konusu bile olamazdı."

"Sadece gitmek istedin."

"Evet." *Ve seni düşünmek istemedim.* "Sen hayat yolunu çoktan seçmiştin ve benim o yolda yerim yoktu."

"Aptal," diye mırıldandı.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Kendi güvenliğin için bilmen gerekmiyor." Daha önce söylediğim sözleri alaycı bir tonla tekrarladı.

"Asla pes etmezsin, değil mi?"

"Hayır. Ayrıca yine haber vermeden gidersen, sonuçları hoş olmayacak."

Cevap olarak dudaklarımı alnına değdirdim.

Yorgunluk onu yenene ve o uykuya dalana kadar öyle kaldık. Uykuya dalar dalmaz telefonuma uzandım ve kilidini açtım. Birkaç mesajım vardı.

Bunlardan biri diğerlerinden daha önemliydi.

Flame: Bu geceki saldırı sorunsuz geçti.

Aşağılık herif. Tabii ki sorunsuz geçmişti.

Benim başlattığım bir saldırıda vurulmam ironik değil miydi?

Mesaj yazdım.

Kyle: Bizim tarafta kayıp var mı?

Flame: Senin utanç verici vurulman dışında hiçbir şey.

Kyle: Bu planın bir parçasıydı.

Flame: Saçmalık.

Kyle: Neden içimizden biri Sergei'yi hedef aldı?

Flame: Onları savaş başlatacak kadar incitmemizi söyledin.

Kyle: Sergei ölürse, o savaşı kim başlatacaktı, dâhi?

Flame: Diğerleri. Dâhi.

Kyle: Bana haber vermeden Sergei'yi hedef almayın.

Flame: Esniyorum.

Lanet olası pislik.

Kyle: İrlandalılar nasıl?

Flame: Korkudan titriyorlar.

Olması gerektiği gibiydi. Ruslar o ana kadar geri durmuşlardı ama kendi adamlarından birinin vurulmasına izin verip sessiz kalmayacaklardı.

Bu başlı başına vurulmaya değer bir şeydi. Sadece bu da değildi, Sergei bana tamamen güvenecekti ve herkes patronlarını koruduğum için bana saygı duyacaktı.

Tüm bu ayrıcalıkları kendi lehime kullanacaktım.

Flame: Ah, Ghost da senin vurulduğunu biliyor.

Flame'in mesajını okurken ve tekrar okurken telefon neredeyse parmaklarımdan kayıyordu. Hayal görmüyordum. Az önce vaftiz babamın bildiğini söylemişti.

Kyle: Neden söyledin?

Flame: Sıradan bir sohbetti.

Kyle: Saçmalık.

O önceden planlamadan hiçbir şey yapmazdı ve vaftiz babama söylemesinin de tesadüf olmadığı ortadaydı.

Flame: Bana seni sordu.

Vaftiz babam beni mi sormuştu? Peki neden? On yıl önce yollarımız ayrıldığında, bir daha yüzümü görmek istemediğini açıkça belirtmişti.

Kyle: Ve?

Flame: Ve ne?

Kyle: Ve ne dedi?

Flame: Hiçbir şey. Onun az konuşan bir adam olduğunu biliyorsun.

Daha önce göğsümde yeşeren umut solup yok oldu. Elbette o ihanetten sonra hiçbir şey söylemeyecekti.

İçimden başımı sallayarak, kendimi tekrar oyuna geri döndürdüm.

Kyle: Senin tarafındaki gelişmeleri bana bildir ve bir dahaki sefere Rus liderlerinden birini öldür.

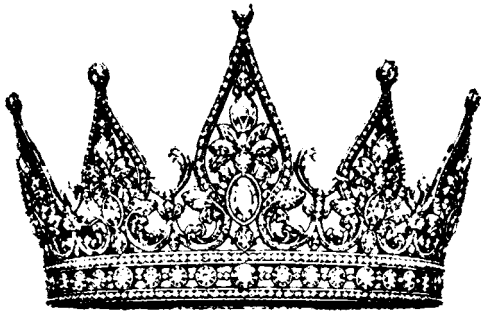
Onlardan biri ortadan kalkarsa, savaş daha şiddetli ve öfkeli hâle gelecekti.

Planımdaki tek yanlış hesap, sanki beni bırakmak istemiyormuş gibi belime sarılan bu kadındı. Bu kadın benim tek eksik parçamdı ama bir yolunu bulup onu ait olduğu yere götürecektim.

Tam yanıma.

"Uyu," diye fısıldadım. "Yakın gelecekte hayatın asla eskisi gibi olmayacak."

@ayisigikitap

29. BÖLÜM

Rai

İki hafta geçti ve bu önemli bir süre olmasına rağmen, öyle hissettirmedi.

Bunun nedeninin çok az şey olması olduğunu düşündüm ama aynı zamanda çok şey olmuş gibi de hissediyordum.

Söz verdiği gibi Sergei, Damien'e İrlandalılara saldırmasını söyledi. Saldırı, Damien'in karakteri gibi vahşi ve acımasızdı. Biz sadece iki adam kaybettik ama İrlandalılar daha fazlasını kaybetti.

İtalyanlar o anda bizim tarafımızdaydı ancak Yakuza ve Triadlar, kendilerini ilgilendirmeyen bir savaşa hâlâ isteksizdi.

Vlad, Kai müzakereye açık göründüğü için onunla konuşmamı istedi. Ancak Kyle bu fikri pek beğenmedi. Kai ile baş başa kalmamı istemedi.

O an iyileşme sürecinde olduğundan ona hak verdim ama uzun vadede kendi başımıza hayatta kalamayacağımızı biliyordum. İrlandalılar müttefiklerini de işin içine katarsa, Luciano ailesi tek başına yetmeyecekti.

Saldırı dışında, bir şekilde mutlu bir hayat sürdük. Kyle'la ben erken uyanıp yürüyüşe çıktık ya da Ruslan ve Katia ile *V*

Şirketi'nin rakamlarını inceledik. Kyle'ın iş yapma tarzı beni şaşırttı; benimkiyle rekabet edecek düzeyde işin inceliklerini biliyordu. Ona bunları nasıl öğrendiğini sorduğumda, "ailesinden" öğrendiğini söyledi.

Geçen gün bana bahsettiği aileydi. İlk kez, hayatının benim hiç bilmediğim bir kısmından bahsetmişti.

Sakin günlerimizin ortasında, hiç de rahatlamış değildim. Aksine, fırtına öncesi sessizlik gibi hissediyordum.

Anastasia, akşam yemeğindeki saldırı sırasında fırtınanın çoktan başladığını söyledi ama neden bunun daha başlangıç bile olmadığına dair bir önsezim vardı?

Saldırıdan iki gün sonra Katia, saldırı sırasında rahatsız edildiği ve DNA'yı koruyamadığı için Igor'un şarap kadehinden DNA örneği alamadıklarını söyledi. Kyle ile çok meşgul olduğumdan, Igor'un son ziyaretlerinde DNA örneği alamadım ama eninde sonunda alacaktım.

Kyle'ı kendi kanında yatarken gördüğüm o anda tek düşünebildiğim şey, onu geri kazandıktan hemen sonra kaybettiğimdi. Bu yüzden son birkaç haftadır, yavaş yavaş iyileşirken onun yanında oldum. Şirkete pek gitmedim, gittiğimde bile işimi eve getirdim.

Aynı anda iki hayatı idare etmek kolay değildi ama Kyle'ın tekrar ayağa kalkabilmesi için bunu başardım.

İyileşmesi sorunsuz ilerledi. Dr. Putin bile bağışıklık sisteminin güçlü olduğunu söyledi.

Dün gece, kardeşlik liderleriyle yemekte Sergei onu resmî olarak onur konseyi üyesi olarak atadı.

Resmî bir tören yapılmasa da, Kyle artık Sergei'nin en yakın çevresinin bir parçasıydı. Birkaç hafta önce olsaydı, Kyle'ın bu kadar yakınlaşmasından şüphelenirdim ama

Sergei'yle benim hayatımızı kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye attıktan sonra bu mümkün değildi.

Aramızda çoktan kopmuş olan köprü, yavaş yavaş yeniden inşa edilmeye başladı. Evlendiğimizden beri ilk kez, aramızda kurtarılacak bir şey varmış gibi hissediyordum; fiziksel olarak doğrudan bağlantılı olmayan bir tür bağ.

Yanlış anlamayın, Kyle ile seks yapmanın açıklanamayan bir enerjisi vardı. Kelimelerle tarif edilemeyecek kadar özgürleştiriciydi.

Vurulduktan sadece birkaç gün sonra, Kyle benimle sevişmek için ısrar etti. Aynı odada olduğumuz her seferinde bu konudan bahsetmekten vazgeçmedi. Sonuç olarak, yarasını incitmemesi için üstüne çıkıp onu becermeye çalıştım ama o aniden beni sırtüstü çevirerek, ben onun adını haykırıncaya kadar beni becerdi.

O zamandan beri bu bir alışkanlık hâline geldi. Onun üstüne binmeye çalıştım, o da ilk başta buna uydu, bana bir güç hissi verdi ama birkaç dakika sonra bu gücü benden aldı. Artık mesele güç değildi, en azından benim için. Ben daha çok, onun kollarında olduğumda aramızda oluşan gerilim ve bağla ilgileniyordum.

Kyle içinse, büyük olasılıkla güç ve bunun getirdiği kontrol önemliydi. Yatakta onunla mücadele etmemi seviyordu, böylece beni boyun eğdirebiliyordu.

Beni güçsüz görmekten zevk alıyordu. Boğazımdan tutmaktan zevk alıyordu. Beni altında tutmaktan, onun adını haykırmamdan ya da inlememden, durması veya daha hızlı, daha sert olması için yalvarmamdan zevk alıyordu. Bunlardan zevk alıyordu ve bunu itiraf etmekten utanmıyordu.

Onun bu yönüne, yaralı olmasına rağmen tamamen kendini bırakmasına oldukça bağımlı hâle gelmiştim. O geceler-

den birinde durmadı; kelimenin tam anlamıyla Viagra* almış bir genç gibi dayanıklılığa sahipti. Bacaklarımın arasındaki lezzetli ağrıdan çok, dikişlerini koparması ve ellerimizde bir kan banyosu olması korkusu beni daha çok endişelendirdi.

Neyse ki öyle olmadı. Yine de dayanıklılık yeteneğimi abartmıştım ve ertesi sabah zar zor yürüyebiliyordum. Kyle yürüyüş boyunca bununla dalga geçti. Ben zorluğun üstesinden geldiğimde gözleri eğlenceden parladı. Kimse bizi bölmezse, şakalaşmamız sonsuza kadar sürebilirdi.

Bahçede yaptığımız sabah yürüyüşleri, Kyle için bir tür fiziksel rehabilitasyon olarak başladı ama zamanla, her gün iple çektiğim bir şey hâline geldi. Kolumu Kyle'ın beline doladım; çoğu zaman çatışsak da sadece konuşmak bana huzur veriyordu.

Bugün, kahvaltıyı hazırlamaya yardım etmek için erken uyandım. Uzun zamandır yemek yapmamıştım; mutfak personeli ile birlikte denedim ve Katia ile Ruslan'ın bana attığı tuhaf bakışları görmezden geldim.

Normların dışında bir şey yapıyorsam ne olmuştu ki? *Dedushka*'nın yanına taşındığımdan beri yemek yapmadığım doğru olsa da babamla yaşarken gayet iyi yemek yapardım. Bu on altı yıl önceydi, o yüzden hatıralarım pek net değildi ama idare ederdim.

Kek ve reçelli tost yaptım. Tostların bazıları biraz yanmıştı ama Kyle için bunca şey yaptıktan sonra şikâyet etmeye hakkı yoktu.

Hayır, bunu onun için yapmadım. Sadece benim yüzümden başına gelenler için kendimi suçlu hissettiğim için yaptım. Hepsi buydu. *Hepsi.*

---

* Erkek cinsel işlev bozukluğunu tedavi etmek için kullanılan bir ilaçtır. -ed.n.

Piknik sepetini hazırladıktan sonra, onu alıp yukarı çıkmaya hazırlandım ama Kyle'ın beni girişte beklediğini gördüm. Her zamanki siyah pantolonuyla beyaz gömleğini giymişti.

Giysilerle bandaj yarasını gizliyor olsa da göğsünde açılan deliği neredeyse görebiliyordum.

Vurulduğu görüntüler zihnimin önüne geldiğinde, onları kafamdan atmakta zorlandım. Onun çok belirgin kokusu beni sarana kadar bu görüntüler yavaş yavaş kaybolmadı.

Kyle her gün yaptığı gibi elini koluma koydu. "Günaydın, Bayan Hunter."

"Günaydın. Bugün daha iyi misin?"

"Dün seni yatağı yırtana kadar becerdikten sonra hâlâ bunu mu soruyorsun?"

"Kyle!" Yüzüm kızardı ve belki biri duymuştur diye içgüdüsel olarak etrafımıza bakındım.

"Ne?"

"Ya biri dinliyorsa?"

"O zaman röntgencilik eğilimleri var demektir. İşitsel porno diye bir şey var mı?"

"Sen umutsuz vakasın."

"Seninle seks yaptığım için mi? Bu unvanı gururla kabul ederim."

"Her konuda bu kadar utanmaz olduğun için."

"Biz zaten karı kocayız. Bu kutsal birliğin içine seksin de dahil olduğu herkes tarafından bilinir."

O iflah olmazdı. Onun bu kaba sözlerini kesmesini sağlamamın imkânı yoktu. Ne kadar uğraşırsam, o kadar yaratıcı olup sinirlerimi bozmaya devam ediyordu.

Ancak onun bu yönünü gizlice seviyorsam, gerçekten sinirimi bozuyor muydu?

"Artık gidebilir miyiz?" diye sordum.

"Henüz değil. Güzel karımın bugün nasıl olduğunu bilmem gerekiyor." Sesi baştan çıkarıcı bir tona düştü. "Sıkı amında benim spermimle iyi bir gece uykusu çektin mi?"

"Kes şunu."

"Neden? O seksi sesinle, 'Daha sert, Kyle,' diye inlerken hiç sorun etmemiştin."

Kanım kulaklarımla kalbime aynı anda hücum ederken, bu etkiye karşı koymaya çalışsam da başaramadım. Gerçek şuydu ki, dünyayı hiç umursamayan bu küstah tavırla konuştuğunda içimi garip bir heyecan kaplıyordu. Onun için önemli olan tek insanlar bizdik.

"Ee?" Dirseğiyle beni dürttü. "Soruma cevap vermedin. Bu sabah nasılsın?"

"Ağrılıyım," diye fısıldadım.

"Seni odamıza götürdüğümde daha da ağrılı olacaksın."

"Hâlâ iyileşiyorsun, Kyle."

"Ben şeytan kadar ölümsüzüm. Bu konuda endişelenmene gerek yok."

Sorun da buydu, endişeleniyordum. Zaten iki kurşundan kurtulduğunu, üçüncüsünün onu kesinlikle öldüreceğini düşünüyordum.

Ona odaklanarak bu uğursuz düşünceleri kafamdan attım.

Kocam.

Eski korumam, şimdi kocam olmuştu.

Bunun hiç normal olup olmayacağını bilmiyordum. Sonuçta biz normal bir çift değildik. Sıradan bir şekilde başlamamıştık ve dünyamız masaldan çok uzaktı.

Ancak beni neden terk ettiğini anlattıktan sonra -ona karşı soğuk davrandığımı düşündüğü için- içimdeki bir şey yumuşamıştı. Bununla ya da beni bir daha terk etmeyeceğine dair verdiği sözle veya benim için hayatını tehlikeye attığı gerçeğiyle -bir kez değil, iki kez- ilgili olabilirdi.

Benim için ölmeye hazırdı.

Bir parçam, *Dedushka*'nın her şeye doğal olarak şüpheyle yaklaşmak üzere eğittiği parçam, Kyle'a bu kadar kolay güvenmemem gerektiğini söylüyordu. Bir zamanlar yaptığım gibi hayatımı onun ellerine teslim etmemeliydim.

Fakat diğer parçam, her gece kollarına atlayan çarpık, bozuk parçam, günün her saniyesinde onunla birlikte olmamı istiyordu. O kısım, onu birkaç saat görmediğimde onu özlüyordu. O kısım, sanki her zaman onunmuş gibi bedenimi tüketmesine izin veriyordu.

O da beni tüketiyordu.

Kyle'ın dayanıklılığı sınır tanımıyordu; yaralı, bandajlı ve tamamen iyileşmiş olmaktan uzak olsa bile.

Bana zevkini penisiyle mi, yoksa oyuncaklarıyla mı verdiği önemli değildi. Her ikisi de o âna kadar gizli kalmış yanlarımı ortaya çıkarma yeteneğine sahipti.

İnsanlar fiziksel ve duygusal yönlerin ayrı olduğunu söylerdi ancak benim için öyle değildi. Vücudumun kalbimden ayrı olduğunu hiç düşünmemiştim, bu yüzden Kyle vücudumu ilk kez uyandırdığından beri, göğsümün içindeki bir şeye de dokunmuştu. Her pişmanlık duymadan yaptığı sevişmede, kendini daha da derine yerleştirmişti.

Büyük bir *Ailanthus* ağacının altındaki bir bankta oturduk, sepeti aramıza koydum. Gökyüzü açıktı, ara sıra bulutlar güneşi engelliyordu.

"İçinde zehir var mı?" diye sordu, gözlerinde şakacı bir ışıltı vardı.

"Zehir istiyorsan, seve seve sana bulurdum."

"Hey." Yanaklarımı çimdikledi ve konuşurken elini orada tuttu. "Alınma, sadece şaka yapıyordum. Hiç kimse sana gergin olduğunu söyledi mi, yoksa bunu söylemek için senden çok mu korkuyorlardı?"

"Gergin değilim. Sadece gerçekçiyim."

Beni bırakmadan önce yanağımı okşadı. "Bu da gerginliğin başka bir adı ama konudan saptım, sadece biraz."

"Pasif-agresif olmayı bırak."

"Ben İngilizim, prenses. Pasif-agresif davranış bizim doğamızda var."

Kafamı sallayarak, krep kabını alıp ona doğru kaydırdım. Kyle bir ısırık aldığında, nefesimi tutarak tepkisini bekledim. Yüzünü buruşturmadı, bu iyiye işaretti. Ancak çiğnemeyi durdurdu.

"Ne? Beğenmedin mi?"

"Hayır. Sadece... uzun zaman önce yediğim bir tadı hatırlattı." Hafifçe gülümsedi. "Annem bunları yapardı, hatta kendi özel tarifi vardı."

"Babam yapardı. Servetini kazanmadan önce parasız bir öğrenci olduğunu ve kreplerin, yarı zamanlı işinden maaşını aldığında yediği lüks bir kahvaltı olduğunu söylerdi. Bir bakıma, benim için de özel hâle geldiler."

"Onun yanında kalsaydın hayatın farklı olur muydu sence?"

"Muhtemelen olurdu. Ancak öyle olsaydı, Reina burada hayatta kalamazdı ve ben *Dedushka* ile tanışamazdım. Hayatımın en heyecan verici günlerini onunla geçirdim, bunu

hiçbir şeye değişmezdim. Aynı zamanda, babamla Reina'yı sürekli özlüyordum. Mantıklı gelmiyor, biliyorum. Bir yandan *Dedushka*, Sergei ve Ana'yı seviyordum, diğer yandan babamla Reina'yı istiyordum."

"Bu çok mantıklı. Sadece tüm ailenin yanında olmasını istiyordun. Bu yüzden onları korumak söz konusu olduğunda kalpsiz olabiliyorsun."

Bir an ona inanamadan baktım. Benim bakış açımı bu kadar kolay anlayabileceğini hiç düşünmemiştim.

Bazen çok gözlemci oluyordu ve bu hem korkutucu hem de rahatlatıcıydı. O anda, kesinlikle ikincisine doğru eğilim vardı.

Kendimi ona uzanıp sarılmaktan alıkoymak için bir parça krep aldım. Birkaç saniye sessizce yedik. Güneş bulutların arasından başını çıkarıp bize parıldadı. Kyle iki elini yüzümün önüne koyarak güneş başka bir bulutun arkasına kaybolana kadar beni ışınlarından korudu.

Beni koruma şekli bazen abartılı olabiliyordu ama bunu yaparkenki ciddi ifadesine gülümsemeden edemedim.

Sessizce yemeğe devam ettik. Doğanın, sükûnetin, uzaktan gelen kuş seslerinin tadını çıkardık. Birkaç koruma bizi görünce selam verdi, biz de onlara selam verdik... yani ben verdim. Kyle ise her birine dik dik bakmaya devam etti.

Kendime bir bardak meyve suyu doldurup bir yudum aldım. "Neden onları öldürmenin en iyi yolunu planlıyormuşsun gibi görünüyorsun?"

"Çünkü öyle yapıyorum."

"Neden yapıyorsun ki?"

"Sana tuhaf bakıyorlar."

Kıkırdamadan kendimi alamadım. "Ben onların patronuyum. Bana tuhaf bakmıyorlar."

"Evet, bakıyorlar."

"Sadece paranoyak davranıyorsun."

"Sen de kendi güzelliğinin farkında değilsin."

Pipeti ağzıma götürürken duraksadım. Kyle'ın bana güzel dediği ilk sefer değildi ama bu hiç normal gelmiyordu. "Benim güzelliğimin bununla ne ilgisi var?"

"Senin lanet olası güzelliğin olmasaydı, sana bakan her piçin kalbini söküp çıkarmak istemezdim."

Nasıl cevap vereceğimi bilemeden başımı eğdim. Bu sahiplenici tavırla konuştuğunda, ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

"O zaman kaderlerini daha da kötüleştirme," diye devam etti.

"Nasıl?"

"Onlarla konuşma, onlara gülümseme, onlar sadece bana ait olmalı."

"Çok abartıyorsun."

"Sen benimsin."

Yine şaşkınlıktan sessiz kaldım, bu yüzden suyumu bir dikişte içtim, bu da Kyle'ı gülümsetti.

Sonra elimi alıp uyluğuna koydu, ardından parmaklarımızı birbirine geçirdi. Başparmağı, nefesimi kesen bir ritimle elimin arkasını okşadı.

"Nasıl geçti?" diye sordu, tamamen sakin bir şekilde.

"Ne nasıl geçti?"

"Ben gittikten sonra nasıl geçti?"

"İyiydi."

Bana tuhaf bir bakış attı.

"Ne?" Göğsümü şişirdim. "Ağlayarak sana bunun bir trajedi olduğunu söylememi mi bekliyordun?"

"Savunmacı davranıyorsun."

"Hayır, savunmacı davranmıyorum. Sadece soruna cevap veriyorum ve bu sorunun cevabı, benim *iyi* olduğumdu."

Hayatımın çok önemli bir şeyini, yani anlamını kaybetmiş gibi göründüğünü sakladım. Belirlediğim her hedefe ulaşmış olabilirdim ama heyecan yoktu.

Bir noktada, bir şeyin eksik olduğunu fark ettim ama o, Igor'un oğlu olduğunu iddia ederek yemek odasında tekrar ortaya çıkana kadar bunun ne olduğunu bilmiyordum.

Kyle dudaklarını şakağıma değdirdi ve ben, dondurucu bir fırtınada karlı bir arazinin ortasında duruyormuşum gibi titredim.

"Ben iyi değildim," diye itiraf etti. "Aslında, çok mutsuzdum. Seni özledim."

Karışık duygular boğazımı tıkadı. Konuşmadan önce boğazımı temizledim. "Neden beni özledin ki?"

"Şey, senin inatçılığına, saçmalıklara tahammülsüz tavrına ve her adımda bana meydan okumana alışmıştım diyelim. Her gün uyanıp bir şeyler öğretmem için kapımda beni bekleyen seni özledim. Etrafındaki herkesi kollamanı özledim, her ne kadar onlar rahatsız olmasın diye mümkün olduğunca dikkatli davranmaya çalışsan da.

"Korumalarına aile üyeleri gibi davranmanı ve onları asla aşağılamamanı özledim. Ancak en çok da gülümsemeni özledim." Gülümsedi. "Ne kadar nadir olsa da."

Bu sefer boğazımdan çıkan zayıf sesi kontrol edemedim.

Bu sefer, kollarında paramparça olacakmışım gibi hissettim.

"Sen beni özledin mi?" Sesi alçaktı ve duyduğum şey bir kırılganlık belirtisiydi.

Cevap vermediğimde, devam etti. "Beni hiç affedecek misin?"

Gülümsemeyi başardım. "Denemeye devam et."

"Her gece deniyorum ama farklı nedenlerle."

"Ne yapmayı deniyorsun?"

"Merhaba? Açıkça seni gerçekten hamile bırakmayı deniyorum. En başından bebek olmadığını öğrendiklerinde herkesin şaşkınlığını bir düşün."

"Bu imkânsız."

"Neden?"

"Doğum kontrol hapı kullandığımı gerçekten fark etmedin mi?"

"Tabii ki fark ettim."

Güldüm. "O zaman nasıl hamile kalmamı bekliyorsun?"

"Mucize denen küçük bir şey."

"*Mucizeler* yakın zamanda gerçekleşmeyecek."

"Bunu göreceğiz."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Bu da ne demek oluyor?"

"Hiçbir şey." Umursamıyormuş gibi davrandı. "Ancak sana söz veriyorum, bir gün o rahminde benim bebeğim olacak ve ben de sana tapacağım."

"Benim söz hakkım varsa olmaz."

"Hımm."

"*Hımm* ne demek?"

"Sana başka bir söz daha vereceğim."

"Ne tür bir söz?"

Elimi dudaklarına götürerek dudaklarını tenime sürdü. "Asla ayrılmayacağım türden bir söz. Eğer ayrılırsam, sen de benimle geleceksin."

30. BÖLÜM

Kyle

Rai'nin bir gün böyle huzur içinde kollarımda yatacağını hiç düşünmemiştim.

O, kollarımda böyle teslim olmak için fazla ateşli ve bireysel biriydi.

Bir noktada, bir gün beni terk edip bir daha geri dönmeyeceğini fark etmiştim.

Ancak bu, onu kaybetmeyeceğime karar vermeden önceydi.

Onun benimle geleceğini söylediğimde şaka yapmıyordum. O anın heyecanıyla söylenmiş bir sözdü ama şimdiye kadar verdiğim en doğru karardı.

Rai benimle geliyordu.

Bütün bu olaylar bittiğinde, buradan uzak bir yere taşındığımızda o da benim yanımda olacaktı.

Onun çok sevdiği yere getireceğim trajediden uzak bir yere. Göğsümdeki yara, ben işimi bitirdiğimde onun çekeceği acıyla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

Şu anda bandajımı değiştiriyor, Mikhail'in son hatasını anlatıyordu. Son birkaç haftadır yaptığı şey buydu. Onu altı-

ma alıp becerme dürtüsüne kapılmak yerine, onun sözlerine odaklanmaya çalışıyordum.

Duştan yeni çıkmış olmamız ve onu duvara dayayıp durmamı haykırmasına kadar devam etmem önemli değildi.

Duramazdım.

O gözlerle bana baktığında olmazdı. Onları bir yerde saklayabilmeyi diliyordum. Keşke onları saklayabilseydim de, benim gerçekte ne kadar canavar olduğumu ya da neler yapabileceğimi görmeselerdi. Eğer görürse, geçen sefer ortadan kaybolduğumda olduğu gibi sadece ölmemi istemekle kalmayacaktı. Bu sefer, kendi elleriyle beni vuracaktı.

Muhtemelen bunu hak etmiş olacaktım ama yine de, onun onaylamayacağı yöntemlere başvurmak zorunda kalsam bile, bunun olmasına izin vermeyecektim.

Bandajı bitirdikten sonra, gömleğimi giymeme yardım ederek düğmelerini iliklediği. Siyah manikürlü tırnakları, kumaşın üzerinde çok kadınsı, zarif ve onun her şeyi gibi incelikle dolu görünüyordu.

Yüzü daha genç görünüyordu, muhtemelen başkalarının yanında olduğumuzda olduğu gibi tamamen uyanık olmadığı içindi. Benim yanımda yavaş yavaş gardını indirmeye başlıyordu.

Bunun onun açısından çok akıllıca bir seçim olduğunu söyleyemezdim ama her zaman benimle kavga etmesinden daha iyiydi. Gerçi hâlâ canı istediğinde benimle kavga ediyordu. Rai'yi kışkırtmayı, kızarmasını ya da kıvranmasını sağlamayı seviyordum, sonra da en yakın yüzeye onu yatırmamı söylüyordu.

"Hepsi bitti." Elindeki esere gülümsedi.

"Prenses, benim sikimde zıplamadan hepsi bitti diyemem."

Sert bir nefes aldı. "Hiç böyle konuşmayı bırakacak mısın?"

"Bırakırım."

"Tabii, tabii."

"Gerçekten bırakırım."

"Ne zaman bıraktın, sapık?"

"Bana bindiğinde, Bayan Hunter."

Gözlerini devirdi. "Sanki bana izin veriyormuşsun gibi konuşuyorsun."

"Şimdi vereceğim." Uyluklarıma vurdum.

Bir saniye fazla tereddüt etti, sonra başını salladı. "Hayır, Kai ile buluşmamız gerekiyor, unuttun mu?"

"Nasıl unutabilirim?" diye mırıldandım.

Ona, beni rahatsız eden bir şekilde bakan Japon pislikle bir toplantımız vardı. Bu hafif bir ifadeydi. Onun ona bakışından hoşlanmamakla kalmıyordum. Adı her geçtiğinde, onun sefil hayatını sonlandırıp Yakuza ile Bratva arasında diplomatik bir sorun başlatma dürtüsü duyuyordum.

Ancak diğer pislik, Vladimir, Rai'ye olası bir ittifak için onunla konuşmaya gitmesi için baskı yapıyordu. Kai'nin Rai ile bir tür anlaşması olduğunu biliyordu ve ben bu tür anlaşmalardan hoşlanmıyordum.

Tabii ki, onun tek başına onunla buluşmasına izin vermem mümkün değildi. Ya ben giderdim ya da onu başımızdan savardık. İkinci seçeneği tercih ederdim; hatta daha iyisi, Flame'in onu vurmasını tercih ederdim.

"Kai bekleyebilir," dedim.

"Hayır, bekleyemez."

"Evet, bekleyebilir. Bu arada, beni becerebilirsin. Hadi, istediğini biliyorsun."

Alt dudağını dişlerinin arasına çekerek kalın kirpiklerinin arasından bana baktı, eminim ki kendisinin de farkında olmadığı ama yine de yaymayı başardığı bir baştan çıkarmaydı bu.

İkiz kardeşi gibi doğuştan baştan çıkarıcı biri olmayabilirdi ama ara sıra ortaya çıkan gizli eğilimleri vardı. Pantolonumdaki şişkinliğe bakılırsa, bunlar benim üzerimde kesinlikle işe yarıyordu.

"Sonra, tamam mı?"

"Şimdi yapabilecekken neden sonrayı bekleyelim?"

Derin bir nefes aldı ama belinden tuttuğumda benden uzaklaşmadı.

Rai bana baktı. Başlangıçta gözlerinden nefret ediyordum. Onları çok soğuk, duygusuz ve anlaşılmaz buluyordum. Oysa şimdi hiç de kapalı değillerdi. O yumuşaktı, huzurluydu ve ben onun bu yönüne fazla bağımlı olabilirdim.

"Programımı ne kadar mahvettiğinin farkında mısın?"

"Bu kötü bir şey mi?"

"Tabii ki kötü. Yapmam gereken işler var ve bunlar sadece kardeşlikle ilgili değil. *V* Şirketi'nde yöneticiyim, birçok insanın geçimi bana bağlı. Sorumlu olduğum yöneticilerle bakmam gereken çalışanlar var. Ayrıca Ana'nın stajını da takip etmeliyim ki fazla korunaklı olmaktan çıksın ama seninleyken bunları tamamen unutuyorum. Dikkatimi dağıtmayı keser misin?"

"Bu senin için en iyi dikkat dağıtıcı şeyken neden yapayım ki?"

"Kyle..." diye yalvardı. "Hadi gidelim, döndüğümüzde ne istersen yapmana izin vereceğim."

Bu sözler ilgimi çekti. "Ne istersem mi?"

"Ne istersen," diye vurguladı. "Ama şimdi uslu olacağına söz ver."

Gözlerimi kıstım. "Kime karşı uslu?"

"Kai'ye."

"Düğün günümüzde seni öldürmekle tehdit eden birine karşı neden uslu olayım?"

"Çünkü Japonlarla ittifak kurmak istiyoruz. Bazen diplomasi yapmamız gerekiyor."

"Temas kuran sensin, ben değil. Neden ikimizin de uslu davranması gerektiğini anlamıyorum."

"Kai ile sorunun tam olarak nedir?"

Sana bakışları. Ancak bunu söylemedim çünkü bu beni acınası bir aptal yapardı. Ben öyle biri değildim. Aksine, bu hikâyenin kötü adamıydım. Onun sevgili kardeşlerinin yok olacak olmasının sebebi bendim.

Ben bir şey söylemeyince, Rai konunun kapandığını düşündü ve deri ayakkabılarımı ayaklarımın yanına koydu. "Yardım etmemi ister misin?"

"En azından bunu kendim yapabilirim. Önden git. Ben de arkandan gelirim."

"Yardım etmemi istemediğinden emin misin? Hemen biterdi."

"Çok hızlı bir şekilde eş olmaya başlıyorsun, Rai."

Ancak bence bunun tek nedeni, büyük amcası için kurşunu benim üstüme çekmiş olmama karşı suçluluk duymasıydı.

Bu yüzden bunca zamandır yanımdan ayrılmamıştı. Bu minnettarlıktı. Bu lanet kelimeden nefret ediyordum. Bana minnettarlık duymasını istemiyordum. Benim varlığıma ihtiyaç duyduğu için benimle olmasını istiyordum, tıpkı benim onun varlığı olmadan nefes alamadığım gibi.

Ancak bunun için farklı bir zaman ve yer olacaktı. Bir gün, benim "kahramanca" davranışlarıma minnettar olduğu için değil, benden uzak kalamadığı için kollarıma sokulacaktı.

Yüzünü buruşturduktan sonra gitti.

Ayakkabılarımı giyip telefonumu aldım, balkona çıkmadan önce kapının arkasından kapandığından emin oldum. Keskin nişancılardan korktuğumuz için balkon nadiren açılırdı. Önceki patron Nikolai aşırı tedbirli biriydi ve Rai de birçok yönden ona çekmişti.

Telefonumdan numarayı çevirdim ve Flame cevap verene kadar birkaç dakika bekledim.

"Senin tarafta durumlar nasıl?"

"Öncelikle, siktir git. Ben İrlandalı olmak için anlaşma yapmamıştım. Onların aksanını taklit etmek bir kâbustu."

"Sızlanmayı kes. Damien'in saldırısı işe yaradı mı?"

"Sihirli bir şekilde. Endişeliler ve Ruslarla İtalyanlar güçlerini birleştirip onları ezmek için birleştiğinden, sonlarının geldiğini biliyorlar."

"Olması gerektiği gibi," diye mırıldandım.

"Rolan'ın Sergei'ye ya da Lazlo'ya veya her ikisine birden ulaşacağını düşünüyorum."

Bu ismi duyunca yumruğumu sıktım. *Rolan Fitzpatrick.*

Bunu unutmam asla mümkün değildi.

"Peki tam olarak ne yapmayı planlıyor?" diye sordum Flame'e.

"Ateşkes mi isteyecek? Yoksa bir fahişe mi? Ben nereden bileyim?"

"Zaten fark etmez. Hem Lazlo hem de Sergei, İrlandalıların düğünümde suikast düzenlediğini ve Sergei'nin özel akşam yemeğine geldiğini düşünüyor."

"Haklarını vermek gerekirse, Ruslar o gece bizi yakalamaya çalıştılar, özellikle sakallı adamla gözlüklü olan ama biz zamanında kaçtık."

Her girişte görevli korumalara baktım. "Ruslar ne kadar güçlü olduklarını düşünürlerse düşünsünler, profesyonel olarak eğitilmiş ölüm makineleriyle boy ölçüşemezler."

"Ölüm makinelerinden bahsetmişken, depozitonun ikinci yarısını bekliyorlar."

"İşlerini bitirir bitirmez göndereceğim."

"Bana bir isim ver."

Bir duraksama oldu, benim tarafımdan, onun tarafından değil. Neden tereddüt ediyordum ki? Sonuçta, Amerika'ya dönmemin sebebi buydu. Bu yüzden hayatta kalmıştım.

"Kyle?"

"Ruslardan kimi öldürmen gerektiği umurumda değil, yeter ki Adrian veya Sergei olmasın."

"Neden Sergei olmasın? O benim ilk tercihim olurdu."

Adrian listeden çıkarılmıştı çünkü hikâyenin bir kısmını biliyordu. Onun için geçmişte yaptığım gizli cinayetler, kardeşliğe girmemin asıl nedeniydi. Adrian ona sahte bir geçmiş verdiğinde Nikolai benim geçmişimi sorgulamamıştı çünkü o ve Sergei, ona o kadar güveniyorlardı. Adrian beni yanında tutmak istiyordu çünkü en iyi profesyonel katillerden birini elinde bulundurmayı seviyordu. Bu konuda karşılıklı bir anlayışımız vardı. Tabii ki benim kardeşliği mahvetmeyi planladığımı bilmiyordu.

Sergei ise, pozisyonu sayesinde aniden ölürse daha büyük bir etki yaratacağı için oyuna dahil olmalıydı.

Rai'nin geçen gün söylediği sözler, onu öldürmemi engelliyordu.

Eğer ölürse, Rai *V* Şirketi'nden ve uğruna çalıştığı her şeyden atılacaktı. Kardeşlik, bir kadın için zorlu bir dünyaydı, özellikle de Rai gibi çok inatçı, açık sözlü bir kadın için.

Bu yüzden, onu buradan uzaklaştırdığımda sonunda hayallerini geride bırakacak olsa da, henüz hayallerini yok etmemeyi tercih ediyordum.

"Sergei'ye hâlâ ihtiyacım var. Şu anda beni tercih ediyor ve bunu kendi lehime kullanacağım," dedim. "Diğerlerinden birini seç."

"Sonra ne olacak?"

"Sonra soru sormayı bırak ve bunu gerçekleştir. Sonuçta sana lanet olası iyiliklerle ödeme yapıyorum, bunlardan ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun."

"Tamam, tamam. Sadece sarışın karın için bir planın olup olmadığını merak ediyordum."

Onun hakkında böyle lanet olası şekilde konuşma. Aslında, ondan hiç bahsetme.

Bunu söylemek istedim ama Flame'e zayıflığımı bu şekilde gösterirsem, bunu bana karşı en acımasız şekilde kullanmaktan çekinmeyeceğini biliyordum. Şu anda müttefikim olabilirdi ancak bir gün tekrar düşmanım olacaktı.

"Rai önemsiz biri," dedim rahat bir tonla. "Onu geride bırakacağım."

"Bu en akıllıca şey çünkü eğer ne yaptığını öğrenirse seni öldürür."

Öyle yapardı.

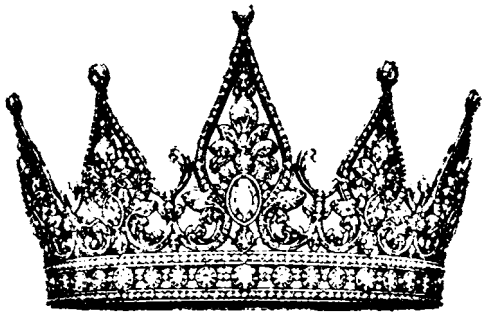
Ancak yine de onu yanımda götürecektim. Yanımda olduğu sürece beni öldürmesi umurumda değildi.

"Bitiş çizgisine yaklaştık, o yüzden kafanı oyuna ver, Flame."

"Her zaman öyle, serseri."

"Sonunda, hem İrlandalıların hem de Rusların yok olmasını istiyorum."

Bu benim intikamımdı.

31. BÖLÜM

Rai

Orada donakalmıştım, az önce duyduğum şeyin doğru olup olmadığından emin değildim.

Belki de zihnim bana oyun oynuyordu. Belki de bunların hiçbiri gerçek değildi ve ben rüya görüyordum.

Yakında uyanacaktım, değil mi?

Gözlerimi o kadar sert kapattım ki acıdı, sonra tekrar açtım. Aptalca umduğumun aksine, uyanmamıştım.

Bunun yerine, kapının yanında dururken duyduğum sözler zihnimi işgal ediyordu.

Sonunda, hem İrlandalıların hem de Rusların yok olmasını istiyorum.

Kyle, aklımın almadığı başka şeyler de söylemişti.

Genelde odaya girmeden önce varlığımı fark ederdi. Ancak bu sefer öyle olmamıştı. Burada olduğumu bildiğini gösteren hiçbir işaret vermemişti. İlaçlar duyularını köreltmişti ya da ben çok sessizdim.

Belki de yok etme planına o kadar odaklanmıştı ki, burada olduğumu fark etmemişti.

Gerçek şuydu ki, o sözleri söylemişti.

Bu benim hayal gücüm değildi.

Bu bir kâbus değildi.

Bu gerçekti.

Balkonda duran adam, kocam olarak kabul ettiğim ve yüzüğünü taktığım adam, ailemin yok olmasını planlıyordu.

Bir an için nefes alamadım, düşünemedim. Oraya dalıp onunla yüzleşmeli, muhtemelen de kendimi öldürtmeli miydim? Yoksa uzaklaşıp hiçbir şey duymamış gibi mi davranmalıydım?

Katia'dan DNA testi sonuçlarını aldığımı ve onun Igor'un oğlu olmadığını büyük harflerle yazdıkları için geri dönmemiş gibi mi davranmalıydım?

Yedi yıl boyunca bir daha asla aptal olmayacağıma yemin ettikten sonra, onun oyunlarına bir kez daha kanacak kadar aptal değilmişim gibi mi yapmalıydım?

Her şey yolundaydı, onun kocam olmasına alışıyordum. Onu affetmeye ve her şeyi geride bırakmaya hazırdım.

Ancak balon patlamadan önce, bu hayali ne kadar süre yaşayabilirdim? Kyle'ın gerçekte ne olduğunu görmeden önce?

Yıkımın beyniydi.

Ailemi mahvedecek adamdı.

Düşündüğümün aksine, Kyle, Igor'u patron yapmak için benimle evlenmemişti, tüm kardeşliği yok etmek için yapmıştı.

İhanetin acı tadı ağzımda patlamıştı, metal tadı alana kadar alt dudağımı ısırdım.

O hâlâ telefonda konuşurken, geri çekilip olabildiğince sessiz olmaya çalıştım.

Bir keresinde, ona güvenmemem gerektiğini, ona güvendiğimde öleceğimi söylemişti. Bunu dinledim mi? Aptal kal-

bim bunu dinledi mi? Dinlemedi. Bunun yerine, onun sırlar ve yalanlar ağına daha da derin bir şekilde düştüm. Beni, ışığı artık göremeyeceğim kadar karanlığa sürüklemişti.

Kapıyı kapatmadım çünkü tıklama sesi ona varlığımı fark ettirebilirdi.

Her şeyi duyduğumu anlarsa planını değiştirirdi, ben de onu engelleyemezdim.

"Bizim" demeye başladığım odanın önünde dururken, gözlerim yaşlarla doldu. Öfkeli ellerimle gözyaşlarımı sildim.

Artık her şey bitmişti.

Aileme ve bana zarar verebileceğini sanıyordu ancak ortadan kaybolsaydı daha iyi olurdu. Yüzünü görmemiş olsaydım çok daha iyi olurdu.

Oysa o devam etti ve en affedilmez günahı işledi.

Kalbimin canı cehenneme. Kimse aileme zarar veremeden onu ve Kyle'ı ezecektim.

Arkamdan bir hışırtı sesi geldi, ardından belirgin bir aksanla bir erkek sesi konuştu. "Görünüşe göre duymaman gereken bir şey duymuşsun."

Bununla birlikte, arkamdan boğazımı yakalayıp boynumu büktü.

Görüşüm yavaş yavaş kararırken yere düştüm.

Büyük eller ayaklarımı yakaladı, beni sürükleyerek götürdü.

Gözlerim yavaşça kapandı. Korkutucu bir boşluk beni pençesine alırken, yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü. Bayılırken, Kyle'ın sözleri kafamın içinde yankılanmaya devam etti.

Rai önemsiz biri. Onu geride bırakacağım.

DEVAM EDECEK

Kyle ve Rai'nin hikâyesi *Throne of Vengeance* ile sona eriyor.

Rai'nin ikiz kardeşi Reina ve Asher'ın hikâyesini ***All The Lies***'da okuyabilirsiniz.

@ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP